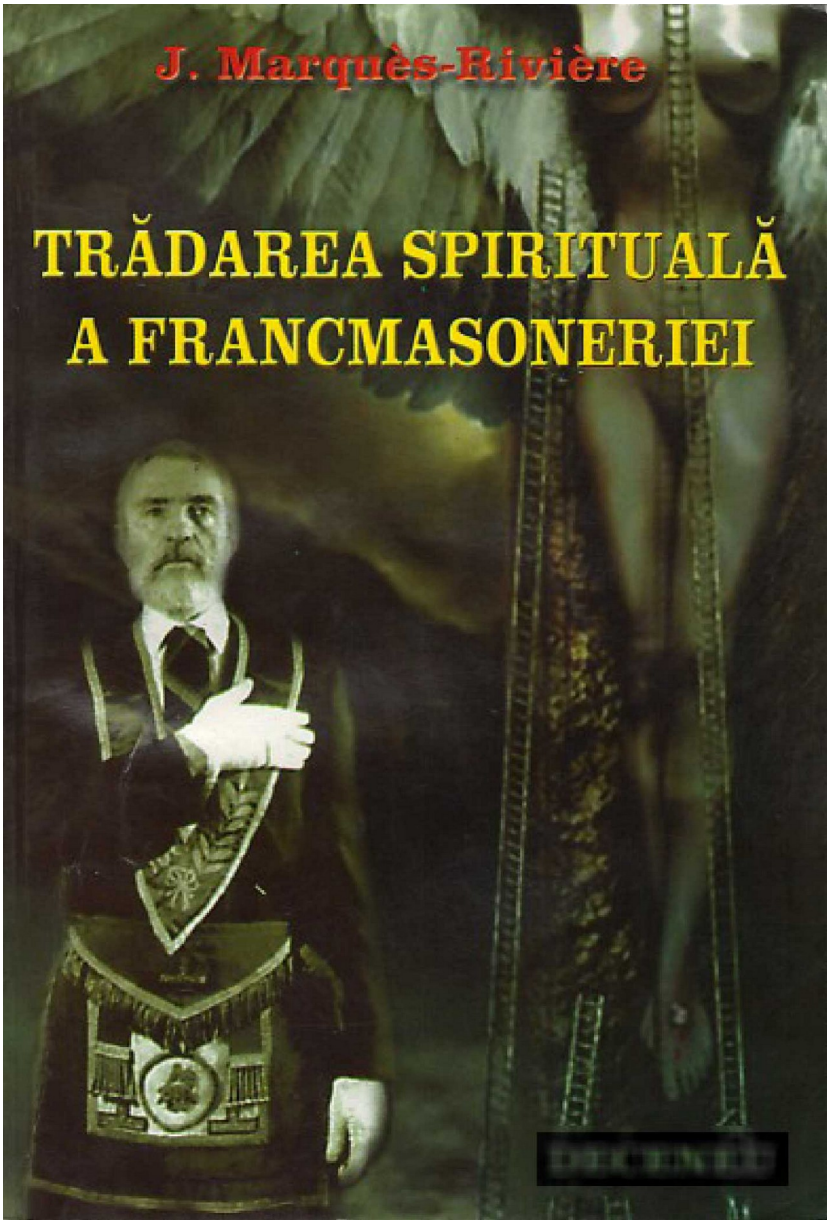

Prefaţă la noua ediţie

Prima ediţie a acestei cărţi a apărut în 1931, într-o perioadă în care era foarte riscant să

combaţi francmasoneria. Acest lucru însemna de fapt să refuzi în mod făţiş să-i faci jocul, să atentezi la puterea „oficială” a Franţei democrate, republicane şi atee. Lupta împotriva idolilor care trăgeau sforile în această ţară era dificilă şi aceia care o duceau ştiau cât îi costă. Acest preambul nu este deloc spre lauda mea, dacă îmi este permis să-l parafrazez pe Apostol, ci mai curând pentru a-l introduce pe cititor în atmosfera reală a acestei cărţi. Departe de a fi vorba aici de lucrarea vreunui neo-convertit la recentele nenorociri care s-au abătut asupra Franţei şi care regretă, cam târziu, cei drept, că a fost orb la toate acestea, ci este vorba de o carte scrisă în plină campanie, în 1930.

În circumstanţele actuale ar fi imprudent să te joci de-a profetul care a avut parte de reuşită; atitudine simplistă, pe care eu nu mi-o permit. Însă, în faţa acestei groaznice înfrângeri, care a destrămat vălul din templul ce-i ţinea în ignoranţă pe francezi, atunci când acest popor, buimăcit, lovit pe la spate a fost pus cu brutalitate în faţa

celei mai grave întorsături din istoria sa, este just şi necesar totodată de a-i scoate la iveală pe cei răspunzători de aceasta. Sentimentele de durere, de ruşine şi de revoltă care, în amintirea atâtor greşeli şi crime, umplu din nou inimile tuturor francezilor nu trebuie să se piardă. În procesul de anvergură care trebuie judecat aici, este necesar să-i chemăm la bară pe oamenii politici şi militari ce se fac responsabili de înfrângerea noastră, acei care-i putem considera drept vinovaţi direcţi, aceşti şefi care ştiu – sau care ar fi trebuit să ştie – şi care nu au prevăzut nimic, nu au înţeles nimic, nu au înfăptuit nimic.

Însă nu trebuie uitaţi nici vinovaţii mai de jos, „maeştrii spirituali” ai înfrângerii noastre, teoreticienii ruşinii noastre, ucenicii decăderii noastre. Acest sistem politic îşi avea preoţii săi, gânditorii săi, scriitorii şi conducătorii săi. Iată deci terenul pe care ne plasăm, în 1930, pentru a arăta cu degetul francmasoneria, acest „laborator al societăţii democratice”, această „pârghie solidă care urneşte masele Franţei”, drojdie care trebuie

să dospească masa populară, „uriaşa forţă spirituală a timpurilor prezente şi viitoare”, „inimă neînfricată a Republicii”, ca să citǎm recentele texte masonice ale Protocoalelor. Ceea ce vizam eu era cel puţin orientarea socialistă sau radical socialistă, partidul politic apărând în ochii mei drept reproducerea exactă a mediocrităţii de mijloc a alegătorilor şi mai ales vizam puterea conducătoare plină de siguranţă, care manipula politica noastră generală.

Iată de ce am scris despre o „trădare” îndreptată nu numai împotriva Franţei, ci totodată împotriva oricărei spiritualităţi autentice. Iar dezbaterea era prea gravă şi prea complexă pentru mine; ea depăşea cadrul alegerilor şi a mişcărilor contradictorii ale arenei politice; ea pătrundea în domeniul ideilor profunde care înfiinţează şi desfiinţează naţiunile. Această **era** ideologia masonică pe care am atacat-o, căci, după părerea mea, ea **era** centrul fortăreţei, focarul viitoarelor nenorociri ale Franţei. Adesea îmi spun că în această perioadă am reînceput un

război religios; dar oare nu ducem noi dintotdeauna războaie religioase? Luptele religioase nu **sunt** ele de fapt adevăratele lupte care se dau în zilele noastre?

Lupta aceasta colosală care înăbuşă lumea din 1939, nu este cumva un război de idei, un şoc al ideologiilor religioase?

Ceea ce i-am reproşat de asemenea francmasoneriei este că ea ascunde **o imensă înşelătorie,** că se foloseşte de „lucrurile sfinte în scopul de a-şi recruta servitorii pentru o lucrare socială murdară, că utilizează şi abuzează de cuvinte ca „lumină”, „iniţiere”, „forţe spirituale” când de fapt nici nu poate fi vorba în ea nici de lumină, nici de iniţiere, nici de forţe spirituale. Toate acestea, de zece ani de când studiez problema masonică, mi-au apărut întotdeauna la fel de clare, de adevărate şi de tragice. Repercusiunile acestei înşelătorii se răsfrângeau în planul material şi ceea ce am văzut a fost un popor gata să-şi dea sufletul pentru cuvinte ca „progres”.

„Libertate democratică” şi „lumină civilizatoare” când de fapt nu era vorba decât de a apăra nişte interese personale meschine. „Ceea ce este sus este la fel cu ceea ce este jos”, scria Hermes Trismegistos, şi ar fi trebuit să descoperim că în mod inevitabil, în planul material de regăsesc greşelile şi minciunile din planul ideilor.

Deci, trebuie ca cititorul să cunoască bine perioada în care a fost scris acest text. În noua ediţie am adus la zi statisticile şi documentele, conform ultimelor descoperiri despre lojile masonice, în dorinţa ca această carte să fie de un interes actual şi să reflecte mai cu seamă ultimele intenţii ale masoneriei.

În victoriile sale uşoare, pe care le-a purtat asupra poporului francez, masoneria a uitat cu desăvârşire legile imuabile care subordonează societăţile şi oamenii.

Această pseudo-biserică, o contrafacere a iniţierilor antice şi a tradiţiilor religioase autentice, muzeu de simboluri neînţelese şi

manipulate de nişte semidocţi analfabeţi, calcă în picioare legile elementare ale vieţii religioase a societăţilor. Cel mai neînsemnat trib de primitivi australieni sau africani posedă o cunoaştere cu siguranţă mai profundă şi mai practică a ritualului iniţiatic şi a legilor care guvernează inima şi sufletul omului, cel mai mărunt vrăjitor cunoaşte sensibil mai mult în privinţa psihologiei religioase a fiinţei umane decât toţi Venerabilii şi cei Trei Athirsata ai lojelor şi capitoliilor Franţei. Masoneria, având o structură hibridă, condusă, chiar de la început de către meseriaşii cei mai mediocrii, traversată, încă din secolul al XVIII-lea, de tot felul de curente obscure şi tulburi, se reducea treptat la un club de politicieni. Structura şi decorul erau făcute să-i păcălească pe oameni. Dedesubtul draperiilor roşii şi negre ale templelor, în mâinile vanitoşilor, ambiţioşilor şi corupţilor, putreziciunea se întindea treptat, iar coloanele de prăbuşeau la simpla atingere cu degetul. Dar cine, în Franţa, a purtat doliul masoneriei dizolvate, cine a protestat, cine a ridicat vocea? Aceasta ar fi

putut să aibă loc şi istoria religiilor martire ne-o demonstrează. În realitate, **masoneria este moartă din lipsa eroilor şi a sfinţilor.**

Ar trebui să se creadă suficient de mult în această idee astfel încât să se accepte sacrificiul de sine în numele ei. Ar mai trebui ca Societatea care încearcă să construiască lumea după imaginea sa să aibă o rezervă de dinamism şi de convingere sentimentală destul de puternică pentru a schimba evenimentele. Marea şcoală a oportunismului care este loja masonică trebuia să dispară în aceste ore de reconstrucţie; oportuniştii şi adulatorii masoneriei au întotdeauna prea multă grijă de propria piele. Francmasoneria, o societate iniţiatică? – de fapt contrainiţiatică!

— Să-i facem atunci o tavernă cu casă de bilete.

Domnia să se va sfârşi. Fraţii n-au decât să se ajute, să se prefacă a pregăti viitorul, să bâzâie într-o febrilitate sterilă. Masoneria este moartă şi există lucruri care nu merg mai departe. Revoluţia care bulversează lumea se face fără ea şi chiar

împotriva ei. Dintotdeauna credincioşii au distrus cu furie statuile propriilor zei din vechime, scria Gustave le Bon. Şi în direcţia aceasta, nu vom avea de ce să ne facem griji; timpul inexorabil şi justiţia divină implacabilă au spulberat resturile acestor corpuri descompuse.

De ce această carte...

Aceia care mi-au urmărit lucrările şi cărţile se vor mira, văzându-mă că abordez un astfel de subiect. Unii dintre ei vor regreta că am intrat în arenă, în loc să rămân deoparte şi să plutesc liniştit pe apele călduţe ale filosofiei. Însă niciunul nu-mi poate reproşa că am atacat un ideal spre care, în pofida tuturor obstacolelor sunt îndreptate o mulţime de intenţii bune. Ei vor şuşoti tot felul de vorbe despre convertirea la catolicism, despre întoarcerea la Biserica Catolică Romană. În sfârşit, vor fi mulţi care mă vor ataca. De aceştia din urmă mă rog la Dumnezeu să mă apere. Cât despre prieteni, trebuie să mă descurc singur, ceea ce este şi mai dificil.

Nu este vorba de convertire, ci pur şi simplu

de logică. Eu nu fac parte din vreuna dintre grupările negre de iezuiţi sau din vreo ligă anti-masonică. Acestea vor fi, de fapt, primele acuzaţii pe care mi le vor aduce dragii de ei, fraţii din francmasonerie. Cei care mă cunosc îmi vor înţelege punctul de vedere şi necesitatea unei astfel de cărţi. Cu toate acestea, cred că este necesar să dau câteva explicaţii cu privire la poziţia mea şi această prefaţă – va lămuri scopul pentru care a fost scrisă această carte. Ştiu că textul acesta va fi supus la tot felul de metode de denigrare şi de falsificare şi de aceea, îmi voi lua dinainte toate măsurile de precauţie.

Mai întâi de toate, chiar dacă pronumele „eu” mi se pare detestabil, îl voi folosi totuşi pe tot parcursul acestei cărţi. Şi aceasta, pentru a evita impersonalul, deoarece eu însumi îmi asum ***propria*** şi ***unica*** responsabilitate de a fi scris aceste pagini. Conţinutul lor este însă prea delicat pentru a nu preciza provenienţa. În concluzie, am considerat că fac bine utilizând prima persoană la singular. Este vorba de experienţa mea în

masonerie, în ansamblu şi poate să fie totodată şi un fel de confesiune…

De altfel, literatura despre francmasonerie este destul de săracă şi cred că această lucrare va fi inutilă.

În afara lucrărilor lojelor, lucrări secrete şi nepublicate, bibliografia a ceea ce s-a scris despre acest subiect nu umple decât câteva pagini. Mai trebuie să adaug că valoarea acestor diverse lucrări este cu totul diferită. După părerea mea, principalul motiv pentru care s-a scris atât de puţin ţine de simplul fapt că aceşti autori nu au făcut parte ei înşişi din Ordin.

La ora actuală, dacă aş cita pe Fratele Lantoine, Fratele Martin, titular al premiului Arthur Miller din 1926, G. Huard, Le Forestier, aproape că i-aş epuiza pe toţi autorii pe care oricine îi poate consulta. Lecturarea arhivelor, a rapoartelor Convenţiilor, a buletinelor diverselor subordonanţe, a lucrărilor editate sub sigilul secretului masonic, a circularelor mai mult sau mai puţin confidenţiale, nu poate fi făcută de cât

de către un francmason. Ori, acest frate a jurat să păstreze secretul; astfel apare o cumplită dilemă pentru acela care ar dori să publice vreo lucrare despre modul de acţiune *actual* al francmasoneriei. Subliniez ***actual,*** deoarece arhivele cu privire la Revoluţia Franceză şi la activitatea diverselor Loji până la 1850 sunt la dispoziţia întregii lumi, a tuturor „profanilor", cum s-ar spune în mediul masonic. Este de ajuns să parcurgi marile colecţii municipale şi bibliotecile publice. Iată de ce cărţile despre francmasonerie, scrise de către neiniţiaţi povestesc mereu aceleaşi lucruri, cu aceleaşi inexactităţi şi cu aceleaşi erori. Documentaţia lor, foarte incompletă, se opreşte, în general, înainte de perioada prezentă.

Pe de altă parte, cărţile scrise de către fraţi pentru profani ne înfăţişează oare adevărata faţă a acestei societăţi secrete? Studiul fratelui Lantoine este una dintre cele mai mari obrăznicii care a fost vreodată publicată (mă refer la „Hiram încoronat cu Spini" şi la „Francmasoneria la ea acasă"). Însă chiar fratele Martin îi reproşează, în „Manualul de

istorie masonică”, pag. 10, de „a nu fi păstrat întotdeauna obiectivitatea indulgentă a istoricului”. Este destul de dificil să-ţi faci o opinie clară despre rolul prezent al francmasoneriei şi studiind chiar cu atenţie aceste lucrări de polemică, un biet profan, tot nu ar putea să-şi dea seama care este rolul social şi filosofic al acestei societăţi. Înţeleg foarte bine că mi se va reproşa acelaşi lucru şi se va spune că aproape că nu am dreptul de a aduce în discuţie aici polemicile. Îndrăznesc să pretind că această lucrare nu este o carte de polemică. Ea este, înainte de toate, un documentar şi recunosc că am sacrificat-o din punct de vedere al regulilor stilului şi ale compoziţiei pentru a nu avea de suportat reproşul că am judecat „în vânt” ideile şi acţiunile francmasoneriei. Recunosc că mi-am încărcat textul cu citate destul de numeroase; trebuie să mărturisesc însă că nu am putut renunţa nici măcar la unul. Ele sunt toate la locul lor, îmbinate ca şi pietrele unei construcţii. De altfel, nici n-am pretins vreodată că am scris o lucrare de

literatură „pură”, deoarece nu-mi place să pierd timpul cu aşa ceva.

În concluzie, **această carte nu este scrisă doar pentru profani, ci deopotrivă şi pentru fraţi, pentru tinerii fraţi, care s-au rătăcit în această tavernă sinistră şi lugubră care este francmasoneria.** Acest frate primeşte dările de seama ale consiliilor, buletinele săptămânale cu privire la viaţa internă a Ordinului. El călătoreşte dintr-o Lojă în alta, citeşte studiile, ascultă conferinţele insipide, se amuză la marele bâlci anual, ce poartă numele de *Convent* (consiliu). Dar îi trebuie timp pentru a vedea ce este ascuns dincolo de aparenţe, trebuie să întrebe autorităţile, stăpânirile şi principii (mai marii) ierarhiei masonice. Trebuie să i se retragă (mental, presupun) cordoanele galben, alb sau roşu de pe anumite piepturi şi trebuie să judece la rece valoarea intelectuală şi morală a celor ce poartă aceste presupuse cordoane. Totuşi, poate că el va înţelege tendinţa care direcţionează Ordinul în care a intrat, legat la ochi şi despuiat

pe jumătate de veşminte.

Însă el îşi va păstra pentru sine concluziile. Oare câţi deziluzionaţi de francmasonerie sunt în lume? Poate mai mulţi decât ne închipuim. Este o castă închisă, atât de absconsă, atât de malefică încât nu poate să nu ne incite la studiu această grupare de „falşi mistici” care ne încurcă drumurile zi de zi. Dorindu-şi o lumină pe care nu o pot găsi, îndrăgostiţi de propriile tabieturi, mereu orgolioşi, atraşi de clar-obscurul misterelor magice ale iniţierii pe care ei o speră democratizată, ca şi ceilalţi, ei au intrat în francmasonerie cu acelaşi apetit, cu aceleaşi dorinţe de ambiţie personală (bineînţeles, nemărturisite) ca şi în altă parte. Eu îmi doresc sincer ca ei să poată găsi pacea spirituală; ei sunt cei pentru care am scris această carte. Cât despre ceilalţi, care merg „din lumină în lumină”, de la un măscărici la altul, ei sunt pierduţi până la capăt datorită legii de care s-au legat, fiindcă există pacturi care nu se semnează pe hârtie şi posesiuni care nici măcar nu se văd. Şi eu consider că am

destule referinţe „practice” despre acest subiect pentru a-mi susţine ideile pe care le-am avansat aici.

Iar acum, este necesar să mă justific.

De la bun început, anumite persoane mi-au spus: „Eh! O lucrare despre francmasonerie... Nu mai este la modă...”

Alţi prieteni au adăugat: „veţi avea parte de neplăceri”.

Lucrarea este un studiu sociologic şi filosofic despre francmasonerie. Împrejurările mi-au fost favorabile şi am putut să obţin dosarele complete despre activitatea lojilor. Aceste documente de primă mână, aceste ritualuri, aceste buletine, aceste scenarii masonice mi-au înlesnit o cercetare serioasă şi completă asupra subiectelor care mă interesau. Credeam că această societate secretă ar fi trebuit să fie studiată în acelaşi rând cu alte societăţi iniţiatice, fie ele primitive sau evoluate.

Fiind specializat de multă vreme în lucrările despre religiile şi filosofiile orientale, cercetările

m-au condus la descoperirea eventualelor ramuri ale acestor tradiţii în occident şi, în particular, în francmasonerie Nu este nevoie să mai adaug că nu există nicio urmă de astfel de tradiţii. Odată ce am avut experienţa aceasta, am putut vedea, nu lipsit de iritate, că francmasoneria se lăuda că ar fi deţinătoarea unor tradiţii secrete şi profunde, fiind chipurile ultimul refugiu din Occident al spiritualităţii şi al misticii.

Or, experienţa personală mi-a arătat că aceasta asociaţie malefică nu este decât un cuib de intrigi politice, un focar de arivism, de politică vulgară şi de grosolănie. Francmasoneria îşi bate joc fără ruşine de înalta biserică şi de pontif; acestuia nu-i lipseşte, din nefericire decât un anume titlu subtil şi care nu se poate spune în cuvinte.

Mai întâi am fost foarte surprins: mi-am dat seama dintr-o privire că nu eram singurul. Într-o vreme am crezut că, în vârfurile ierarhiei, în Lojile desăvârşirii, în Consilii, în Areopagii, existau oarecare maeştrii sau înţelepţi. De fapt, cu cât

numărul lor se reducea mai mult, cu atât lupta devenea mai personală. Am renunţat la această polemică şi m-am gândit că poate altă dată francmasoneria a cunoscut într-adevăr valorile tradiţionale; şi i-am studiat arhivele. Însă nu am găsit decât intrigi, laşitate şi oportunism. **Puterea francmasoneriei nu constă decât într-o continuă trădare şi nu se bazează decât pe un secret care nici măcar nu există. Ea nu are nimic de ocultat, fiindcă nu are nimic valoros şi autentic.** Iar eu nu o să numesc tradiţie această grămada de resturi adunate de ici-colo. Această pseudo filosofie apărută din secolul al

XVIII-lea, acest moralism desuet şi pompos caracterizează francmasoneria încă de la începuturile ei şi până în ziua de azi.

Mă simt obligat să adaug că în această carte nu este vorba decât despre francmasoneria franceză. Francmasoneria anglo-saxonă prezintă în exterior o altă înfăţişare decât francmasoneria latină, dar putreziciunea interioară este aceeaşi. Francmasoneria engleză îmbracă aparenţa unei

societăţi de binefacere, un „club” în care este la modă să intri şi care este frecventat de clasa bogată şi conservatoare a societăţii. Ritualul este pompos şi îndeplinit cu răceala şi moralismul ce-i caracterizează pe anglo-saxoni. Valoarea iniţiatică este, însă la fel de nulă ca şi cea a francmasoneriei franceze.

De asemenea mai ţin să declar că nu mă sperie deloc consecinţele politice sau sociale ale concluziilor mele, nevrând să amestec Spiritualul cu efemerul. Eu aduc pur şi simplu mărturia istorică şi filosofică. Sunt obligat, bineînţeles, să vizez adeseori statul, fiindcă trebuie să recunoaştem numaidecât faptul că nivelul preocupărilor francmasoneriei nu depăşeşte câtuşi de puţin *forumul.* Însă, eu am împărţit această lucrare în părţi distincte, rezervând anumite pagini pentru studiul şi critica elementelor aşa zis filosofice şi „iniţiatice” ale francmasoneriei.

Principalele mele surse sunt dările de seamă ale Conventelor şi documentele obişnuite, oficiale sau nu, adresate Lojilor. Consider că dările de

seamă ale Conventelor, chiar dacă sunt edulcorate, reflectă ceea ce este esenţial în gândirea masonică, deoarece ele conţin ansamblul de rapoarte citite în cadrul Adunării generale, în numele comisiilor, rapoarte generale stabilite din 20,30 sau 50 de rapoartele primite de la Lojile Franţei şi de peste mări. De aceea pot să afirm că în ele este concentrată gândirea masonică, sau cel puţin, că ele sunt expresia celor mai autorizate voci în materie, cele mai ascultate şi influente păreri.

De altfel, iată, referitor la acest subiect părerea exprimată în Conventul din 1926 al Marelui Orient (C.R. p 353), de către fratele Bernier, preşedintele Consiliului Ordinului, purtătorul de cuvânt al Conventului nr 18, pe vremea aceea senator de Iser:

„În fiecare Lojă şi pentru fiecare problemă voi l-aţi ales pe cel mai competent raportor; voi aţi discutat asupra expunerii şi a concluziilor sale. Şi această opinie unanimă a Atelierului este prezentată şi susţinută în faţa congresului

regional. Acesta din urmă, la rândul său s-a inspirat din lucrările Lojilor, pentru a-şi direcţiona lucrările, pentru a clarifica discuţiile şi a stabili hotărârile şi astfel, treptat, asupra fiecărei probleme, este emanată opinia Ordinului, exprimată în mod succesiv, în cadrul Lojei, a concredelor regionale şi în final în Convent”.

Opiniile oficiale ale Marii Loje şi ale Consiliului Ordinului Marelui Orient au fost utilizate în aceeaşi măsură. [Aici trebuie să-i pun în gardă pe cititorii neavizaţi în legătură cu unele rapoarte răspândite din belşug, şi care ar putea fi luate ca fiind provenite ***direct*** din Loji. Am în faţa ochilor o circulară a Consiliului Federal al Marii Loje, din 13.01.1925, care-i avertiza pe venerabili că există, la Secretariat, rapoarte „cenzurate şi modificate” în scopul de fi răspândite în lumea profană şi care sunt destinate pentru o „difuzare în masă”. Limbajul acestora ar fi prea blând, iar formulele prea generale. Rapoartele desemnate se refereau la următoarele trei chestiuni: „Raţionalism şi gândire liberă”, „Împăcarea

franco-germană”, „Obligaţia muncii”.] Acolo putem găsi indicaţii preţioase despre tendinţele dubioase care au luat naştere în sânul francmasoneriei.

Nu ştiu dacă studiul acestei societăţi secrete, cauza atâtor revoluţii şi artizan conştient al decadenţei spirituale contemporane, este (chiar atât de) demodat. În plan spiritual eu nu am cunoştinţă de o astfel de lege şi îi deplâng pe aceia care-şi subjugă propriile convingeri şi propria raţiune, pentru a crede în mai ştiu eu ce fel de snobism pseudo-filosofic; ieri bergsonism, astăzi freudism, mâine naturalism. Mă înclin cu umilinţă şi respect în faţa evoluţiei spiritului spre lumină; înţeleg angoasa disputelor şi a căutării intelectuale; recunosc puterea de purificare a durerii de a cunoaşte. Toate acestea, care sunt încă aspectul cel mai nobil al activităţii umane, nu au însă nimic de a face cu jocurile intelectuale care sunt foarte la modă în prezent.

De asemenea, trebuie să parez o lovitură care nu va ezita să-mi fie dată şi care avea efect

asupra conştiinţelor limitate şi naive ale tinerilor Fraţi francmasoni. Voi fi acuzat că sunt un trădător, un sperjur, că am dezvăluit secrete de temut... În finalul lecturării acestui text cititorul va putea judeca singur valoarea acestor secrete. Este necesar, ca lucrurile acestea să fie puse la punct. Eu nu pot să trădez un secret care nu există. Francmasoneria ştie (şi a mărturisit-o în cadrul comitetului) că puterea sa nu se bazează decât pe legenda secretelor teribile. Ea a lăsat să circule zvonurile pe care scriitorii le-au reluat în mod dramatic: acesta este diavolul însuşi, care va impune ordinele sale în lojă, aceasta este o otravă groaznică care înlătură toţi duşmanii, acestea sunt ritualuri magice, cu puteri uriaşe, care pot să adoarmă un popor întreg. Nimic nu există din toate acestea. Trebuie să afirm cu tărie şi clar, ***nu există niciun secret***. Puterea Societăţii constă în ignoranţa întreţinută de nulitatea sa şi în dispersarea fără rost a eforturilor sale. Sper că atunci când cititorul va lua cunoştinţă despre luptele interne care o macină, despre această

ambiţie fără margini pentru putere, se va edifica. Se prea poate ca anumiţi adversari să aibă interesul de a exagera în mod voit puterea politică a francmasoneriei eu nu mă îndoiesc. Însă faptele şi documentele stau drept mărturie şi eu nu cunosc vreo societate umană în care să domnească în felul acesta neputinţa, ilogismul şi contradicţia. În plus, nicio persoană cu scaun la cap şi de bună credinţă nu ar putea să creadă că există vreun secret în spatele acestor parole, acestor semne şi atingeri, pe care le cunoaşte toată lumea, acesta-i adevărul. E de ajuns să-i citeşti pe Barruel, pe Wirth pentru a şti la fel de mult ca şi Francmasonii, începând de la primul şi până la al 33-lea grad. În rest, ce poate fi? Revelarea unor documente? Păi toate organizaţiile antimasonice le cunosc, pe măsură ce apar, şi se folosesc din plin de ele; e ca şi cum ai forţa o uşă descuiată. Atunci? Ştiu că, în ciuda acestor explicaţii, se va vorbi de înaltă trădare; însă cu voi fi primul, dar nu şi singurul, care nu o va crede. Eu ştiu că acest secret inexistent este singura

forţă a francmasoneriei [La Conventul din 1921 a Marele Orient (C.R. p. 407) fratele Metois a spus: „Secretul masonic, acesta este sursa puterii noastre.”] şi mai ştiu că a spune că nu există nimic în spatele ei, decât o biată societate foarte meschină şi... nu prea curată, înseamnă a scoate la iveală statuia acoperită a Sfintei Sfintelor. Aş face o mare nedreptate dacă aş revela drept foarte înalt ceea ce toată lumea crede că este foarte jos în lojă şi dacă aş încerca să pun în ordine, după valoarea lor autentică, acele elemente confuze şi în mod voit amestecate.

În final nu-mi rămâne decât să abordez problematica din punct de vedere al Tradiţiei. Ştiu că până şi posibilitate de existenţă a unei Tradiţii „a dispărut pentru multe spirite. Tot vorbind despre evoluţie, de subconştient, de nemurire, contemporanii noştri au coborât până la noţiunea cea mai de jos a spiritualităţii şi au îmbinat, cu zâmbetul pe buze, de altfel, datele „magice” ale acelor societăţi înapoiate, denumite primitive. Pentru ei nu mai există decât un ocean al unei

conştiinţe diforme, în care individualitatea umană aproape că seamănă cu acele fiinţe fantastice din adâncurile mării, pe jumătate larvă, pe jumătate plantă, fără formă proprie, bine definită. Nici nu se pune problema să le vorbeşti despre tradiţie acestor spirite, nici măcar de posibilitatea existenţei sale. Voi spune pur şi simplu că există undeva un depozit care este indispensabil pentru evoluţia materială şi spirituală a omenirii. Tot ceea ce se depărtează de aceste principii ale acestei tradiţii, tot ceea ce „rătăceşte de colo-colo" sucombă în mod inevitabil „în această moarte spirituală" despre care ne vorbeşte Apostolul şi nicio iniţiere nu este posibilă în afară de ceea ce mai este denumit şi „sferă luminoasă". Voi relua mai târziu această idee importantă şi voi specifica „semnele" care-i disting pe cei care provin din această sferă de cei care sunt apăruţi din „umbră".

Consecinţele acestor afirmaţii ar putea să răstoarne câteva noţiuni bine stabilite ale epocii noastre, însă acest lucru nu are nicio importanţă.

Civilizaţia noastră „modernă”, precum şi elucubraţiile sale filosofice sunt cunoscute deja foarte bine, astfel încât nu mă neliniştesc în ceea ce priveşte statornicia acestor instituţii. Ceea ce caracterizează spiritul modern este, principiul revoltei, fiul natural al orgoliului omenesc, acest păcat străvechi. Vom vedea foarte clar că francmasoneria este deţinătoarea fidelă a acestui principiu. Nu i-am acordat activităţii sale niciun fel de importanţă dacă ea s-ar fi mulţumit „doar să facă politică”; aceasta ar fi fost o grupare printre multe altele, care s-ar fi agitat şi s-ar fi străduit să supravieţuiască în vremuri grele. Însă calificative ca „Societate iniţiatică”, „Ghid spiritual al umanităţii”, cu care se împopoţonează m-au incitat să cercetez mai amănunţit „bazele filosofice” şi raţiunea sa profundă de a fi. Acestea sunt cercetările şi concluziile care vor fi expuse aici.

În sfârşit, trebuie să-mi cer scuze fiindcă uneori m-au îndepărtat de stilul acesta riguros de istoric şi fiindcă am fost lipsit de bunăvoinţă faţă

de doctrinele şi mai ales faţă de actele francmasoneriei. Am fost nevoit să fac uneori tăieturi şi să scot acele rapoarte pe care nu le-a citit nimeni, în afară de autorul lor. Cu toate acestea, citatele vor fi destul de explicite, pentru a evita redutabilul reproş că „am forţat textul”. De aceea îl rog pe cititor să aibă toată indulgenţa pentru rigoarea expresiilor pe care le-am folosit. La urma urmei, eu n-am făcut decât să folosesc limbajul atât de frăţesc al Lojilor şi mai ales al Consiliilor. Şi apoi, nu e mai bine să zâmbeşti uneori decât să fi indignat?

Această lucrare este structurată în trei secţiuni. Prima se referă la puţinele informaţii din trecut şi aduce la lumină activitatea ocultă şi adesea inconştientă a francmasoneriei de-a lungul epocii moderne, începând de la constituţiile lui Anderson şi până în zilele noastre. Această parte nu urmăreşte deloc să înlocuiască lucrările istorice existente deja. Ea arată în special anumite aspecte care scot la iveală rolul distructiv şi instigator al francmasoneriei încă de la originele

sale.

A doua parte înfăţişează activitatea Ordinului, din 1920 până în 1940. Acestea sunt tendinţele actuale, viaţa de zi cu zi, hotărârile recente luate de francmasonerie. Această a doua parte se ocupă de problemele lumii contemporane, aşa cum sunt ele soluţionate de Societatea secretă. Aceste documente permit astfel de a se trage toate concluziile în deplină cunoştinţă de cauză. Acest lucru mă scuteşte totodată şi de reproşul care le-a fost făcut celor care au scris despre francmasonerie de a fi reluat aceleaşi vechi poveşti. „Poveşti”, care însă sunt actuale şi se petrec chiar sub ochii noştri, iar concluziile pe care le putem trage de aici nu pot fi acuzate de a fi depăşite.

A treia parte este în esenţă de doctrina şi studiază problema filosofică a francmasoneriei. Concluziile sociale studiate anterior permit deci abordarea idealurilor francmasoneriei

NOTĂ

Am reprodus textele cât mai exact cu putinţă,

păstrându-le chiar şi prescurtările din masonerie. Citirea acestor prescurtări putând fi greoaie pentru „profani”, voi da mai jos traducerea lor în clar:

F.M. – Francmasonerie

F – Frate

FI – Fraţi

L – Lojă

M.O.

— Marele Orient

M.L.

— Marea Lojă

M.L a F. – Marea Lojă a Franţei

S.N. – Superior Necunoscut

D.U.

— Drept Uman

M.M. – Mare Maestru

M.S. – Mare Secretar

O.

— Orient

T.C.Prea Scumpe… (fr.) T.C.F.Prea scumpe frate… (fr.)

PARTEA I Povestiri de demult

I

Cum a luat naştere francmasoneria

Nu voi relua aici lucrările erudite ale lui Lantoine, Martin, Bord, despre originile reale sau presupuse ale francmasoneriei. Acest aspect şi aşa neclar prin el însuşi, neconsemnat în documente, a fost încâlcit şi răstălmăcit cu o imensă plăcere de către cei care ar fi vrut să găsească ceva fantastic în toate aceste lucruri. Aceleaşi plăceri meschine i-au împins pe aceştia să-i considere drept fondatori ai Ordinului pe: Adam, Cain, Moise şi Iisus Hristos. Acesta din urmă ar fi refuzat conducerea, după Mazaroz (1882). Nu-l voi cita pe Bedaride (1845) care voia să-l consemneze aici şi pe Dumnezeu Tatăl! Aceiaşi istorici de seamă au afirmat că Iisus a fost iniţiat în Tibet, la Himes, aşa cum am auzit spunându-se odată în lojă; ei se bazează pe nişte documente păstrate în biblioteca acestei mănăstiri, uitând se pare de existenţa nestorienilor care au trăit în Asia din timpuri străvechi şi care şi-au pus amprenta, mai mult

decât se crede în general, asupra gândirii religioase din Asia centrală. Toate acestea sunt o pseudoistorie, scrisă în scopul mărturisit sau nu, de a submina biserica Catolică, iar această „cheie" foarte simplă ne va servi adesea în cercetările noastre.

Nimeni nu a negat faptul că şi constructorii de catedrale, această „artă regală", erau legaţi prin anumite semne, parole, asociaţii sau corporaţii un fel de „sindicate regionale". Iar faptul că aceste corporaţii care se reuneau în loji ar fi posedat o formă mistică exterioară care îngloba secretele meseriilor, legendele constructorilor străvechi, tot felul de poveşti cuminţi şi naive, pentru cineva care a studiat psihologia prea puţin cunoscută a Evului Mediu, toate acestea sunt perfect normale. [Până atunci Francmasoneria reprezenta nu atât o societate, cât arta însăşi de a construi. Înainte de a semnifica o reuniune masonică „coliba" sau loja, sau atelierul aveau înţelesul în general, al unei barăci construite din scânduri, în preajma unei

clădiri aflată în construcţie. Acele „Hutten” din Germania, acele „lodges” sau confrerii din Marea Britanie, lojile din Franţa, trăiau în libertate, ca şi masonii înşişi. O Lojă Mamă care exista în aproape toate ţările care aveau ateliere, nu avea deloc dreptul de a le controla pe acestea din urmă (Atelierele). Rolul său consta mai ales în judecarea infracţiunilor „Măiestriei”, neînţelegerilor care ar fi putut să se producă între profesionişti. (Albert Lantoine: „Istoria Francmasoneriei franceze”, „Francmasoneria la ea acasă”.).] Însă hotărârea din 14 – 3 a lojii Sf. Paul din Londra arată clar faptul că orientarea acestor Loji, mai ales în Anglia, fusese deviată cu mult prin introducerea unor elemente eterogene, şi anume:

„De azi înainte privilegiile Masoneriei nu vor mai fi apanajul doar al masonilor constructori ci, fiindcă acest lucru se practică deja, şi alţi oameni, de diferite profesii, vor fi chemaţi să se bucure de ele, cu condiţia ca aceştia să fie acceptaţi şi iniţiaţi în mod regulamentar în cadrul Ordinului”.

Lantoine, de la care am împrumutat acest

citat interesant, mai dă şi alte citate cu totul impresionante. Dar, dincolo de acestea, nu rămâne nimic palpabil. Documentele lipsesc, fiindcă tradiţia orală inocula de multă vreme scrierile şi catastifele. De asemenea, mai există şi secretul profesional, care însă nu se transmite decât cu zgârcenie, doar după anumite probe de măiestrie în artă; aşa a rezultat viaţa Corporaţiei. Însă nimic din toate acestea nu a fost dovedit temeinic, şi de aceea putem da frâu liber imaginaţiei.

Există, cu toate acestea, un fapt care trebuie amintit, şi împotriva căruia s-a ridicat Fratele Lantoine, duşman al înaltelor grade, deşi el însuşi le-a aparţinut. Aceasta este influenţa ideilor teosofice [am folosit acest cuvânt în sensul său general şi nu în sensul restrâns, pe care-l are în zilele noastreţ ale sfârşitului de secol al XVIII-lea, asupra grupărilor corporative. Ermetismul, magia, Kabala, alchimia, luau amploare în Franţa, în Germania şi în Anglia. Libertăţile corporative (şi în particular cele ale francmasonilor), care erau foarte extinse, permiteau, la adăpostul secretelor

corporative, stabilirea sensurilor mistice cunoscute doar de către iniţiaţi. Ermetiştii utilizaseră semnele şi limbajul „suflătorilor în sticlă” şi al meşterilor prelucrători de metale. Kabaliştii şi misticii dizidenţi ai Tradiţiei foloseau adunările din masonerie. Şi astfel, de-a lungul timpului, a avut lor o pătrundere treptată a elementelor pseudo-intelectuale în aceste corporaţii. În vremea când aceste elemente se impuneau în Lojile meşteşugarilor, prin intermediul banilor şi al cuvintelor frumoase, se impunea necesitatea consfinţirii acestui fapt împlinit, iar decizia lojii Sf. Paul, pe care o citam ceva mai sus, este o dovadă în direcţia aceasta.

Faptul istoric ne situează în **24 iunie 1717 la Londra, în ziua Sf. Ioan, în faţa a patru loji care se reuniseră şi care îşi aleseseră un Mare Maestru,** pe Fratele Anthony Sayer. Acestea erau lojile care ajunseseră la o înţelegere:

— **La Gâsca şi grătarul:** cabaret în Saint Paul Church Yard

— **La Coroana:** Cabaret în Parker’s Lane

— **La Mărul:** cârciumă în Str. Charles (Covet Garden)

— **La Marele Pahar şi Ciorchinele de strugure:** cârciumă în Chamrel Row (West minister).

Astfel a avut loc eliminarea unui element profesional şi inaugurarea unei loji speculative: ***Marea Lojă a Londrei***. În 1721, ea număra deja 24 de ateliere. ***Pastorul presbiterian*** (luaţi aminte acest lucru) Anderson a fost cel care i-a stabilit constituţia, ajutat de un hughenot francez, pe nume Desaguliers. Comisia a acceptat-o [E, M. Rebold, „Istoria celor Trei Mari Loje ale Francmasoneriei din Franţa 1964”] şi, în 1723, la Londra, au apărut aceste Constituţii ale Francmasonilor, faimoase pietre de hotar pe care Masoneria anglo-saxonă le respectă şi în ziua de azi.

Va trebui acum să studiem cu atenţie această constituţie, piatră de căpătâi a edificiului care se va ridica încetul cu încetul. Ea va trebui să fie studiată nu din punctul de vedere al istoricului, ci

al filosofului, al metafizicianului. Din fericire, toate această parte a istoriei francmasoneriei este clară. Situaţia clerică din Anglia se consolida treptat. Henri al-VIII-lea a instaurat anglicanismul; episcopul Tudorilor, Bonner, printr-o inchiziţie crudă, care l-a făcut să se întoarcă la datorie pe călugărul Alphonso de Castro, a aruncat mulţimea de romano-catolici în lutheranism. După lupte crâncene, sfârşitul dinastiei Stuart a însemnat destrămarea catolicismului roman în Anglia, casa protestantă Bumswick – Hanorre a urcat pe tron, iar Franţa a fost cea care i-a recunoscut legitimitatea în tratatul de la Utrecht din 1713. În acest moment apărea *Anderson.*

Un fapt care l-a frapat în mod deosebit pe Lantoine şi acesta este singurul pe care-l putem observa până aici. Cu toate acestea, nu i se acordă importanţa cuvenită deşi, după părerea mea, acesta lămureşte clar toate cauzele profunde ale mişcării masonice iniţiale. Care sunt principalii fondatori ai ***Marii Loje*** din Anglia? ***Protestanţii***. Şi nu numai laici, cum ar fi G. Payne, dar şi cei

care-şi respectau prescripţiile, membrii clerului, apostoli influenţi şi experţi ai lutheranismului: Eratele *Anderson* este oficiant şi doctor în filosofie şi teologie, predicator la biserica Presbiteriană din Londra, Fratele *Desaguliers* este capelanul ataşat prinţului de Walles, viitorul George. Lantoine este uimit „văzând militanţii religioşi – fiindcă ei trăiesc prin religia lor – care să se transforme în propagandiştii unei societăţi ale cărei principii păreau mai curând opera unor filosofi atei”… Nici nu mă miră acest lucru. Să mai adăugăm, pentru edificarea noastră, din punct de vedere istoric, faptul că *Chambers* îi atribuie Părintelui spiritual al francmasoneriei „unele amestecuri în afaceri murdare” şi că *London Daily Post* din 29 mai 1739 declară că: „*Anderson* era considerat drept un camarad foarte glumeţ (năstruşnic)”. E adevărat că fiica sa spirituală îşi merita cu prisosinţă un astfel de părinte… Lantoine mai adaugă (p. 29): „Scopul ascuns al lui Anderson şi al complicilor săi era de a trece, încet încet, francmasoneria catolică de odinioară sub egida protestantismului…”

Catolicismul acestor asociaţii corporative era simplu şi aspru; iar pentru a-l înţelege e nevoie să te întorci cu gândul la vremea legendelor şi a misterelor. Încă mai există trei înscrisuri foarte vechi ale unor loje corporative, în care era făcută moţiunea „în onoarea lui Dumnezeu şi a bisericii…” şi care se încheiau printr-o rugăciune adresată lui Dumnezeu fiul şi mamei sale, blânda fecioară Maria... După cum remarcă în mod just Fratele Lantoine, acest catolicism înverşunat ar fi explicat ostilitatea reginei Elisabeta care, în 1558, a interzis deja aceste reuniuni ilegale. După numai două secole însă, aceste reuniuni vor fi prezidate cu mare fast, chiar de membrii Curţii regale. Trebuie deci să se fi petrecut câteva schimbări în mentalitatea acestui „catolicism”…

Bineînţeles că Anderson, ca bun pastor, declară că „prima noastră datorie este de a-l cinsti pe Dumnezeu” Însă el nutreşte o ură profundă împotriva tradiţiei apostolice. Ar trebui să fie cunoscut şi acest lutheranism, acest anglicanism al secolului al XVIII-lea pentru a putea înţelege ce

ar fi putut să-l inspire pe părintele spiritual al Ordinului. Am putea afirma, fără teama de a fi contrazişi, că masoneria engleză, mama diverselor grupări subordonate, care trebuiau să se răspândească pe rând în lume, rămânea credincioasă literei şi spiritului ce caracteriza acele ***landmarks*** (pietre de hotar) ale lui *Anderson,* aşa cum erau denumite acele regulamente generale ale fondatorului francmasoneriei: ***„Aceste landmarks au fost create pentru a confirma alianţa strânsă dintre masoneria engleză şi Biserica protestantă. Comuniunea (alianţa) lor timp de două secole nu s-a dezminţit niciodată... În Anglia, francmasoneria a servit Biserica şi Statul încă de la naşterea sa.”***, afirmă Fratele Lantoine în lucrarea sa „Francmasoneria la ea acasă” (p 46,47). Ori pentru cel ce priveşte cu luciditate apare evident că de fapt francmasoneria s-a folosit de Biserică şi Stat pentru a-şi atinge propriile interese. Spiritul protestantismului este, în esenţă, tot una cu spiritul de revoltă împotriva

principiilor tradiţionale. Aici nu se pune problema unor persoane sau a valorii „morale” a cutărei sau cutărei mişcări de trezire religioasă. Aici este vorba de principii, or, nu mai încape îndoială că semnul ce caracterizează protestantismul, fie că acesta este numit lutheranism, calvinism sau anglicanism, este tocmai acest principiu al protestului împotriva autorităţii spirituale. Starea deplorabilă în care se găseau bisericile protestante şi mai ales, adevăratele „erezii” pe care le practicau, inconştient de altfel, sunt un indiciu clar al germenului morţii pe care îl ascund. Ura violentă pe care o mai arată încă împotriva „papismului”, împotriva deţinătorului oficial al tradiţiei creştine, este incontestabilă. Până şi principiul de „examinare liberă” este anti-tradiţional. Vom reveni mai târziu asupra acestui subiect.

Ceea ce ne interesează aici, şi ceea ce aş vrea să subliniez foarte bine, este ***originea istorică protestantă*** a Marii Loje din Londra; această organizaţie trebuia, de la bun început, să

combată, prin concepţiile sale, toate formele tradiţionale pe care le întâlnea. Şi faptele nu au întârziat s-o dovedească, ilustrând şi mai bine evenimentele actuale. [Semnalăm existenţa, în Statele Unite, a Ordinului lui de Molay (The Order of de Molay), întemeiat de Fratele Frank S. Land. Acest ordin are particularitatea că nu admite decât protestanţi cu vârsta cuprinsă între 16 şi 20 de ani. Fondat în 1919, ordinul a iniţiat mai mult de 750.000 de tineri. În prezent numără 300.000 de membrii ce aparţin la mai mult de 1.300 de consilii. Cercurile masonice sunt de părere că învăţăturile acestui ordin constituie o pregătire excelentă pentru Loji; de altfel, adunările acestuia au loc în Temple masonice.] Un altfel de defect nu a fost niciodată subliniat de istoricii francmasoneriei, şi aceasta de dragul cauzei. Primul dintre ei, Lantoine, l-a expus pur şi simplu.

Originile societăţii secrete i-au preocupat de multe ori pe membrii acesteia, ei putând fi împărţiţi în două tabere: unii (Fratele Lantoine, Fratele Martin) susţin originea istorică de la 1700

la 1717, adică până la data creării francmasoneriei speculative (teoretice). Ceilalţi (ocultiştii, iluminaţii) susţin originile oculte şi în special templiere (legate de templieri). Noi am văzut ceea ce trebuia să reiasă din prima idee, bazată pe documente care se mai păstrează încă; vom vedea ce trebuie să înţelegem din cea de a doua.

Nu mă voi aventura în hăţişurile de nepătruns ale legendelor templierilor şi tot felul de eseuri istorice şi pseudo-istorice despre acest subiect. Ar fi o muncă la fel de inutilă ca cea a unui istoric care ar fi tentat să reconstituie bibliografia bibliotecii din Alexandria care a fost arsă, să zicem, de califul vandal Omar. Atât timp cât documentele sunt distruse metodic, nu trebuie să ne mai gândim la cunoaşterea adevărului, cel puţin nu a celui istoric. Mai rămân procesele, scrierile adversarilor, bârfele contemporanilor, dar ce înseamnă toate acestea, ce valoare pot avea mărturiile smulse în timpul torturii? Unde am putea găsi o doctrină, mai ales că această doctrină

a fost ocultată, pentru a scăpa de vânătorii de eretici sau fiindcă ţinea de o anumită iniţiere? Problema Templului rezida în toate acestea; însă trebuie să ne resemnăm să nu o rezolvăm.

Examinarea tuturor părţilor din dosarul referitor la problema templierilor nu s-a încheiat încă. Mai putem consulta, în direcţia aceasta, cele trei schiţe J. 413 – 416 de la Arhivele Naţionale, memoriul lui Molay de la Biblioteca Naţională (man latin 100919) şi textul comisiei de anchetă pontificală, în perioada 1309 – 1311, la Biblioteca Naţională (man. latin 11796). Cea mai complexă antologie care s-a publicat pe această temă este cea a lui H. Finke: „Papstum und Untergrand de Templerordens”, 1907.

Din punct de vedere istoric, cunoaştem cum au decurs în general lucrurile în această privinţă; şi totuşi mai rămân de lămurit nişte aspecte cam obscure, însă foarte importante. Ceea ce ştim sigur este înfrăţirea dintre cavalerii Templului stabiliţi în Orient şi musulmanii care-i înconjurau; înfrăţire care mai întâi a fost de natură pur

politică, dar care, în acest secol al intelectualităţii pure şi al curiozităţii mistice fără margini, se transforma în raporturi de idei şi de doctrine. Faptul că unele doctrine, obiceiuri, rituri, mistere din Asia mică au pătruns în Templu este de-a dreptul firesc şi nu are nimic surprinzător sau ieşit din comun. Un ecou se găseşte în depoziţia lui Pierre de la Palude, din ordinul Predicatorilor din 19 aprilie 1311 (man. lat. 11796, p. 203): „El a auzit povestindu-se că odinioară, conducătorul ordinului, după ce a avut de suferit vreme îndelungată în închisorile sultanului, a fost eliberat, după ce a promis că va introduce în ordinul mai sus amintit erorile conţinute în articolele respective sau cel puţin unele dintre ele şi că respectivul sultan a promis că dacă această condiţie va fi îndeplinită, atât el cât şi de succesorii săi îşi vor menţine aceiaşi consideraţie pentru ordin şi că-i va ajuta din punct de vedere material pe respectivii Templieri şi ordinul lor”.

Or, în cea de-a doua depoziţie a lui Jacque de Molay (28 noiembrie 1309) (man latin 11796, p.

12), citesc următorul pasaj: „Însă preanobilul Guillaume de Najoret, cancelar regal îi spune maestrului de Molay că în cronicile din St. Denic se consemna faptul că pe vremea lui Saladin, sultanul Babilonului, cel care era atunci maestru al ordinului, adusese un omagiu la adresa lui Saladin… Respectivul maestru (de Molay) declara… că el ştie bine cu toate acestea, că, aflându-se dincolo de mare, pe vremea când maestrul presupus era fratele Guillaume de Beaujen (12731291) însuşi, Jacques, precum şi mulţi alţi fraţi ai mănăstirii sus-amintiţilor Templieri, tineri şi dornici de a se război… şi chiar şi alţii care nu erau din mănăstirea lor, au clevetit împotriva respectivului maestru, deoarece, în timpul armistiţiului pe care fostul rege al Angliei îl stabilise între creştini şi sarazini, respectivul maestru s-a arătat supus sultanului, rămânând astfel în graţiile acestuia”.

Templierii deveniseră orientali în moravuri, costume şi doctrină şi acesta este un fapt incontestabil. Raporturile lor strânse cu Islamul

(poate ei sperau la o posibilă fuziune) luau forma încheierii unor alianţe. Însă s-au produs nişte evenimente curioase: după cucerirea lor Daniette Imbert, mareşal al Templului, a trecut brusc la musulmani. Templierii îl trădaseră pe Frederic al II-lea în favoarea sultanului Babilonului şi refuzaseră să se lupte cu musulmanii în folosul regelui Armeniei, Leon.

Se poate observa că acolo se petreceau şi o serie de fapte tulburătoare care păreau că arată existenţa unei gnoze în sânul ordinului (catolic de origine) invadat, după aceea, de ereziile Orientului Apropiat. (Vezi „Bauphomet”, strania asemănare a costumului lor cu cel al sectanţilor din Vieux de la Montagne, celebrul Hassan Sabbah, posesorul de Haschicha). În orice caz, ei au permis şi au autorizat, cultul musulman, ceea ce este un indiciu grav al tendinţelor lor heterodoxe. Sau poate că au fost tentaţi de uniunea doctrinelor dintre Islam şi catolicism. Îl trimit pe cititor la paginile pe care le-am scris de curând despre Templieri în lucrările mele: „Istoria doctrinelor esoterice” (Editura

Payot) şi în „Amulete şi talismane în tradiţiile orientale şi occidentale” (Editura Payot).

Putem să ne dăm seama cu uşurinţă că, în condiţiile în care nu există niciun document, noua societate secretă era cuprinsă de o adevărată frenezie în a-şi atribui moştenirea spirituală a acestor enigmatici templieri. Nu-şi puteau explica tradiţia şi obiceiurile lor? Un motiv în plus pentru a-şi însuşi filiaţia lor.

Iată o modalitate foarte abilă de care Lantoine este copleşit şi prin care este susţinută originea templieră. Eu am extras din R.R. al Conventului din 1926 (p. 191) al Marelui Orient, din discursul F. Gaston Martin următoarele:

„Cele mai savante lucrări ale noastre n-au reuşit mai mult decât să încurce lucrurile în privinţa acestei chestiuni, şi, aşa destul de complicate prin ele însele. Istoricii ordinului, deşi erau bine informaţi şi puşi la curent cu toate noutăţile, au folosit, în analiza acestor chestiuni delicate, o rigurozitate dureroasă şi o intransigenţă politică, de ale căror efecte

exterioare negative mă cam tem. Lucrarea „Masoneria la ea acasă” este atât de plină de amintiri frumoase, astfel încât ea nu este nevoită să calce în picioare, cu înverşunarea sacrală a iconoclaştilor, acele tradiţii cam îndoielnice, însă ispititoare ale căror origini alţii, mai poeţi, ceea ce nu înseamnă neapărat mai puţin istorici, au preferat să le treacă sub tăcere. Ce mai contează că încă de atunci, erau puţine şanse – sau deloc – ca templierii să fie strămoşii noştri? Ei ne-au transmis amintirea unei asociaţii egalitare, de apărători ai drepturilor populare împotriva uzurpării regale şi pontificale, de spirite libere. Este un lucru bine cunoscut, că tot acest raţionament presupune unele erori grave şi inadvertenţe istorice şi psihologice; dacă a rămas într-un ritual de un grad oarecare vreo urmă templieră, sunt perfect de acord, însă nu datorită celor care cu adevărat au fost cavaleri ai Templului, ci datorită celor despre care noi ne imaginăm că au fost”.

Şi aceasta este de ajuns pentru istoric.

Francmasonii au îndrăgit dintotdeauna umbra, fiindcă ignoranţa (nu vreau să adaug şi reaua credinţă) poate fi mascată atunci de mister, cu atât mai profund cu cât este mai de nepătruns. Lantoine crede (p. 132) că în 1713, Dupuy, în opera sa despre templieri, impunea inovatorilor masonici ideea unei filiaţii avantajoase şi simpatice. Poate că era exact, însă asta nu este totul. De altfel, scopul este mărturisit, însă teza pe care o susţine el este destul de fragilă… Opinia asupra templierilor a fost împărtăşită în 1782 şi de consiliu (conventul) de Vilhemsbad care declara „că masoneria scoţiană nu era nici continuarea şi nici refacerea ordinului Templierilor”.

Însă motivul acestei nerecunoaşteri a fost în întregime politic sau mai curând sentimental: acesta este unul dintre episoadele uluitoarelor poveşti din „Stricta observare” şi „Superiorii necunoscuţi”. Unul dintre aceşti S.N. era contele de Albany (Charles – Edouard, pretendent la tronul Scoţiei şi Angliei). Or, ducele de Sudermanie, scriindu-i, acestui demnitar ocult

pentru a obţine confirmarea titlului său şi unele sfaturi, primise, la 25 septembrie 1780, o scrisoare în care S.N. Îşi mărturisea cu francheţe „totală necunoştinţă de cauză în care se afla în privinţa acestor mistere”. Conventul din 1782 pus la curent, nu a putut decât să debiteze o fabulă care ridiculiza francmasoneria. Menţionăm că acest S.N. avusese o viaţă particulară dintre cele mai vulgare; este de ajuns să citeşti corespondenţa soţiei sale, contesa de Albany, care fusese obligată să-l părăsească pe acest bărbat care fusese cuprins de patima băuturii şi care o bătea în continuu. Adevărul este că francmasoneria, nu a fost niciodată bine inspirată în alegerea „Luminilor” sale, chiar şi Necunoscute!

Această decizie, oricât de amuzantă ar fi ea, nu poate deci nici să confirme, nici să infirme teza lui Lantoine, aşa încât, problema rămâne în picioare. Eu nu voi mai insista deloc pe diversele încercări de reconstituire a Ordinului Templului, în sec. al XVIII-lea. Născocitorii unor altfel de

poveşti, printr-o stranie coincidenţă, au avut mereu necazuri cu aceste documente „senzaţionale” pe care ei le aduceau în mod periodic. Era acolo o metodă de escrocherie veche de când lumea şi care nu a dispărut până acum. Titlul de Rose-Croix este cu totul impresionant.

Eu cred, contrar Fratele Lantoine, că fusese o infiltrare a altor societăţi secrete mai vechi în tânăra francmasonerie. Mai întâi titlurile de templieri şi de răzbunare (ceea ce este acelaşi lucru) apăruseră aproape imediat. Rosacrucienii existau deja: Elias Ashmole, William Lily, medicul Thomas Warton, Pearson, Thomas de Vaughan, supranumit şi Filolet, acţionau sub oblăduirea, casei de Salomon. Ei urmau doctrina lui Dr Fludd care făcea, în lucrarea sa *Apologia Compnedaria,* un amestec straniu de magie, teologie medicină şi astrologie. Tot în perioada aceea tocmai apăruse şi *Fama Fraternitatis* de Andreae iar Fludd îşi editase şi el lucrarea *Tractatus* în 1677. Aceşti ocultişti pătrundeau în francmasonerie corporativă încă, aducând cu ei legendele lui

Hiram, Nemrod şi Solomon. [Această ipoteză este confirmată de istoricii autentici cum ar fi Gould şi Woodford în *Ars Quatuor Coronatorum,* A.I.]

Mai târziu, chiar aceste elemente au fost laitmotivul înfiinţării înaltelor grade, după ce serviseră între timp la instituirea gradului de Maestru în 1650. Încă din 1743, nici douăzeci de ani după landmarks-urile lui Anderson, existau deja *maeştrii scoţieni!* Însă Germania a fost cea care, cu a sa „Strictă observare", fondată de baronul de Hund (după 1751), a făcut să apară templierii. În curând subordonaţii englezii şi francezii acceptaseră cu entuziasm această sursă de noi mistere şi noi secrete. Astfel începea iluminismul propriu-zis. Martinez Pascali fondase „Elus Coens"; iar Marile Consistorii Suverane ale Sumilor princi ai Secretului Regal" nu au întârziat să apară. Acesta a fost sec. al XVIII-lea, cu dezmăţul său moral, cu naivitatea sa tâmpă; secolul poeziilor micilor maeştrii francmasoni, al iubirii universale, al lacrimilor lui Rouseau. Vom reveni asupra acestui iluminism deşănţat care

explică multe în privinţa francmasoneriei. Aceasta este tendinţa care permite aventurierilor să născocească gradele, iar naivilor să plătească pentru a le primi. Ea permite totodată lumii acesteia tulburi a ocultiştilor şi politicienilor să continue la loc sigur, studiul tradiţiilor ermetice. Nu trebuie să omitem aici rolul important pe care l-au avut evreii, rol care n-a fost niciodată bine stabilit de istorie. Aceşti evrei, huliţi şi detestaţi de creştinătatea Evului Mediu, posedau o ştiinţă secretă şi avem, printre ei aventurieri şi cercetători ai misterelor. Călătorind mereu, fiind în contact permanent cu populaţia Orientului Apropiat, ei erau în mod firesc deţinătorii unor. manuscrise „blestemate” de magie arabă, de vrăjitorie evreiască, de teosofie gnostică. Amatorii de mistere, magicienii, ucenici vrăjitori creştini se adresau cabaliştilor din ghetourile Evului Mediu. Astfel, tradiţiile ermetice ale Orientului, doctrinele gnosticilor din Egipt, ereziilor arabe, revoltele şi ranchiunile sociale se infiltrau în Occident prin intermediul societăţilor secrete.

Templierii au constituit o enigmă istorică, zic eu. Ei cunoşteau cu siguranţă mult mai multe lucruri decât ne-am fi imaginat. În orice caz, în epoca aceea, a existat o tentativă de revoltă care a eşuat în faţa autorităţilor tradiţionale, pe atunci bine înarmate. Să fi fost transmis cuvântul răzbunării? Nimeni nu ştie. Însă trebuie precizat că mişcarea revoluţionară a fost lansată de teribilul Weischaupt, duşmanul iezuiţilor, părintele „iluminaţilor din Bavaria”, ale căror ravagii în Europa fuseseră incalculabile. Nu am putea spune că Ordinul templierilor a fost distrugătorul şi animatorul Revoluţiei, fiindcă nimic, absolut nimic nu o poate dovedi. Cert este că cea care a determinat reînnoirea unor ordine masonice „templiere” a fost această tendinţă pur revoluţionară. Iluminaţii din Bavaria vor fi dus la bun sfârşit, în 1677 această operă sumbră prin contribuţia lui Weischaupt în francmasonerie şi prin alianţa sa cu genialul aventurier, cavalerul de Kuigge. Aceasta va fi Revoluţia care va începe. Fratele Mirabeau, afiliat acestui ordin bavarez, va

pregăti în loja sa, „Philalethes”, cataclismul.

În concluzie, cred că trebuie să facem diferenţa între Templieri şi ceea ce au fost de fapt cei care se pretindeau succesori ai templierilor. Istoria ne arată o umbră din ce în ce mai mare care acapara spiritele, după 1715, umbră care a întunecat curând Europa şi ai cărei făuritori cerţi au fost Lojile şi Iluminaţii.

Pe scurt, ce poate fi: origini templiere? Nu, ci iluminismul bolnăvicios datorat eternei căutări a pietrei filosofale şi atracţiei ciudate şi echivoce a ştiinţei magiei. Origine protestantă? Iată, îl citez pe Lantoine (p. 342): „Scopul fondatorilor francmasoneriei nu a fost acela de a grupa liberii-cugetători, ci pe credincioşii de diverse religii. Spunând aceasta, încă le mai atribuim o inteligenţă cu mult prea generoasă. Ar fi cu mult mai exact să spunem că se zvonea crearea unei punţi de legătură între cele două ramuri ale religiei protestante (cu intenţia ascunsă, în Anglia, de a-i înlătura încet-încet pe catolici, fără niciun fel de scrupule). Dovada stă în modificarea

textelor vechi, acele ***old changes*** cu formule prea catolice, cărora li se consacra pastorul Anderson”... În concluzie, putem vedea că, încă din timpul întemeierii acestei instituţii, faptele nu exprimau câtuşi de puţin concepţiile, care erau o încercare mincinoasă pentru a-i determina pe oameni de bună credinţă să intre în această cămăruţă a prăvăliei hughenote...

Nu am nimic de adăugat la acest raţionament autorizat şi la care subscriu în întregime; în orice caz, el elucidează, adevărata valoare a francmasoneriei; organizaţie a revoltei, mai întâi filosofică, mai apoi socială, care-i primea cu braţele deschide pe cei care aveau de gând să combată principiile tradiţionale. Dar ce spun? Ea fost creată şi întemeiată tocmai pe aceste principii. Şi dacă am crede în misterioasa realitate a „sferei întunecate”, ajungem la concluzia că francmasoneria era şi încă mai este cea mai bine organizată reflexie a acesteia şi cel mai zelos conducător al acestei opere de distrugere şi de revoltă.

II

Micii maeştrii francmasoni ai sec. al XVIII-lea

Până acum am menţionat pe scurt atitudinile primilor francmasoni în momentul în care, în Franţa, numărul lojilor începea să crească. Această perioadă este cuprinsă între 1721 şi 1789.

Prima lojă franceză ce poate fi identificată cu certitudine este cea a lui „Louis d'Argent" creată între 1725 şi 1732. Conform cu de Jouaust, în 1725 lordul Derwentwarter, cavalerul Macleane şi Fratele D'Hequerty fondaseră prima lojă, care s-a întrunit acasă la hangiul englez Hure, pe strada Boucheries, Saint-Germains.

Iar Clavel, în a sa *„Istoriepitorească a Francmasoneriei"* vorbeşte despre o lojă fondată la Dunkerque, în 1721; însă el nu aduce nicio mărturie în sprijinul afirmaţiei sale.

Trebuie remarcat faptul că lordul Derwentwarter, cunoscut sub numele de Charles Radelyffe, susţinător al cauzei Stuart-ilor, fusese al doilea mare Maestru al francmasoneriei din

Franţa. Maiorul Hernauster i-a urmat în 1737. Nu va mai trece decât un an şi în 1738, francmasoneria franceză este condusă deja de un mare Maestru Francez, ducele de Antin.

O poveste asemănătoare dacă ar apare în zilele noastre nu ar avea nicio şansă să fie crezută. În schimb vremurile acelea erau potrivite pentru o astfel de întreprindere. Fructele sale se regăsesc în umanismul păgân şi senzual al Renaşterii; protestantismul luase o mare amploare, iar în sânul creştinătăţii apăruse o stare de spirit criticistă şi individualistă. Fără îndoială că începuturile sunt timide: era Fratele Voltaire, cel care, tot proclamând gloria lui Dumnezeu, se juca de-a ironia hulitoare; era Fratele Jean-Jacques Rousseau, acest personaj respingător, plângăcios şi totodată cinic; erau FraţiiEnciclopedişti, Diderot, Condorcet, Lalande, Dupuis, Mirabeau, Bailu, Volneu, Lafayette, Abatele Sieyes şi bunul Frate Suillotuis. Ei au înfăptuit după aceea o lucrare masonică excelentă... Însă, pe lângă acest umanism moralist şi protestant (gândiţi-vă la

importanţa pe care o au Geneva, Haga) pe lângă această liberă cugetare care-şi caută calea, există, prin reacţie sentimentală, iluminaţii, acei reformatori inspiraţi de Cer.

Francmasoneria care ia naştere, impregnată deja de misticism de către societăţile de alchimie din sec al XV-lea şi al XVII-lea, îi atrage la fel cum o flacără cheamă moliile la lumină. Proliferarea abia începe – enumerarea istorică ar fi prea plictisitoare. În orice caz, Marii Maeştrii care se succed în fruntea Marelui Orient al Franţei nu strălucesc nici prin inteligenţa lor nici prin curăţenia lor morală. Să citǎm numele ducelui de Antin (1738), care a fost primul Mare Maestru ales în afara Marii Loji a Angliei; echivocul conte de Clermant, Louis de Bourbon-Conde (decembrie 1743), care are şi un Mare Maestru adjunct cu un nume caraghios: Maestrul de dans *„Cornul”*. Thory, contemporan cu acesta, ni-l descrie în câteva cuvinte: „Cornul avusese ocazia de a face impresie bună contelui de Clermont, ajutându-l pe acesta la câteva întruniri secrete, destinate

iniţierii femeilor”; şi Clavel mai adaugă: „Cornul era cel care-i achiziţiona idilele clandestine”. Iată încă un mare iniţiat! Cuvântul hotărâtor în privinţa Marelui Maestru Cornul este descris de Theveneau de Morande, citat de Robiquet: „efectiv era foarte dificil să povesteşti despre atâta prostie, însoţită de dezmăţul cel mai neruşinat. Aceasta este epoca celei mai mari putreziciuni, epoca celor care erau pro-Cornul (cornurienii, să zicem) şi contra-Cornul, excluşii (intruşii) pe care prezenţa Fratelui Maestru de dans în fruntea francmasoneriei îi revoltă; nu lipsesc scandalurile, bătăile cu pumnii. Mai apoi, sătulă de atâtea plângeri, poliţia interzice toate lojile timp de 4 ani; predicatorii ordinii sociale şi a fraternităţii universale, nu se pot înţelege între ei... Vor fi alţi Mari Maeştrii care să redea prestigiul Ordinului? Iată-l pe ducele de Chartres care-şi va trăda propriul rege, sub numele de tristă amintire Louis-Philippe de Orléans, poreclit Egalitate. În timpul acesta, crabii masonici colcăie din ce în ce mai mult; împărţirea masoneriei

franceze în Marele Orient şi Marea Lojă, din motive personale, de cordoane, de afaceri; expulzarea celor nemulţumiţi sau a ambiţioşilor prea lacomi. Eu nu văd în tot acest secol în care se făurea templul masonic nicio linişte, nicio lumină interioară, nicio vorbă de înţelepciune. Trebuie să faci impresie bună la curte, trebuie să te-ai bine cu poliţia, trebuie să te târguieşti cu mai marii puterii. Toate acestea sunt acoperite de cuvinte amabile, de omagii aduse Naturii, iubirii universale. Aceasta este domnia micilor maeştrii, a literaţilor pedanţi ai secolului al XVIII-lea, capete seci, fraze goale, belşug de cuvinte cărora nu li se cunoaşte valoarea: *libertate, egalitate, fraternitate.*

Iluminaţii nu au rămas deoparte: Superiorii Necunoscuţi şi-au făcut apariţia şi mai înainte am avut un exemplu. Este epoca şefilor secreţi şi îndepărtaţi, şi prin aceasta temuţi, dând ordine fără să le priceapă şi acordând grade oculte cu nume misterioase, pline de zorzoane…

Înaltele grade? Ce ne va spune povestea lor?

Că sunt de cel mai josnic grotesc, şi cel care va studia cu atenţie elaborarea înceată a acestor titluri sonore şi pompoase, care atrag banii naivilor şi care conferă un prestigiu cam îndoielnic uneori micilor maeştrii, nu poate decât să surâdă cu compasiune în faţa etalării atât de naive a orgoliului satisfăcut.

Rayon, fără a fi bănuit de exagerare, a numărat *o mie patru sute* din aceştia! Titlurile lor sunt uluitoare: ei sunt *Sublimii Maeştrii ai Cercului Luminos, Principii Secretului Regal,* membrii *Consiliului împăraţilor din Orient şi Occident, Sublimii Scoţieni.*

Cum aţi vrea ca aceşti mici maeştrii francmasoni să nu fie luaţi în serios cu astfel de titluri şi cum aţi vrea ca ei să nu plătească parale bune pentru a-şi însuşi astfel de titluri de nobleţe!

Pe lângă acest bâlci al vanităţilor, al acestor iluminaţi, al acestor prostănaci, trebuie să menţionăm şi pe cei mai puţin naivi, şi anume filosofii.

I-am citat mai devreme pe aceşti filosofi. Îi

cunoaştem cu toţii şi le ştim deopotrivă şi tezele: cugetul liber, emanciparea omului (evoluţia), „divinitatea” sa naturală, care ar fi putut să corupă societatea, această societate blestemată şi necruţătoare. Acesta este principiul liberei examinări (protestantismul, în consecinţă) pus la îndemâna întregii lumi, într-o formă *laicizată.* Operă a dezagregării lente, ea completează în mod admirabil lucrarea de entuziasm pseudo-mistic înfăptuită de iluminaţi şi mai ales de prietenii afiliaţi sectei de Bavaria, al cărei Mare Maestru este Weishaupt şi al cărei animator este Knigge. Ar trebui să-l vedeţi pe acest cavaler revoluţionar, prezentându-şi marfa la Conventul de Wilhelmsbad. Adunarea acceptă cu entuziasta acest nou plan şi Knigge vede deja iluminismul având dreptul, tot de el acordat fireşte, de a-i primi (cu braţele deschise) pe Fraţii Francmasonice victorie!…

Guvernele au şi altceva de făcut decât să se ocupe de astfel de treburi. Însă unele dintre ele sunt infestate de Secte, servind astfel Loja, ca o

garanţie pentru liniştea sa. Totuşi, în 1784, curtea de Bavaria era îngrijorată cu privire la conducătorii iluminaţilor, deosebit de agitaţi. Senzaţională descoperire a planurilor de conspiraţie politică asupra unui anume Lanz, când era în compania lui Weishaupt, este incredibilă: împăratul este un Frate, principii Europei sunt înalţii demnitari în francmasonerie şi totul este muşamalizat. Ordinul Iluminaţilor se transformă în societate literară, continuându-şi în linişte lucrarea sa nefastă şi Fratele Mirabeau poate aşadar să caute iluminarea în Bavaria pentru a o inocula şi în Franţa.

Voi demonstra în continuare că aceia care văd în francmasonerie o organizaţie având un scop bine definit, o politică fixă, un areopag ocult după care să se ghideze se înşală amarnic. Nimic nu există din toate acestea. Cele care ghidează francmasoneria sunt curentele de opinie, modelele, atracţiile sentimentale de moment. Putem să ne dăm seama de aceste tendinţe ale francmasoneriei şi după concluziile studiilor lui

Gustave Le Bon asupra mulţimilor. Însă trebuie să fac o excepţie în privinţa sectei lui Weishaupt din Bavaria. Eu recunosc în aceasta un plan metodic, o schemă bine pusă la punct dinainte, un program stabilit şi urmat cu stricteţe. *Pignatel* le atribuie Iluminaţilor originea Revoluţiei franceze, mai bine zis a Revoluţiei violente; propriile mele cercetări m-au condus la acelaşi rezultat. Ştiu foarte bine că Fraţilor Francmasoni nu le convine să se scrie aşa ceva. Ei îşi spun în mod deschis (între ei) în Lojă „Marii înaintaşi" din 89, însă nu au curaj să se proclame astfel sus şi tare în afara Templelor. Lantoine nu vede decât o colaborare „filosofică" a francmasoneriei cu Revoluţia. Martin, observă mai precis, „un rezultat firesc, inconştient, ca urmare a efectelor produse de doctrina sa asupra unei părţi a adepţilor săi, şi nu prin propria sa voinţă. Acesta este un truism; nimeni nu *doreşte* o Revoluţie, însă se acţionează în aşa fel, se scrie într-o aşa manieră, se vorbeşte cu un astfel de ton încât, în două ore este posibil ca 200 de vagabonzi să comande şi 1500 de nerozi să-i urmeze; şi, în

89, aceasta fusese de ajuns pentru a face o Revoluţie. Aceasta înseamnă mai curând să nu iei în seamă deloc mişcarea mulţimii, apatia statului, molipsirea exagerată de puterea exemplului în masă, decât să negi puterea cuvintelor şi a gesturilor celor care conduc spre baricade.

Revoluţia din 89? Ea începuse foarte reglementar. Alegerile din Tiers s-au făcut cu banii de propagandă a Lojilor. Amintiţi-vă de cuvintele Fratelui abate Sieges. Fasciculele fuseseră redactate în cadrul lojilor şi poporul, ca întotdeauna, aprobă, crezând că hotărâse el însuşi. Graţie reţelei de Fraţi Francmasoni vânzători ambulanţi de afişe, graţie discursurilor înflăcărate, graţie influenţei micii burghezii meşteşugăreşti asupra celor 605 de deputaţi, au fost aleşi (votaţi) 477 de Fraţii Francmasoni.

Augustin Cachin a descoperit, pe bază de documente, cum acţionează lojile. El şi-a dat seama că faimoasa „gălăgie publică” de care s-a vorbit atât în perioada aceea şi care era ceea ce mai târziu se va numi „opinia publică”, era pur şi

simplu doar „un aranjament făcut prin nişte circulare prin care să se aducă la cunoştinţă anumite tipărituri şi la care să se poată adera.

…Entuziasmul aşteptat să izbucnească peste tot la sosirea pieselor lui Rennes, nu a izbucnit, fiindcă mesagerul lipsise… În noiembrie 1788, toată Franţa cere alipirea Theirs-ului la Statele Generale, în ianuarie dreptul la vot pentru fiecare… La mijlocul lui iulie, în momentul Marii Frici, toată Franţa se crede ameninţată de tâlhari şi pune mâna pe arme; la sfârşitul lunii, toată Franţa se potoleşte (linişteşte); tâlharii dispăruseră. Însă Garda Naţională răsărea ca din pământ în cinci zile; ea asculta ordinele cluburilor şi masele de oameni rămâneau neinarmate.

Să remarcăm că Fratele Necker şi Fratele Philippe de Orléans nu fuseseră străini de distribuţia de fonduri; Marele Orient avea imprimat un model de circulare pe care l-a transmis şi lojelor provinciale. Care era starea de spirit de atunci a lojelor? Iluminaţii bavarezi au răspândit ateismul şi revolta. Fraţii Francmasoni

Sieyes, Beauharnais, Beaumarchais vorbesc la Clubul de

Propagandă; Fraţii Marot Hebert, Babeuf, Lacklaa îi au în subordine pe „Prietenii Reuniţi”, Fraţii Franklin, Petion, Baily, Dufreme conduc pe cele „Nouă Surori”, iar la „Contract Social” se întruneşte spuma aristocraţiei monarhiste. Şi pe deasupra, cinicul, desfrânatul şi dezgustătorul personaj: Philippe de Orléans, viitorul Philippe Egalitate (Cel Blând?), Mare Maestru al masoneriei Franceze, dă ordine şi complotează împotriva vărului său, un rege prea slab, neinspirat, păcălit de curtezanii francmasoni. O singură lozincă a fost de ajuns pentru ca să izbucnească acea comedie de la Bastilia, apoi „anarhia”, haosul şi sângele, fiindcă animalul din om chiar şi atunci când este provocat să se dezlănţuie, nu rămâne nepedepsit. La început lojile se luptau între ele din ambiţie, mai apoi din frică. Aşa se explică aceste ciudate serii de masacre. Înlocuiţi numele cluburilor de Girondini, de Jacobini cu numele de *Loje,* cluburile fiind doar

o mască exterioară acestora, şi atunci veţi înţelege Revoluţia. Bineînţeles, conducătorii sunt depăşiţi. Robespierre, incoruptibilul (nu era Frate) cade, ca şi alţii.

De-a lungul istoriei, a fost un moment în care francmasoneria a putut să-şi joace cartea, în întregime, în totalitate; ea era stăpâna Franţei. Reţeaua lojilor se întindea ca o plasă deasă pe teritoriul ei; bărbaţii hotărâţi şi fără scrupule ţineau „pârghiile de comandă”, *aceasta fusese în 1789.* Să-i analizăm urmările. Ştiu că, anticipând o frază deja renumită, lojile vor spune după aceea: „Noi nu am vrut asta…”; dar să nu vorbim de neprevăzut, mai ales dacă ne referim la începutul Revoluţiei; planurile sale erau puse la punct cu mult înainte. Ludovic XVI trebuia înlocuit cu Marele Maestru Philippe de Orléans, mai maleabil. Conspiraţia era condusă de către Fraţii Francmasoni: Mirabeau şi Silery. Trebuia ca Hotelul oraşului, Comuna, adică Lojile, să devină stăpâni. Fratele Lafayette, la 5 octombrie, îl va căuta pe Regele care ştia foarte bine cu ce să se

mulţumească. Ludovic XVI nu a trecut deloc cu vederea planul *Dupont,* citit la „Prietenii Reuniţi" şi aprobat de Fraţii Francmasoni Mirabeau şi Lafayette. El ştie cine-l va întâmpina la Hotelul Oraşului, pe 6 octombrie, sub *bolta de oţel,* ritual care se mai îndeplineşte încă în lojă, la primirea unui demnitar sau a unui vizitator de seamă…

Apoi, Philippe-Egalitate este considerat imposibil şi comitetele lojilor apar sub numele de Comună. Primii sacrificaţi sunt preoţii care reprezentau Altarul; sângele curge la Albaye (mănăstire) şi la Carmes. Lozincile încep să circule: *„Comuna din Paris se grăbeşte să-şi informeze Fraţii din toate departamentele că o parte dintre conspiratorii feroci ţinuţi în închisoare au fost duşi la moarte de către popor…"*

Şi pe 30 iunie 1791, Marele Orient confirmă:

„Niciodată manifestările fastuoase ale masoneriei nu fuseseră marcate de o epocă mai memorabilă. Societatea noastră nu-şi putuse promite să obţină mai multă strălucire şi

consistenţă ca în momentul în care ea a conlucrat pentru ca să-i fie redate omului, drepturile uzurpate, moştenite de la natură, Egalitatea, Libertatea, Fraternitatea”.

Pe 20 aprilie 1790, Fratele Rameau îl primeşte cu următoarele cuvinte pe profanul Antoine de Maontreuil (Loja „Zorii Libertăţii”):

Veţi regăsi aici pacea şi candoarea moravurilor voastre... Fără nicio îndoială că masoneria este cea căreia îi datorăm această misiune. La fel le-au adoptat şi mai marii reprezentanţi ai Naţiunii, spre folosul nostru. Când văd ce funcţii au demnitarii lor, cererile de cuvânt, chemarea la ordine, modul de a vota, Tribuna, eşarfele municipalilor noştri şi mai ales când văd Drepturile omului confirmate, mă simt obligat să afirm: „Reprezentanţii noştri sunt Francmasonii”.

De obicei Baruel este criticat şi „complotul” său este luat în râs. Bineînţeles „nu a existat niciun complot. Lojile nu prevedeau o astfel de întorsătură a lucrurilor. Însă a existat tendinţa,

inspiraţia în această direcţie şi acest lucru e şi mai grav’; trebuiau distruse tiara (mitra papală) şi crinul, faimosul L.P.D., adică reprezentanţii direcţi ai Tradiţiei creştine.

[Şi această direcţie este recunoscută în mod oficial de lojă, bineînţeles. Iată cuvintele Fratelui *Renaudeau,* raportor al Comisiei privind rolul Francmasoneriei în evoluţia socială actuală, (Convent G.O., 1919, p.63): „Pentru a vă da un exemplu de ce poate să facă Masoneria, vă voi sublinia rolul său în timpul revoluţiei de la 1789. Evoluţia burgheziei în timpul secolului al XVIII-lea era opera Francmasoneriei. Însă, când a izbucnit Revoluţia, Francmasoneria îşi terminase rolul; ea nu mai exista. În toată perioada tulbure a Revoluţiei, ea nu mai exista decât la modul fictiv. În realitate, ea nu acţiona. Asta nu-i împiedica pe toţi revoluţionarii, pe toţi convenţionalii (membrii ai Convenţiei de la 1792 – 1795) să iasă din Francmasonerie. Unde lucrează ei? În cluburi. Ei nu mai sunt în Loje fiindcă în Loje nu se face revoluţie. Rolul nostru nu este revoluţionar. În

loje, noi pregătim doar creierele, iar creierele acţionează în altă parte” (Aplauze).]

Prin legea acţiunii şi reacţiunii, lupii fuseseră la rândul lor sfâşiaţi de lupi; acestea sunt ororile din 93, cultul Raţiunii, altarul Libertăţii; opera „Marilor înaintaşi”, într-un cuvânt francmasoneria n-are nimic de a face cu acestea, fiindcă ea s-a topit în ceaţă, fiindcă ea a dispărut în învălmăşeală. Fratele Brunswick va spune: „Noi lăsăm pustiu Templul distrus. Lucrătorii actuali l-au distrus fiindcă s-au grăbit prea tare… Secretele nu trebuiau să iasă niciodată în afara ordinului. Oamenii nu erau nici destul de puternici, nici destul de pregătiţi pentru a le face faţă, pentru a le înţelege şi a le simţi”. Şi acesta va fi justificarea marii greşeli masonice din ’93. Doar o părere de rău, nimic mai mult…

După această furtună ordinul va renaşte. Vor fi scoase din nou arhivele, drapelele, eşarfele şi zorzoanele şi se va cânta cuminte, cum se ştiuse şi pe vremea Imperiului…

Micii maeştrii francmasoni ai sec XVIII-lea

trecuseră…

III

Schimbări în francmasoneria sec al XIX-lea

Furtuna se îndepărtează. Fraţii Francmasoni pot ieşi acum din ascunzătoarea ca să-şi reconstruiască Templele, ei au binemeritat Revoluţia. În curând va apare un fel de legendă în jurul acestei revoluţii. Aceşti oameni care au tremurat de frică şi de groază, care şi-au dat seama de incapacitatea lor de a conduce destinele unei ţări şi de a-i impune acesteia legea masonică, care s-au devorat între ei, vor să divinizeze şi să glorifice acest măcel. Ei se vor autointitula „fii ai Revoluţiei „se vor proclama „principi de 89”, neştiind că taţii lor au fugit şi au mărturisit înfrângerea aceleiaşi Revoluţii. Incoerenţa şi contradicţia sunt de altfel calităţi specific masonice…

Ei reconstruiesc Templele, se regrupează, o iau de la capăt. Străinătatea le acordă sprijin moral şi material. Însă apare un mic general care

începe să facă vâlvă în jurul său; el se numeşte Bonaparte şi poate cunoaşte oamenii, în mod intuitiv. A fost şi el francmason? Mulţi au afirmat aceasta, însă nimeni nu a dovedit-o. S-a vorbit despre o iniţiere într-o lojă militară, în Malta. Este posibil; în orice caz, Bonaparte era inteligent şi se pare că ştia să aprecieze valoarea acestei societăţi secrete şi să ghicească planurile acestor marionete. Când a devenit Consul, împreună cu Ducos şi Sieyes, el şi-a ales miniştrii dintre Fraţii Francmasoni. Însă el credea în puterea ideii de revoluţie; în fond, Bonaparte, pătruns de idei „democratice”, a fost un om „de stânga”. El şi-a întemeiat soarta pe o dictatură militară, refuzând să-l pună pe preot în locul său şi negând predominanţa spiritualului faţă de efemeritate. El a continuat Revoluţia într-o manieră cu mult mai subtilă, însă ravagiile pe care le-a adus spiritului contemporanilor săi au fost incalculabile. De aceea eu îl numesc distrugător, nu în sensul sentimental al cuvântului (pe care l-ar merita în unele privinţe), ci în sensul său metafizic şi

profund.

Francmasoneria îşi revine repede; în Directorat erau fraţii Fouche, Cambaceres, Talleyrand, Laplace, Gauydin. Bonaparte are de gând să supravegheze organizaţia secretă a cărei putere de propagandă o cunoaşte. Cel mai bun mijloc este să-şi plaseze protejaţii în interiorul acesteia:

Marele Maestru adjunct este Fratele Louis Bonaparte, apoi Fratele Cambaceres. În fruntea Marelui Orient putem vedea nume cunoscute, ale Fratele Massena, Lacepede, Lalande, Kellerman, Lefebre, Murat. În spatele acestor tineri, se conturează o umbră de iluminat: Roettiers de Montaleau, numit *Mare Venerabil* în 1796.

Activitatea sa este îndeplinită într-o aşa manieră, încât F.J. de Maistre, din „Stricta-Observare”, striga, în 1810, vorbind despre Napoleon: „Este el conducător sau victimă, sau poate şi una şi alta, într-o societate pe care el crede că o cunoaşte, dar care-l ia în râs?” Eu cred că acest Joseph de Maistre cam exagera. Dacă nu

este conducător, este cu atât mai puţin victimă: Lantoine vorbeşte de „un frumos căpăstru aurit”; iată adevăratul secret. Îi pune pe oamenii săi de încredere în fruntea Ordinului şi îi plasează în loje pe spioni; încercuiţi, bieţii Fraţi n-au încotro decât să strige „Trăiască Napoleon”... Victimă, Napoleon? Să fim serioşi, el îşi cunoştea prea bine oamenii. El spunea, pe Sf. Elena: **„Francmasonii sunt nişte trântori, nişte gurmanzi şi nişte imbecili care se adună pentru a mânca şi a face orgii”.** Fratele Cambaceres, cel care-şi explica votul său cu ocazia decapitării Regelui său, Ludovic XVI: „Cetăţeni, pronunţându-vă pentru moartea ultimului rege al francezilor, voi aţi înfăptuit un act a cărui memorie nu va fi ştearsă şi care va fi înscris cu litere de aur în rândul aniversărilor Naţiunii!”, va striga, adresându-se împăratului: „Poporul francez a gustat, de-a lungul timpului, din avantajele legate de moştenirea puterii. El a făcut dovada scurtă, dar dureroasă, a sistemului contrar. El se întoarce, printr-o decizie liberă şi înţeleaptă pe calea potrivită geniului

său”. Iată un Frate conform tradiţiei masonice… Spiritele îndurerate vor putea să se mire văzându-i pe „Marii înaintaşi” surghiuniţi la rangul de „dovadă dureroasă” şi „sistem contrar”; dar să aibă puţină răbdare; pentru moment, masoneria este napoleoniană. Linişte, suflete îndurerate; ascultaţi-l pe Fratele Delasalle:

Amor, fruct nobil şi curat de admiraţie

Tu îi aduci pe tavă marelui Napoleon întreaga Creaţie

(Amor, fruct nobil şi curat de încântare

Tu îi aduc Universul lui Napoleon la picioare!) ascultaţi corurile masonice:

Cavalerului de patru ori onorat

Al victoriei preferat.

Soldatului pacificator plin de glorie

Eroului demn de memorie!

Nu vă spuneam eu că se cânta bine sub Imperiu (pe vremea împăratului)? Însă roata se întoarce; Weishaupt trăia în continuare în Bavaria; Insula Elena este greşeala Moscovei, Ludovic XVIII revine; Fraţii Talleyrand, Focuche, Murat îl

vor saluta repede pe bunul rege; iar Cambaceres pierde gradul de Mare Maestru. Şi se cântă (în masonerie, mereu se cântă…):

„Crinul să ne adune de pretutindeni iară
Să mori apărându-ţi propriul rege
Asta înseamnă să mori pentru ţară!”

Fratele Langlace adaugă: „Când, pe 10 noiembrie 1825, după vreo sută de zile lungi de linişte şi lacrimi, eu redeschideam acest templu pustiu de atâta vreme pentru a sărbătorii acolo întoarcerea acestui rege iubit…” Este adevărat că Ludovic XVIII, căruia i se spunea Prietenosul, era sau fusese membru al lojei „Militara celor Trei Fraţi reuniţi la Orientul Curţii…”

Urmează Charles X, se cântă (Sărbătoarea Ordinului din 27 decembrie 1824) iar:

Corul

„Charles, fii protectorul nostru.
Sprijinitorul nostru, speranţa noastră;
Răspunde dorinţei sufletului nostru.
Ca Ordinul nostru sacru să merite prin bunăvoinţa ta

Cu preţul dragostei sale, gloria şi fericirea!”

Savuraţi această a treia strofă:

„Voi, cei care respectaţi şi urmaţi Lojile masoneriei.

În faţa acestei îndrăgite imagini

Cântaţi împreună cu mine;

În această zi răsunătoare;

Recunoaşteţi mâna puternică.

A unui Dumnezeu al păcii şi blândeţii

Care, în bunătatea sa vi-l prezintă

Pe iubitul său drept protector”.

Charles însă nu corespunde „imaginii dragi” care se aşteaptă din partea lui. Ar vrea să guverneze „de dreapta”; el lucrează cu Polignac… Repede, repede, o mică răzmeriţă; Fratele La Fayyette preia comanda Gărzii Naţionale; Fratele Talleyrand îl previne pe ducele Louis-Philippe d’Orléans care vine imediat la faţa locului şi festa este jucată. Trăiască Regele! În lojă se cântă:

Pentru a aprinde vrajba şi războiul iar

Nu va rămâne nimic, în afară de Discordie!

Philippe al nostru este un zeu tutelar.

Philipe al nostru este un zeu tutelar.

În lojă, în acest timp, lumea se distra. Subordonanţele rivale, Marele Orient şi Scoţienii se iertau unii pe alţii; se gândesc să recunoască Marele Orient drept o „Societate de utilitate publică” (ironie de cuvinte). Fratele Mare Orator Bouilly va demonstra pericolul unei astfel de subjugări a Puterilor Publice. Ce se face în lojă pentru studierea doctrinelor şi a filosofiei? îl citez pe Fratele Martin: „Până la revoluţia din februarie, Marele Orient va continua să-şi arate respectul Puterii şi să-şi dovedească lipsa unei doctrine filosofice coerente şi acceptate de toţi membrii săi... Să-şi fi pierdut Ordinul toată puterea dogmatică, toată activitatea colectivă de gândire?”

Urmează apoi anul 1848, cu zilele acelea de februarie... Phillipe, „Zeul tutelar” nu are noroc. Să menţionăm cu atenţie aceste fraze inedite pronunţate la Hotelul Oraşului de 300 de Fraţi trimişi ca deputaţi: „Noi salutăm cu aclamaţiile cele mai vii Guvernul republican care a înscris pe

drapelul Franţei această triplă deviză, care fusese dintotdeauna a masoneriei: „Libertate, Egalitate, Fraternitate””.

Lamartine a răspuns astfel: „Sunt convins că din străfundurile lojilor voastre au purces, emanând apoi în umbră, apoi în semiîntuneric şi, în sfârşit în plină lumină, aceste sentimente care s-au încheiat printr-o sublimă explozie, la care am fost cu toţii martori în 1789 şi pe care populaţia Parisului tocmai a repetat-o pentru lumea întreagă şi, sper eu, că până la ultima reprezentaţie nu mai e mult”.

Iar Fratele Cremieux striga: „Republica este în masonerie. Republica va face ceea ce face şi Masoneria Mai târziu vom auzi numeroase mărturii identice, însă acum eu ţin să subliniez atitudinea primilor republicani şi să scot în evidenţă sentimentele care îi animau pe aceştia.

Alegerea unui Prinţ-Preşedinte este o enigmă istorică, dar i se vor cunoaşte motivaţiile. Napoleon III fusese un carbonar, iniţiat de Orsini, tatăl celui ce trebuia să scandeze, cu trei bombe,

chemarea la ordin a carbonarilor. Aceştia formau o societate secretă specific italiană, cu tendinţă anticreştină şi anarhistă (astăzi noi i-am spune extremistă). Poate vom avea ocazia să revenim asupra ei. Aşadar el fusese binevenit în Loji şi în comitetele comunarde. Napoleon III începuse printr-o circulară dată în 25 mai 1852 şi semnată de ministrul său de interne Per Signy. Această circulară spunea, printre altele: „... Atât timp cât se poate menţine ordinea în modul acesta în Loje, intervenţia autorităţilor nu mi se pare neapărat necesară. Veţi recunoaşte chiar, alături de mine, domnule Prefect, că această manieră de a proceda ar fi preferabilă atâta vreme cât nu va deranja nicio instituţie a cărei origine şi ale cărei tradiţii străvechi sunt respectabile... „Pentru a-l linişti pe noul Maestru al Franţei. Marele Orient l-a ales la 9 ianuarie 1852 pe vărul său, prinţul Murat. Aceasta a fost o comedie întru totul masonică; el a primit toate cele 33 de grade într-o singură şedinţă.

Francmasoneria s-a aruncat la picioarele lui

Napoleon III, conform unei tradiţii pe care am început să o cunoaştem. Fratele Jaques Denat, scria în 1861: „Mâna sa (a francmasoneriei) poate duce făclia care trebuie să-i lumineze pe oameni. Ea nu a servit niciodată pentru a isca un incendiu în niciun loc de pe pământ. Vocea sa este îngăduitoare, însă ea se face auzită. Ea spune: „Adoraţi-l pe Dumnezeu, serviţi-vă suveranii, ajutaţi-vă semenii”.

Neavând de făcut nimic în afară, Fraţii francmasoni se mai ceartă încă o dată între ei. Conventul din 1861 este o încăierare. De ce? Ei bine, aflaţi că Fratele Murat îndrăznise, în faţa Parlamentului, să se arate binevoitor faţă de puterea vremelnică a Papei! Masoneria nu putea nicidecum să suporte o asemenea insultă. Ea complotează şi îl pune în faţă pe F. Prinţ Jerome Napoleon. Însă împăratul preia el controlul afacerii: pe 11 ianuarie 1862 el lansează un decret, în al cărui articol (2) mareşalul Magnam este numit Marele Maestrul al Marelui Orient al Franţei. Mica ceremonie era desfăşurată din nou:

mareşalul a fost bombardat cu gradele necesare şi s-a tăcut din nou, având în vedere că nu era de glumit cu poliţia lui Per Signy…

Dar să revenim puţin, există un aspect interesant de ştiut: care a fost atitudinea francmasoneriei faţă de tendinţele lui Napoleon III de a imita umbra de pe Sf. Elena? O reacţie? Un protest? Ascultaţi ce urmează: „Franţa vă datorează un salut. Nu vă opriţi la mijlocul unei cariere atât de frumoase. Asiguraţi fericirea tuturor punându-vă coroana imperială pe maiestuoasa voastră frunte. Primiţi omagiile noastre şi permiteţi-ne să vă facem să auziţi strigătul inimilor noastre: „Trăiască împăratul!” N-aveam dreptate când am intitulat acest capitol: Schimbările din francmasonerie?…

Atentatul de la Orsini, din seara de 8 ianuarie, la Opera din Strada Montpensier, a constituit un avertisment pentru carbonarul de altă dată, schimbându-i sentimentele. Împăratul şi-a schimbat curând atitudinea în problemele europene. Începea un acord între Fratele

Palmerston şi Fratele Cavour; aceasta a însemnat campania Italiei împotriva Austriei şi a Papei.

Apoi a urmat războiul din 1870, înfrângerea, abdicarea. Francmasoneria se ascunde în vizuina ei, aşteptând să treacă evenimentele. Însă acestea nu-i sunt favorabile; mulţi ani după aceea Lojile au fost suspectate de noua Republică, născută de altfel pe neaşteptate. Lojile din Toulouse sunt închise deja prin ordinul prefectorial din 1877. Apoi a urmat acea dispută scandaloasă a „Marelui Arhitect al Universului”; aşa se face să anderson, ca bun păstor, cere ajutorul lui Dumnezeu. În 1877, Fraţii vor cere şi vor obţine ştergerea acestui nume acoperit de ruşine. Cel care va pregăti marea victorie din 1876 va fi Andre Rousselle din Loja Isis-Montyon. Ceea ce este important de reţinut este că, în 1877, Fratele Frederic Desmons, din Nîmes, obţinuse toate sufragiile. El s-a pronunţat ferm pentru suprimarea acestui nume detestat în numele toleranţei.

Câteva pasaje din discursul său vor ilustra şi

mai bine cele spuse până acum: „Noi cerem suprimarea acestei formule, fiindcă ni se pare inutilă şi străină de scopul pe care îl urmăreşte masoneria... Ca ea (francmasoneria) să nu coboare niciodată în arena fierbinte a discuţiilor teologice care n-au adus niciodată decât necazuri şi persecuţii... Toate bisericile, toate Consiliile, toate Sinoadele au fost violente şi persecutoare, şi toate acestea pentru că au vrut întotdeauna să se bazeze pe dogma care, prin natura sa, este mai presus de orice, inchizitoare şi intolerantă..."

Rezultatul practic al acestei decizii a fost ruperea imediată a relaţiilor francmasoneriei franceze cu subordonanţele străine şi în special cu Marea I că a Angliei. În continuare urmează epoca contemporană. Ca să-i fac istoricul acesteia, ar însemna să depăşesc limitele care-mi sunt impuse de însăşi această lucrare. Francmasoneria devine din ce în ce mai conştientă că ea şi Republica nu fac *decât un singur trup.* Fratele Gambetta proclamă aceasta în Lojă şi este posibil ca acum să poată fi înţeles motivul devizei sale.

„Clericalismul, iată inamicul!” Partidele încep să se afirme, însă toată lumea cunoaşte micile poveşti masonice din această epocă, începând cu legăturile din ce în ce mai strânse dintre partidul radical şi francmasonerie şi terminând cu afacerea fişelor, urmarea celebrei afaceri Dreyfus. Dar să nu scormonim prea mult prin gunoi, fiindcă am risca să ne murdărim…

Din oricare punct de vedere ar fi privită, istoria francmasoneriei din sec. al XIX-lea se poate compara, în cel mai bun caz, cu un dansator pe sârmă. Ea este un corp care n-a ştiut, nici ce vrea, nici unde se duce, nici măcar de unde vine. Stând mereu la pândă pentru a prinde „ocazia”, purtând în el grăuntele anarhiei şi al revoluţiei, el a alunecat mereu puţin mai „la stânga”, fără să-şi dea seama aproape niciodată. El a aplaudat diversele guverne care se succedau pentru un blid de mâncare sau pur şi simplu din frică. Şi când regimul celei de-a III-a Republici va deveni stabil, deoarece condiţiile lumii moderne au dat naştere economicului (în defavoarea politicului), lăsând

deoparte politica, francmasoneria nu mai era decât un focar duşmănos de anticlericalism şi de politică murdară.

Ordinele religioase, marile grupări mistice tradiţionale, avuseseră martiri pentru cauza lor, misionari şi martori care ştiuseră ce să facă. „Sacrificaţi” („asasinaţi”), nobilii cugetători, suflete de elită au fertilizat cu pricepere pământul şi au semănat misterioasele seminţe izvorâte din cel mai mare sacrificiu pe care îl poate face omul, dăruirea de sine. Există acolo, de-a lungul timpului, un lanţ a cărui splendoare este inexprimabilă.

Lojile nu au avut însă în sânul lor decât profitori, politicieni, şi măscărici. Încă mai aştept să apară martirii, adică sângele francmasoneriei.

Partea a II-a Istorii actuale

I

Situaţia materială a Francmasonei iei

În acest capitol ne vom ocupa de situaţia francmasoneriei, din punct de vedere statistic şi financiar, rezervând pentru un alt capitol

problema delicată a situaţiei sale morale şi a influenţei sale reale. Vom culege de pe buzele mieroase ale congresiştilor nişte mărturii cam ciudate. Însă circularele „confidenţiale” ne vor lumina calea pe care ne-am propus-o. Pentru moment, să studiem configuraţia Sectei, compoziţia şi adepţii, numărul de Ateliere, importanţa sa numerică şi activitatea socială.

În primul rând cei care aparţineau francmasoneriei erau: *funcţionarul* şi *învăţătorul,* această „lumină” a gândirii laice. Orice funcţionar care dorea să parvină devenea francmason, fiindcă şefii săi de birou erau masoni şi îi însemnau pe tabelul de avansare pe cei cu care erau înfrăţiţi din punct de vedere politic. Institutorul era mason din cauza urii faţă de paroh. Am vizitat numeroase Loji din Provincie şi am constatat că acolo parohul era privit cu ochi răi la fel de mult ca şi altă dată. Institutorul era mason fiindcă găsea în ideologia şi pseudo-filosofia Lojilor o hrană substanţială pentru gândirea sa. Acolo, în Loje, el dobândea acele principii filosofice care-l făceau să ridice din

umeri în faţa preotului. Această curioasă îmbinare de sensibilitate naivă şi falsă şi de adoraţia foarte mărginită a lui” eu” constituia tema lor de meditaţie. Anumite activităţi din Lojile pariziene erau uneori interesante, fiind chemaţi specialişti în vederea tratării subiectului la ordinea zilei. Însă cu le-aş recomanda tinerilor Fraţi să facă un tur de orizont şi în provincie… Funcţionarii aveau interesul de a fi francmasoni, deoarece ştiau că parlamentarii erau masoni şi că aceşti zei ai democraţiei le-ar putea fi foarte utili într-o bună zi. Unii dintre ei se mirau de tendinţa stranie pe care funcţionarii o manifestau faţă de revoluţie, acceptând drepturile sindicale; eu cred că Lojile au fost o şcoală excelentă pentru aceştia şi au continuat să rămână forumul în care ranchiunile şi invidiile erau dezlănţuite nestânjenit.

Din francmasonerie făceau parte deopotrivă şi membrii Poliţiei. Numărul de poliţişti, de inspectori ai siguranţei, care erau cuprinşi în Loji, era impresionant. Adesea motivul ţinea de spiritul de colectivitate şi de dorinţa de avansare.

„Prieteniile” puternice constituiau adevărate nuclee. Tot felul de poveşti cu tâlc circulau clandestin şi se putea repede ghici că această căutare a Adevărului era cea mai neînsemnată dintre grijile acestor onorabili funcţionari. În Loji erau vehiculate zvonuri ciudate, pe care n-aş vrea să le menţionez, neputând să le verific proveniența, însă am fost asigurat (şi aceasta din partea cabinetului prefectului) că afacerea Hanana a fost o chestiune masonică, la fel şi afacerea Fratelui Benoist (Almazian), în aceiaşi măsură. Ca să nu mai adaug afacerea Stavisky, afacerea Oustrie şi câte altele…

Este cunoscut în toate lojile faptul că afacerea îndrumătorului Garibaldi a fost muşamalizată cu grijă, iar aceasta înseamnă că acest Garibaldi era un Frate. El avea o asociaţie sau „grupare frăţească” a Poliţiei numită „Gruparea frăţească a Prefecturii Poliţiei şi a Siguranţei Generale”, fondată în 1925. La 16 noiembrie 1925 o circulara a acestei grupări anunţa că „de câteva luni în Paris activează o

grupare frăţească de poliţişti masoni a Prefecturii Poliţiei şi a Siguranţei Generale”. Iar circulara confidenţială le cerea diverşilor venerabili să-şi identifice Fraţii Poliţişti din loja lor. Preşedintele acestei grupări era Fratele Barrau, iar Secretarul Fratele Tapie. Vom înţelege astfel influenţa pe care o putea avea Ministerul de Interne care fusese multă vreme pe mâna radicalilor socialişti (tot francmasoni), asupra unei colectivităţi de funcţionari devotaţi „trup şi „suflet”. Invers, nu era ignorat faptul că Ministerul de Interne (cheia de aur) („pârghiile de comandă”) era în mâinile Fraţilor şi aceasta explică foarte bine lucrurile…

Mai făceau parte din francmasonerie şi micul patron, reprezentantul, cel care lucra în export. Marii cumpărători americani, englezi, sud-americani, erau, în general, masoni; era de un real folos să faci parte din această tagmă pentru a-i putea întrece pe ceilalţi şi a face afacerile să prospere. Să amintim aici de lumea Fraţilor evrei germani pe care i-am primit la noi încă din 1936. În sfârşit, din francmasonerie mai făceau parte şi

parveniţii – aceştia erau cei mai mulţi. Medici mai mult sau mai puţin ciudaţi care profitau de orice ocazie, vrând să se folosească de trambulina relaţiilor din Lojă, avocaţi ahtiaţi după politică şi care căutau un partid, oameni de afaceri care tatonau terenul; oameni politici pe care recunoştinţa îi „obligă” să-i frecventeze pe cei cărora le datorau un mandat sau pe care speranţa îi „obligă” deopotrivă să-i viziteze pe viitorii membrii ai biroului politic. O lojă de Provincie, în perioada alegerilor, era ca un coş de crabi în care tot felul de mofturi, de mici răutăţi şi bacşişuri convieţuiau de minune.

De altfel Francmasonii au recunoscut necesitatea de a se grupa în funcţie de profesiuni, de aici rezultând existenţa „grupările frăţeşti”. În această direcţie, există o organizaţie completă, permanentă, cu sediul la Marele Orient, Strada Cadet. Grupările frăţeşti pe profesiuni se întruneau şi-şi împărtăşeau secretele necesare între fraţi. Să aruncăm o privire asupra acestor grupări care formau o imensă reţea ce îngloba

toate activităţile posibile. Iată o listă, incompletă de altfel, a principalelor grupări de acest gen:

— „Camera profesională a experţilor contabili din Franţa”

— „Sănătatea”, grup amical profesional al medicilor.

— „Tridentul lui Neptun”, asociaţie frăţească a marinarilor, a marinarilor veterani şi a navigatorilor din toate categoriile.

— „Gruparea frăţească de Electricitate”, care îi adună pe toţi funcţionarii, muncitorii şi inginerii electricieni.

— „Grupul frăţesc al Mobilierului” care conform statutului său, ar facilita prin toate mijloacele puse la dispoziţia sa, tranzacţiile comerciale între membrii acestor profesiuni.

— „Grupul frăţesc al Bijuteriei şi al Industriilor aferente” care reunea şlefuitorii de diamante, argintarii, bijutierii, anticarii.

— „Uniunea frăţească a Funcţionarilor şi Reprezentanţilor Comerţului şi Industriei” care ţinea loc şi de birou de plasare.

— „Bolta de Oţel”, grup frăţesc al armatei, deschis oricărui ofiţer sau subofiţer al francmasoneriei, destinat să-i susţină şi să-i facă să beneficieze de un sprijin la fel de eficace ca şi acela de care beneficiau colegii lor care lucrau „ad majorem Dei gloriam” şi să determine propaganda francmasoneriei în armată” (extras din statut).

— „Federaţia Masonică Internaţională pentru S.D.N.”, care ar putea explica bine lucrurile în privinţa sa.

— „Asociaţia Sportivilor”, grup frăţesc al sporturilor.

— „Gruparea frăţească a P.T.T.”, care reunea funcţionarii poştali.

— „Gruparea Prietenă a Artiştilor”

— „Federaţia Mixtă a Alimentaţiei” (în Lojă, „Mixtă” se înlocuieşte prin „Masonică”), grup masonic al patronilor, directorilor, funcţionarilor, reprezentanţilor din domeniul alimentar.

— „Gruparea frăţească Construcţia” a cărei principală ocupaţie mi s-a părut întotdeauna ca fiind de a organiza petreceri de familie urmate de

serate dansante cu „fuste scurte”…

— „Asociaţia Spectacolului”, care a fost înfiinţată în scopul de a ajuta „emanciparea morală prin practica Frumosului” (extras din statut)

— „Frăţia de la T.C.R.p”.

— „Frăţia de la Gaze”.

— „Asociaţia Ministerului Lucrărilor Publice” şi diversele Uniuni Frăţeşti şi Prieteneşti din toate profesiile posibile.

În sfârşit, uniunile frăţeşti din diverse circumscripţii ale Parisului şi din cartierele mărginaşe, care se întrunesc într-o cafenea, duminica dimineaţa – la ora liturghiei.

Activitatea masonică a creat şi o bancă: „Banca Populară” din strada Richer, fondată „pe principiul solidarităţii masoneriei” (extras din statut”)

Să nu credeţi că activitatea din radio-difuziune a fost lăsată deoparte. Un post avea cumva îndrăzneala să transmită în fiecare duminică dimineaţa o predică catolică? Repede

era fondat un „comitet republican de radiodifuziune”. Am în faţa ochilor statutele şi darea de seamă de la Adunarea generală din 11 aprilie 1940. Era vorba despre menţinerea în viaţă a radiofoniei republicane. Începând cu 7 iulie 1929, au fost lansate 40 de conferinţe de propagandă republicană şi masonic. R.P. Lhandes trebuia să ia seama…

Această muncă de propagandă prin T.S.F. era realizată chiar pe timpul războiului, majoritatea crainicilor, regizorilor de studio, reporterilor radiofonici fiind masoni. ***Organizarea comitetelor de girare a permis infiltrarea elementelor masonice în selectarea şi cenzurarea emisiunilor***.

Această propagandă prin T.S.F. se potrivea bine cu nevoia de manifeste. Iată o circulară a Marelui Orient referitoare la o conferinţă ţinută de F. Brenier, care arată acea parte nevăzută a francmasoneriei:

Str. CADET nr 16 PARIS **Marele Orient al Franţei**

Telefon Provincie 43 – 20 SUPREMUL CONSILIU

OFICIILE POŞTALE PENTRU FRANŢA ŞI POSESIUNILE FRANCEZE

181 – 36 PARIS

Adresa telegrafică O. De Paris, Le... 16 martie 1938

NETORIEN – PARIS

CIRCULARA NR. 9

Consiliul de ordine al lojilor marelui orient al Franţei S... S... S...

T. C. F...

Aţi citit în darea de Seamă a Lucrărilor Marelui Orient (nr. 1 din 23 septembrie – 7 noiembrie 1937) Conferinţa ţinută de Fratele BRENIER, sub auspiciile Orfelinatului Masonic, pe tema: „Francmasoneria în educaţia populară”, expunere radiodifuzată de către P.T.T.

Consiliul de Ordine a estimat că această conferinţă, al cărui caracter generos şi al cărei spirit masonic au putut fi apreciate de către toţi Fraţii noştri, ar putea constitui un document de

propagandă excelent pentru mediatizarea masoneriei.

Aşa încât s-a hotărât tipărirea unui tiraj special.

Broşura, cu un format uşor, va avea 16 pagini, ea putând fi trimisă Lojilor pentru preţul de 250 franci exemplarul.

Lojile noastre vor crede de cuviinţă, ca şi Consiliul de altfel, că este cazul ca ea să fie răspândită în public; o cheltuială infimă va permite ca fiecare dintre ele să-şi aducă contribuţia la această propagandă interesantă…

Noi le cerem să binevoiască, de urgenţă, să menţioneze la Secretariat numărul de broşuri pe care intenţionează să le utilizeze, astfel încât să poată fi fixată, aproximativ, cifra tirajului.

În aşteptarea răspunsului dumneavoastră, vă adresăm, Tt… Ce… Fi., expresia sentimentelor noastre frăţeşti de devoţiune.

Preşedintele Consiliului de Ordine: A. CROUSSIER

Vice-Preşedinţi: Felicien Court, Voronoff

Secretarii: Paul Perrin, Marcy

Gardianul sigiliilor: Arquembourg

Casier, Cabret.

Studenţii noştri nu erau scutiţi nici ei de solicitudinea masonicăgrupul „Condorcet-Littre” încurajează şi subvenţionează „Liga Universitară Republicană şi Socialistă” în strada Montagne-Saint-Genevieve, nr 51 şi ajută ziarul de stânga de „cartier” „Universitatea republicană”.

Să menţionăm efortul internaţional făcut de francmasonerie pentru a profita de fanatismul sentimental al popoarelor pentru cuvântul „pace”, al cărui sens şi a cărui valoare adevărată au fost ignorate mereu. Există în această direcţie *„Fila Internaţională a francmasoneriei”* cu o filială în fiecare ţară. Secţiunea franceză era găzduită de Fratele Ed. Plantagenet. Există totodată şi A.M.I.: Asociaţia Masonică Internaţională.

Toate aceste grupări, aceste „celule” permiteau atragerea simpatizanţilor şi formarea de nuclee de propagandă pentru fiecare profesie. Cu toate acestea, în cadrul acestor grupuri aşa zis

„frăţeşti” nu domina neapărat spiritul frăţesc. O circulară provenită de la Marea Lojă, din 20 ian 1930, avertiza Lojile împotriva unei extinderi prea mari a acestor grupări şi a incorectitudinii care se strecura printre aceşti diverşi „întreţinuţi”, care constituiau majoritatea în aceste grupări din afara Lojelor.

Pe lângă aceste grupuri, mai existau, în sfârşit, Lojile propriu-zise care, în Franţa, erau grupate în Subordonanţe. O lojă, toată lumea ştie, era numele care se dădea totodată şi locului (Atelier) unde se ţinea adunarea temporară a francmasonilor şi grupului mai mult sau mai puţin important care constituia primul nucleu al organizaţiei masonice. O Lojă era condusă de către un Venerabil, un prim supraveghetor, un al doilea supraveghetor, un orator şi un secretar. Prezenţa acestor cinci membrii (cele cinci luminăţii) era suficientă pentru ca o Lojă să fie constituită. Toate aceste posturi erau obţinute prin vot şi perioada alegerilor (reluată în octombrie) era unul dintre cele mai penibile spectacole.

Fratele n-avea decât să-şi plătească cotizaţia şi să vină din când în când să facă act de prezenţă, în afară de cazul în care el urmărea un scop precis (tranziţia de fonduri, reprezentarea, investiţiile de capital). În acest caz, el dădea dovadă de un mare entuziasm în activitatea sa periodică şi care, de altfel, îi aducea rezultate pe care toată lumea le admira. Apoi, într-o bună zi, aceasta era ales prim supraveghetor şi, în sfârşit, venerabil, ceea ce-i lărgea foarte mult câmpul său de acţiune, graţie ponderii morale a Venerabilităţii. Mai erau şi alţii, care nu veneau niciodată; ca să fiu mai exact, trebuie să adaug faptul că ei le spuneau soţiilor lor că se duc la Lojă şi la marele arhitect al Universului, iar ei cine ştie pe unde umblau. De altfel, în Lojă se făceau tot felul de glume nesărate pe această temă.

Succesul non-feminismului în Lojă era, în mare parte, datorat posibilităţii de a ieşi seara în mod regulat, fără a exista vreun control din partea cuiva. Dacă, într-o zi, să presupunem, Lojile sar deschide şi pentru femei, este evident că multe

lucruri s-ar schimba…

Să studiem acum statisticile generale ale francmasoneriei.

Am calculat că existau cam 55.000 de masoni în Franţa (dintre care 10.000 pentru Marea Lojă şi câteva mii în alte subordonanţe franceze). După anuarul din 1939 componenţa Maţii Loje respective era următoarea: Paris 86 Loji, împrejurimi 14 Loji, Departamente 79 Loji, Coloniile Franceze 34 Loji, Străinătate 9 Loji, precum şi 9 Loje alipite, în total 231 de ateliere şi Loji.

Vom studia imediat situaţia masoneriei internaţionale în relaţii de prietenie sau nu cu Marea Lojă din New York:

America Latină 50.000 Francmasoni

Australia… 1938 Loji cu 186.230 Francmasoni

Belgia 4.100 Francmasoni

Marea Britanie 5918 Loji cu 463.700 Francmasoni Canada 1346 Loji cu 198.534 Francmasoni Spania (înainte de Franco) 6.500

Francmasoni Statele Unite 16.227 Loji cu 3.293.886 Francmasoni Grecia 10.000 Francmasoni

Danemarca 7.000 Francmasoni Olanda 8.200 Francmasoni Suedia 23.000 Francmasoni Norvegia 9.000 Francmasoni Bulgaria 400 Francmasoni Yugoslavia 1.900 Francmasoni Elveţia 5.000 Francmasoni.

Iată cifrele concrete ale *efectivelor medii ale unei Loje* în funcţie de ţări: Suedia 451 membrii

Statele unite 182 membri

Anglia 72 membri

În sfârşit, importanţa Marii Loje din Franţa va fi imediat evidenţiată de publicaţiile de mai jos ale bugetului pe 1940 cu repartizările pe 1937,1938 şi 1939.

Bugetul Marelui Orient este mai important; bugetul prevăzut de probă în 1939 era alcătuit astfel

Pentru sumele încasate (Intrări) 1.676.000 fr. Pentru cheltuieli (Ieşiri) 1.673.000 fr.

Iată de altfel situaţia bugetului prevăzut

***pentru 1940* i i**

ÎNCASĂRI	Efectuate 1938	Prevte 1938
1. Impozite, donaţii, cotizaţii		
Temporare, cotizaţii permanente	1.452.300	1.4500
Titluri constitutive	350	1.00
Drepturi de iniţiere	28.460	29.0
2. Titluri masonice, Tipărituri, Cărţi	77.48945	56.0
3. Dobânzi şi dividende	22.07348	15.0
4. Taxe speciale ale Lojilor, Capitale		
Şi Consilii Fil. având întrunirile în		
Strada Cadet	122.746	123.0
5. Colecte şi Daruri	1.186 10	1.00
6. Încasări neprevăzute	10.125	1.00
	1.714.74	1.67

	8 43	00

(a) Practicări 1938,1939,1940.50 fr. /membru activ Comparaţia previziunii pentru 1940

Încasări...1.715.500 e

Cheltuieli...1.712.700 e

Surplus prevăzut din încasări...2.800 e

CHELTUIELI	Efectuate 1938	Prevăte 1938
1. Chirie, contribuţii diverse	441.039	419.00
2. Conducerea serviciilor	38.715 85	26.87
2. bis. Personal	247.609 30	250.04
4. Tipărituri, titluri, bibliotecă.	95.315 60	82.00
Birou		
5. Corespondenţă	29.980 20	28.50
6. Despăgubiri (indemnizaţii) şi		
Diverse	203.334	212.0

7. Cheltuieli neprevăzute	30 22.556.71	0 19.99
8. Misiuni de propagandă	98.254 50	65.00
8 bis. Subvenţii şi subscripţii	72.195 30	65.00
9. Solidaritate	158.885 75	146.0 0
10. Rezerva pentru reconstrucţie Vărsământ pentru reconstrucţie	145.230	145.0 0
11. Fonduri de prevedere şi pensii Vărsământ de prevedere şi pensii	54.2498 15	
12. Rezervă pentru cheltuieli Excepţionale, misiuni, propagandă. Subvenţii, etc.	22.O.00	38.00

13. Cotizaţii permanente (Vărsământ)	58.092	58.00
14. Cheltuieli pentru regularizarea Noilor credite. (Deficit pe 1936)	16.569	
(Deficit pe 1937)		118.4 2 09
	1.704.036 11	1.673 20 09

Nu mă voi extinde şi asupra descrierii amănunţite a organizării actuale a francmasoneriei. Totuşi, iată ce ar trebui să ştim despre acest subiect. În Franţa erau trei subordonanţe rivale pe care le disputau F: *Marele Orient, Marea Lojă a Franţei* şi *Dreptul Uman.* [*Să* adăugăm, pentru memoria noastră *Marea Lojă Naţională* din strada Rochechouart, de inspiraţie, de orientare şi de recrutare aproape exclusiv britanice.] Primele două erau cele mai importante.

Marele Orient era incontestabil cel mai vechi; constituţia sa actuală datează încă din 6 septembrie 1871, dată la care era desfiinţată Marea măiestrie şi la care era instituit un *Consiliu de Ordine,* ales de către regiunile masonice şi de către ateliere.

Fiecare congres regional îşi alegea mai întâi candidaţii apoi numele acestora erau propuse spre confirmare deputaţilor aleşi ai Adunării generale. În interiorul Consiliului de Ordine, membrii săi alegeau în fiecare an preşedintele, vice-preşedinţii şi funcţionarii demnitari (secretari, casier, gardianul sigiliilor şi timbrelor). Preşedintele, a cărei autoritate morala era considerabilă, administra cât mai bine cu putinţă, ajutat de Consiliul său, grupul atelierelor. Membrii Consiliului de Ordine erau, după exprimarea Fratele Martin, *missi dominici* (misionarii domnului – lat.) asigurând disciplina, permanenţa şi răspândirea doctrinei. În fiecare an erau aduse unele modificări acestei constituţii, care nu a fost schimbată radical din anul 1871. Iată numele

şefilor Ordinului Marelui Orient începând cu anul 1735:

17351736 Jaques Hector *Macleane,* cavaler, baronet de Scoţia, de origine britanică

17361737 Charles *Radcliffe,* conte de *Derwontwaterm* mare vasal al Angliei

17371738 Major *Harnauster,* de origine britanică

17381743 Louis de *Pardaillan de Gourdin,* duce de *Antin,* membru al Camerei Pairilor din Franţa.

1743 – 1771 Louis de *Bourbon Conde,* conte de *Clermont,* prinţ al casei regale.

1771 – 1793 Louis-Philippe *de Orléans,* duce de *Chartres,* apoi duce de *Orléans,* prinţ al casei regale, cunoscut sub numele de *Philippe-Egalitate regicidul* (regicid – deputat al Convenţiei care a votat condamnarea regelui Ludovic al XVI-lea-1793).

1793 – 1795 Masoneria franceză dormitează (Stagnează)

1795 – 1804 Alexandre-Louis *Roettiers de*

Montaleau.

1804 – 1814 Joseph *Bonaparte,* rege de *Napoli,* apoi rege al Spaniei. Marele Maestru adjunct fusese Fratele prinţ Cambaceres, preşedinte al Senatului.

1814 – 1852 În absenţa unui Mare Maestru, Ordinul fusese condus de următorii adjuncţi, în mod succesiv.

1814 – 1821 Pierre de Riel, conte de *Beurnonville,* mareşal şi pair al Franţei. (Pair – membru al Camerei Pairilor din Franţa, ca monarhie constituţională)

1821 – 1833 Jacques-Etienne *MacDonald,* duce de *Tarente* mareşal şi pair al Franţei

1833 – 1835 Antoine Guillaume, conte *Rampon,* general şi pair al Franţei.

1835 – 1842 Alexandre conte de *Laborde,* deputat.

1842 – 1846 Emanuel-Paris-Dieudone, conte de Las-Cases, deputat

1847 – 1849 *Bertrand,* preşedinte al Tribunalului de Comerţ al Senei.

1949 – 1850 *Desantis,* avocat

1850 – 1852 *Saint Allen* de Berville

1852 – 1861 Napoleon – Lucien Charles, prinţ *Murat*

1862 – 1865 Bernard Bernard-Pierre *Magnan*

1865 – 1870 General Emil *Mellinet*

1870 – 1872 *Babaud-Laribiere,* fost reprezentant al poporului

1872 – 1882 *De Saint Jean*

1882 – 1885 Charles Marie Gabriel *Cousin*

1885 – 1887 J.C. *Calfavru,* deputat de Sena şi Oise

1887 – 1889 Frederic *Desmons,* deputat al Gărzii

1889 – 1892 Doctor H. *Thulie,* fost preşedinte al Consiliului municipal din Paris. 1892 – 1894 Paul *Vignier,* preşedinte al Consiliului general al Senei.

18941895 Doctor A. *Blatin,* fost deputat.

18951896 Louis *Lucipia,* preşedinte al Consiliului general al Senei.

18961898 Frederic *Desmons,* senator

1898 – 1900 Louis *Lucipia,* preşedinte al Consiliului municipal din Paris. 1900 – 1902 Frederic Desmons, vicepreşedinte al Senatului.

19021903 A. *Delpech,* senator de Alege.

19031905 Louis *Lafferre,* deputat de Herault. 1905 – 1907 Frederic *Desmons*

1907 – 1909 *Louis Lafferre*

19091910 Frederic *Desmons*

19101911 G. Bouley, industriaş.

19111913 Charles *Debierre,* prof. de anatomie la Universitatea din Lille, senator de Nord. 1913 – 1920 Goerges *Corneau,* director de Ziar.

19201921 Charles *Debierre.*

19211922 General A.G. Gerard

19221925 A. *Miile,* fost deputat de Allier.

19251926 Arthur *Groussier,* fost vice-preşedinte al Camerei Deputaţilor.

19261927 *Brenier,* senator de Isere

19271930 Arthur *Groussier*

19301931 Frederic *Estebe*

19311934 Arthur *Groussier*

1934 – 1936 Adrien *Pourian,* director adjunct al ministerului Agriculturii 1936 – 1939 Arthur *Groussier.*

Pe lângă *Consiliul de Ordine,* există în Marele Orient al Franţei, un fel de jurisdicţie de ritual destinată să supravegheze ritualurile, să cunoască toate problemele referitoare la dogma masonică, să vegheze la executarea statutelor şi a regulamentelor ritualurilor masonice, să atribuie gradele înalte (19,30,31,32,33). Statutele din 1806 ale Marelui Orient au denumit această jurisdicţie mai întâi *Marele Directoriu al Riturilor* şi specificau că acesta trebuia să se ocupe în special „de ştiinţele înalte ale Artei masonice”; în 1814, acest *Mare Directoriu* a fost desfiinţat şi înlocuit, în 1815, printr-un *Mare Consorţiu al Riturilor* care, în 1826, şi-a schimbat denumirea în „Mare Colegiu al Riturilor”.

Ultimii *Mari Comandori* ai Marelui Colegiu al Riturilor au fost următorii:

19151916 *Bordier,* avocat.

19161923 *Tiniere,* inspector principal al

Asistenţei Publice 1923 – 1935 Doctor Camille *Savoire*

1935 – 1937 Louis *Chartier*

1937 – 1939 Adrien *Pourian,* director onorific al Ministerului Agriculturii. Ar putea fi interesant pentru unii să cunoască numărul de membrii ai Marelui Orient Iată o listă pe care am extras-o din *Darea de seamă* a Congresului din 1921 şi care, la 1 ianuarie 1920.

Arată următoarea situaţie A regiunilor masonice:

Regiunea	Nr. de loji	Nr. Membrilor
Parisiană	117	6991
Nord	25	1202
Est	69	4225
Mijloc	44	2576
Sud	23	1152
Sud-Vest	38	2127
Centru	26	1590
Vest	16	959

Africa	22	1679
Colonii	18	948
Străinătate	29	1142
Total	427	24627

În 1940, în momentul dizolvării Marelui Orient acest număr era de 28.888 masoni, cu 585 ateliere repartizate astfel:

Paris	98	9	4	1 11
Împrejurimile parisiene	12	2	1	1 5
Departamente	26	5	28	3 48
Algeria, Tunisia, Maroc	42	7	6	5 5
Colonii	20	7	4	3 1
Ţări străine	14	9	2	2 5
Total	44	9	45	5 85

Organizarea Marii Loje era puţin diferită.

Ritul scoţian are o poveste complicată şi, pe scurt, nu prea interesantă. Îi trimit pe cititori la lucrările mele ulterioare *[Organizaţia secretă a Francmasoneriei* (Baudinere) şi *Marile Secrete ale* Francmasoneriei (idem)].

În 1880 a avut loc o sciziune în (interiorul) Marii Loje: un oarecare număr de Fraţi Francmasoni şi de Loje s-au separat de Consiliul Suprem şi au format o putere masonică independentă, sub numele de „Marea Lojă simbolică scoţiană". În 1894, pe 7 noiembrie, Congresul, ca urmare a uneltirilor provenite din mediile regionale, se declara adeptul autonomiei atelierelor de la primul până la al treilea grad; acestea au format *Marea Lojă a Franţei,* sub subordonarea Supremului Consiliu, dar cu administrare proprie. Astfel se contrau două puteri distincte: *Consiliul Suprem,* care deţinea administraţia absolută a gradelor, de la al patrulea până la al treizeci şi treilea şi *Marea Lojă* care avea administraţia de la primul la al treilea grad. În Mirele Orient, Colegiul Riturilor, în ciuda

prerogativelor sale speciale, făcea parte integrantă din subordonanţă. În Ritul scoţian există o administraţie dual㠍. Una părea că nu ştie de cealaltă, aşa încât rezultau tot felul de scene comice în Loje: de exemplu, criticile aspre aduse unui Maestru care a refuzat înaltele Grade şi care cerea desfiinţarea acestora sau dispreţul îndepărtat care domnea în atelierele de „grade înalte” pentru „tinerii fraţi” inferiori. Cei care credeau în egalitate atunci când au intrat în francmasonerie, puteau să-şi dea seama în curând că s-au înşelat. În cadrul acestor adunări nu domneau decât prerogative păstrate cu invidie şi titluri etalate în mod orgolios.

O altă consecinţă a acestei dualităţi pe care o sublinia Fratele Martin era posibilitatea ca Marea Lojă să întreţină relaţii de prietenie cu puterile nerecunoscute de propriul ei Consiliu Suprem. Marele Orient, de exemplu, nu era recunoscut de înaltele Grade ale Marii Loje, Rosicrucienii săi, precum şi cavalerii Kaddosch fiind excluşi din Consiliile şi Areopagiile scoţiene. Ei puteau însă să

vină să se aşeze „sub coloanele Lojelor albastre (de la primul până la al treilea grad) al Marii Loje în toate acestea mai intervenea şi complicata chestiune a „Marelui Arhitect al Universului”, nerecunoscut de Marele Orient, încă din 1877, dar recunoscut de Marea Lojă, fapt ce i-a deschis acesteia porţile masoneriilor străine, şi care le-a închis pentru Marele Orient.

Studiind organizarea Marii Loje, noi nu vom vedea deci decât organizarea jumătăţii acestei Subordonanţe, înaltele Grade, având o autonomie păstrată cu dinţii. În constituţie eu nu văd decât articolul 106 care menţionează *onorurile* care trebuie aduse Prea Puternicul Suveran Mare Comandor, Locotenentului Mare Comandor, delegaţiilor Supremului Consiliu al Franţei…

Atelierele care lucrau de la primul la cel de-al treilea nivel (treaptă), cele mai numeroase desigur, desemnau, pe regiuni de provincie, nişte deputaţi care se întruneau în septembrie, la Adunarea Generală a Conventului. Aceştia alegeau un Consiliu Federal (33 membrii), apoi dintre cei

33 membrii deputaţi se alegea Biroul Marii Loje, care era, un fel de *super Lojă.* Acest birou era alcătuit dintr-un Mare Maestru, care era totodată şi preşedinte al Consiliului Federal, doi M.M. (Mari Maeştrii) adjuncţi, un Mare Orator, un Mare Secretar, un Mare Casier, un mare Ospitalier. Conform articolului 13 din Constituţii, Consiliul Federal îşi asuma conducerea masonilor din Lojile Scoţiene.

Iată numele M.M. ai Marii Loji din Franţa, începând cu 1920:

1920 Fratele Wellhoff

1921 Fratele Wellhoff

1922 Fratele Monier

1923 Fratele Monier

1924 Fratele Mesurer (mort în exerciţiu)

1925 Fratele Monier

1926 Fratele Monier

1927 Fratele Monier

1928 Le Fayer

1929 Le Fayer

1930 Fratele Monier (mort la 16 februarie

1931)

1931 Fratele Jacques Marichal

1932 Fratele Jacques Marichal

1933 Fratele Louis Doignon

1934 Fratele Michel Dumesnil De Gramont

1935 Fratele Louis Deignon

1936 Fratele Louis Deignon

1937 Fratele Louis Deignon

1938 Fratele Louis Deignon

1939 Fratele Michel Dumesnil De Gramont

Fratele Lucien de Foyer fusese deputat de Paris şi ieşea în evidenţă de multă vreme, printr-o activitate febrilă în favoarea păcii cu orice preţ. Trecerea sa prin Marea Măiestrie n-a fost de altfel considerată fericită mult timp.

În sfârşit, cea de-a treia subordonanţă care era împărţită de Fraţii Francmasoni francezi era ritul mixt de *Drept Uman* a cărei administraţie era asemănătoare cu cea a Marii Loje: un Suprem Consiliu responsabil cu administrarea înaltelor grade şi o Adunare a Lojilor simbolice. Dreptul Uman (D.U.) a fost înfiinţat de Dr. Georges Martin

şi Maria Deraisme. Aceasta fusese iniţiată pe 14 ianuarie 1882 la Pecq de către Loja *Liberii cugetători din Pecq.* Însă după câteva luni, această lojă dizidentă, şi revoluţionară a fost măcinată de dispute interne şi majoritatea Fraţilor Francmasoni din Lojă au cerut reintegrarea lor în subordonanţă, uitând şi de S. Maria Deraismes, care nici nu apăruse în Lojă decât o singură dată: în ziua iniţierii ei. Fratele Georges Martin, venerabil al Lojei *Ierusalimul Scoţian,* în 1890, invitase toate atelierele din Franţa să studieze problema admiterii femeilor în francmasonerie. Marea Lojă rămânea de neclintit. În ianuarie 1894, Fratele G. Martin a înfiinţat de comun acord cu Maria Deraismes, o lojă mixtă numită *Drept Uman – Marea Lojă Simbolică Scoţiană.* Georges Martin fusese consilier municipal al Parisului şi senator de Sena; ceea ce i-ar fi fost refuzat unui simplu Frate, a fost luat în considerare sub regimul nostru democratic. Gurile rele îi reproşează Mariei Deraismes că nu a fost iniţiată mai mult de primul grad; procesele verbale ale

Lojei *„Liberii cugetători”* fuseseră îngropate sub un morman de hârţoage şi însăşi Loja a fost dizolvată în 1894. Însă cine mai poate să recunoască ceva? Apoi, cu timpul, Georges Martin devenea mai plin de îndrăzneală. El a fondat un Suprem Consiliu, el, care era adversarul cel mai făţiş al S.C. Al Ritului Scoţian şi care dispreţuia pe „aceşti mari demnitari acoperiţi de frumoase bijuterii şi de cordoane albe, roşii sau negre”. S. (surorile) au alergat în mare grabă, bineînţeles, curiozitatea intrându-şi în drepturi, ca întotdeauna. Aceleaşi guri rele îi reproşează de altfel lui Georges Martin, care nu avusese niciodată gradul 33, că a instituit un Suprem Consiliu.

În continuare a avut loc o nouă sciziune: *Marea Lojă Mixtă,* care la 15 ianuarie 1914 a trimis un manifest pentru a-şi arăta revolta faţă de Oligarhia înaltelor Grade a D.U. şi pentru a încerca să democratizeze subordonanţele mixte.

Voi încheia această înşiruire seacă de statistici studiind calitatea raporturilor care

existau între diversele subordonanţe. Acesta este un capitol al istoriei, destul de curios, dar care va deschide bine ochi celor naivi.

Relaţiile între cele trei mari subordonanţe franceze erau departe de a fi frăţeşti. Era un mic război de culise, dus cu surâsuri amare şi cu discursuri acre-dulci. De altfel textele vor vorbi de la sine.

Iată un aspect al problemei expuse, cu toată prudenţa necesară, la Conventul din 1924 al Marelui Orient (C.R. p. 79 şi 55) de către Fratele *Lanquine,* Vice preşedinte al Consiliului de Ordine. Este vorba despre circulara nr 8, datorată iniţiativei Consiliului de Ordine, care ar dori să modifice articolul 159 din Constituţia Marelui Orient, conceput astfel: „Nimeni nu poate fi în mod simultan preşedinte la două ateliere de acelaşi grad”. Raportorul, Fratele Buisson, este împotriva acestei propuneri a Consiliului de Ordine, fiindcă se teme ca nu cumva celelalte subordonanţe (adică Marea Lojă) să nu considere această măsură drept jignitoare. Iată cum

răspunde Fratele Languine:

„Am fost desemnat de către colegii mei din Consiliul de Ordine să vă aduc câteva explicaţii referitoare la Circulara nr. 8.

Nu sunteţi străini de faptul că în multe Orienturi au avut lor divergenţe destul de serioase între Atelierele care aparţineau, de exemplu Marii Loje. S-au iscat neînţelegeri şi în Orienturile care cuprind un număr mare de Loji. Nu vreau să mai insist asupra unor fapt pe care le cunoaşteţi deja.

Însă există un alt punct de vedere care a impus termenii foarte moderaţi, să recunoaştem, ai acestei Circulare. Pot exista păreri diferite în aprecierea unui anumit număr de probleme. E de la sine înţeles că scopurile generale ale Marelui Orient şi ale Marii Loje rămân aceleaşi. Nevoia noastră de fraternitate în Loje rămâne aceeaşi. Însă nu este mai puţin adevărat că există unele probleme pentru care aceste puncte de vedere diferite prezintă o anumită importanţă. Vă voi da exemple concrete pe care nu am putut să le inserăm în Circulară.

În materie de recrutare, Marele Orient are o doctrină proprie. Însă fiecare dintre voi ştie că, în diverse rânduri Marea Lojă a Franţei a emis, prin vocea oratorilor săi calificaţi, o doctrină contrarie (opusă).

Să ne referim acum la problemele de propagandă. Noi putem deopotrivă să fim în dezacord în ceea ce priveşte opinia asupra anumitor metode de propagandă masonică sau de propagandă în lumea profană.

Să vedem cum stau lucrurile în privinţa acţiunii masonice pe plan internaţional. De asemenea, în acest domeniu, punctele de vedere ale Marelui Orient au fost diferite uneori de cele ale Marii Loje a Franţei.

Aşadar, iată câte probleme se ivesc şi care pot să fie abordate în maniere total opuse, de către Marele Orient, respectiv Marea Lojă a Franţei, fără ca scopurile generale să fie totuşi modificate. Puneţi-vă în situaţia unuia dintre Fraţii noştri Ofiţer într-un Atelier al Marelui Orient şi în acelaşi timp Ofiţer într-un atelier al Marii Loje a

Franţei. Care va fi atitudinea sa în cele două Loje? Dacă el rămâne fidel Marelui Orient, atitudinea sa va fi una în Atelierul Marelui Orient şi dacă rămâne fidel în aceeaşi măsură şi Marii Loje, atunci atitudinea sa va fi alta în Atelierul Marii Loje.

Noi am apreciat că în această situaţie există o dualitate inadmisibilă.

Admiţând că vă restrângeţi la cele cinci Lumini (Inteligenţe) ale unui Atelier, modificarea pe care v-o propune Consiliul de Ordine, şi vă atrag atenţia asupra importanţei acestei modificări, nu va scăpa niciunuia dintre voi.

Dacă acest Consiliu de Ordine a luat această iniţiativă, repet, este pentru că, de multă vreme, el a luat cunoştinţă de o serie de incidente şi doreşte să împiedice repetarea acestora".

Repet, cuvântul „incident" este un dulce eufemism. La acelaşi Convent, după câteva minute, discuţia se extinse. Din ea am extras următoarele pasaje semnificative:

C.M. Fratele *Moussard* – „Inconvenientele

acestei posibile dualităţi în olul francmasoneriei care aparţine la două Subordonanţe ar fi de natură să ne facă să ezităm, dacă ele ar prezenta suficiente dovezi legate de frecvenţă sau de gravitate.

Ni se va spune: „Un francmason, care ar fi de exemplu, al doilea supraveghetor într-o Lojă a Dreptului Uman va fi uneori jenat în activitatea sa de Orator al Marelui Orient al Franţei, situat în aceeaşi localitate”. Avem impresia că cel mai adesea conflictul îndatoririlor nu se va produce decât cu ocazia recrutării şi că, chiar şi în cazul acesta, cel interesat îl va rezolva cu uşurinţă, dând dovadă de chibzuinţă şi corectitudine.

Chiar şi aşa, un francmason care, alături de această calitate, o întruneşte şi pe cea de delegat al Lojii sale, precum şi pe cea de raportor al unei comisii, este uneori pus în faţa unor dificultăţi asemănătoare şi trebuie să o scoată la capăt în mod onorabil, fără ca vreun text regulamentar să-i limiteze liberul său arbitru.

Dispoziţia constituţională care interzice

cumulul de Venerabilităţi ni se pare suficientă şi ne alăturăm fratele raportor pentru a vă cere să respingeţi amendamentul”. (Aplauze).

Fratele *Petit* Henri – Cu o adâncă emoţie, mărturisesc, iau cuvântul în privinţa acestei chestiuni. Este adevărat că aparţin, de peste treizeci de ani, Marelui Orient al Franţei. Eu am fost printre primii, alături de Fraţii Noştri şi de membrii Consiliului de Ordine, care au lăudat ideea emancipării femeii prin masonerie (Aplauze).

A fost destul de greu ca ideea să se facă înţeleasă şi să iasă la lumină. Dar, datorită prieteniei dintre fraţii Marelui Orient al Franţei şi cei ai Consiliului său de Ordine, aţi binevoit să recunoaşteţi Dreptul Uman şi să luaţi sub protecţia voastră tânăra Subordonanţă, după noile idei.

Circulara nr. 8 a cărei adoptare o cerem, pare să fie o armă îndreptată împotriva noastră. Dacă am înţeles eu bine, Consiliul de Ordine nu pare să vrea să atace tânăra noastră

Subordonanţă. Însă, cu toate acestea, dacă Circulara ar fi adoptată, am fi surprinşi cu toţii.

Unii membrii al Consiliului de Ordine îmi fac semne de dezaprobare, însă cu îi întreb: ce veţi face pentru a ne scuti de această măsură? Circulara există, fiind aplicabilă pentru Dreptul Uman, ca şi pentru alte subordonanţe. Membrii Marelui Orient, din care fac parte şi eu, şi care au participat la lucrările Subordonanţei mixte a Dreptului Uman, vor fi nevoiţi să se retragă şi să-şi distrugă propria operă.

Fratele *Perreau* (membru al Consiliului de ordine) – Consiliul de Ordine, sesizând numeroasele reclamaţii, a studiat problema amănunţit şi, în înţelepciunea sa, cu un spirit de bunăvoinţă, însă purtând mai presus de toate interesul superior al Subordonanţei Marelui Orient, vă cere să votaţi propunerea.

Noi am fost martorii unor incidente profund regretabile.

Un Frate – Care anume?

Fratele *Perreau* (membru al Consiliului de

ordine) – Iată unul dintre ele: Un ofiţer al unei Loji a Marelui Orient al Franţei este numit Venerabil al unei Loje a Dreptului Uman. El îl prezintă, în Loja sa mamă a Marelui Orient al Franţei, pe un profan căruia i se refuză iniţierea. Ce face el? După câteva zile, îl primeşte pe acesta în Dreptul Uman.

Eu vă cer ca în interesul cel mai înalt al Subordonanţei căreia îi aparţineţi, să adoptaţi această propunere.

Fratele *Maraj* – Faptul pe care tocmai l-am amintit n-are nimic de-a face cu chestiunea respectivă. Nu am fost înştiinţaţi despre fapte care ne-ar putea lămuri. Eu nu voi vota propunerea.

Fratele *Baronet* – Ca reprezentant al unei Loji din Africa de Nord, de când am venit în această regiune, eu am observat că între cele două Subordonanţe există amabilităţi specific masonice.

Fratele *Mille* (Preşedinte al Consiliului de Ordine) – Acest lucru nu este la fel peste tot.

Fratele *Baronet* – Ar fi dezastruos dacă măsura propusă ar da impresia că este aplicată

împotriva M. L. a Franţei.

Fratele *Magnier* (membru al Consiliului de Ordine) – Ţin să-i asigur pe fraţi că Subordonanţa noastră aparţine în aceiaşi măsură şi Subordonanţei Marii Loji şi celei a Dreptului Uman.

Circulara Consiliului de Ordine nu poate să le pună probleme; dimpotrivă, ea este foarte liberală şi loială, permiţând fiecăruia dintre masoni să-şi orienteze bine conştiinţa.

Aceste explicaţii nu vor fi suficiente fiindcă la Conventul din 1928 al M. O. (e.r. p. 302 el. 55) Adunarea a discutat ordinea de zi următoare, care a fost apoi comentată de Fratele Croussier

(33):

Unitatea masoneriei – De studiat mijloacele potrivite de realizare a fuziunii Subordonanţelor apropiate, astfel încât lumea profană să poată fi convinsă că francmasoneria este

„Una”.

Fratele Groussier (preşedinte al Consiliului de Ordine) – Această chestiune este extrem de

gravă. În această dimineaţă luat pe neaşteptate, mă gândesc la pericolele unei discuţii despre acest subiect în cadrul Adunării Generale.

Cu toate acestea, aş vrea să încerc, în câteva cuvinte, să subliniez datele problemei.

În Franţa există patru Subordonanţe Masonice: Marea Lojă Naţională, compusă în cea mai mare parte din masoni englezi şi recunoscută de Loja din Anglia. Această Subordonanţă, cel puţin pentru moment, nu doreşte să aibă niciun raport cu noi, chiar şi oficial. În concluzie, ea nu este pregătită să se unească cu noi.

Mai rămân trei puteri masonice: Dreptul Uman, Marea Lojă a Franţei şi Marele Orient al Franţei.

Când vorbim despre fuziune să înţelegem că ea este realizată între două dintre aceste Subordonanţe sau între toate trei? Nu vă daţi seama de inconvenientele majore ale tratării unei astfel de probleme?

Asociaţia Masonică Internaţională ne-a recomandat să grupăm forţele masonice din ţara

noastră, însă ea nu înţelegea prin aceasta decât Subordonanţele care-i sunt alipite, adică Marea Lojă a Franţei şi Marele Orient al Franţei.

Nu uitaţi, în cazul în care Marele Orient al Franţei ar avea relaţii cu Dreptul Uman, că Marea Lojă a Franţei a decis, în Conventul de anul trecut, că problema raporturilor cu Dreptul Uman ar fi o problemă de ordin internaţional şi că ea nu va intra în raporturi în această Subordonanţă atâta vreme cât nu va fi luată o decizie în acest sens pe plan internaţional.

Dacă noi înţelegem să fuzionăm cu Marea Lojă pentru a îndeplini dorinţa Asociaţiei Masonice Internaţionale, noi nu vom mai putea să ne continuăm raporturile cu Dreptul Uman. Gândiţi-vă bine că nu vom fi cu toţii de acord în unanimitate să păşim pe această cale.

Mai pot să apară şi alte dificultăţi. Ni s-a reproşat, din mediile internaţionale, că am renunţat la simbolul Marelui Arhitect al Universului, Marea Lojă plasându-se întotdeauna pe plan internaţional, tot îndepărtându-se de

dogmă, în intenţia de a păstra acest simbol. Pentru a realiza unitatea, vom reveni noi la simbolul Marelui Arhitect al Universului?

În plus, când vorbim de apropierea dintre cele două Subordonanţe, se mai adaugă şi problema raporturilor dintre Marele Colegiu al Riturilor (al M. O.) şi Supremul Consiliu (al M. L.) pentru Franţa. Între cele două puteri s-au desfăşurat recent nişte convorbiri.

Toate aceste situaţii nu pot fi rezolvate decât împreună. Fără să iau parte, în mod obiectiv, ţin să vă demonstrez complexitatea problemei şi vă mărturisesc că, în acest moment, nu văd cum s-ar putea amorsa acest studiu.

Dacă, totuşi, Adunarea generală crede că noi suntem în măsură să purcedem la convorbiri cu Marea Lojă, pentru a începe în mod acceptabil, eu sunt total dispus. Însă vă daţi seama cu toţii de imposibilitatea de a avea, în acest moment, o dezbatere largă în privinţa acestui subiect.

Mai mulţi fraţi: – Ordinea zilei.

Fratele Haymann – Aş vrea să vă arăt cam ce

crede comisia despre acest subiect. Noi cerem pur şi simplu ca Consiliul de Ordine să caute să se înţeleagă cu toate organismele masonice pentru a face o federaţie masonică naţională.

Fratele Seratszky – Nu se pune problema din punct de vedere al Comisiei să facă o uniune imediată. Se pune problema ca noi să ne apropiem unii de alţii pentru a stabili nişte măsuri comune, un regulament comun pentru iniţieri, ca să putem încerca, în deplină cunoştinţă de cauză, să tindem spre o unitate şi mai mare.

Această apropiere lentă, preconizată de Fratele Seratszky nu părea iminentă nici unui mason avertizat. Am vorbit despre unele fricţiuni, iată descrierea lor în termenii „Conventului", pe care am extras-o din Conventul din 1922 al Marelui Orient (D.S., p. 391).

„Marele Orient nu este singurul din lume. Mai există şi alte puteri care împart împreună cu el guvernarea tuturor Atelierelor, în special a celor din colonii şi ţările străine. Unele dintre aceste puteri, de altfel convinse aş vrea să cred, că

acţionează în interesul şi spre binele masoneriei Universale, prea adesea se străduiesc să aducă în sânul Subordonanţei lor Atelierele vecinului. Cu discreţie şi în aparenţă în mod corect, i s-a spus masoneriei Marelui Orient: „De ce vă încăpăţânaţi să urmaţi o Federaţie care nu ţine cont deloc de doleanţele şi nevoite voastre?

±55 5 5 5 5 *

Consiliul de Ordine este animat de cele mai bune intenţii în ceea ce vă priveşte, însă voi nu sunteţi nici apăraţi nici încurajaţi, nici măcar cunoscuţi. În str. Cadet nr. 16 există masoni care nu cunosc absolut deloc situaţia voastră, dar care sunt solicitaţi să vă aprecieze eforturile şi să vă apere interesele”. Şi calomnia continuă: „De altfel ştiţi prea bine că Marele Orient al Franţei şi-a pierdut definitiv şi puţinul credit de care se putea bucura odinioară, că a fost izgonit din Masoneria Universală şi că va dispare în mod inevitabil nu peste multă vreme”.

„Fraţii mei, eu nu născocesc nimic şi puteţi cere, dacă doriţi, informaţii precise de la delegaţii

din Africa de Nord, din colonii şi din ţările străine, ei vă vor expune fapte pe care nici nu pot şi nici nu vreau să le aduc la această tribună, ghiciţi de ce… Totuşi, dacă doriţi câteva exemple dintre acestea… Eu le voi lua din Lojile străine, pentru a evita chiar şi posibilitatea unui incident supărător”.

„L. Atlandida, din New York, este actualmente singura lojă a Marelui Orient al Franţei pe teritoriul Statelor Unite. Un consiliu al Ordinului precedent, în speranţa de a se pune bine cu Marea Lojă din Louisiana a distrus efectiv Loja Jerome Lalande, Orient din San Francisco care, trebuie să recunosc, trăgea deja să moară. Ei bine, această unică Lojă încă îi mai incomodează pe Fraţii noştri din America, care continuă de altfel să refuze accesul Templului lor la Masoneria Marelui Orient. Există demersuri „dezinteresate” şi „discrete” fie pentru a submina şi distruge Consiliul de Ordine, fie pentru a-i convinge pe proprii membrii că ar face cel mai bine să se alăture Marii Loje locale. Iar cei care duc această

campanie sunt în special masonii de origine franceză, care, la New York, au creat trei loji în limba noastră dar care, neurmărindu-şi decât propriul interes, n-au făcut decât să urmeze steagul american şi să-l dezonoreze pe cel al Marelui Orient.

Alta dintre Lojile noastre, nu departe de acolo, a fost şi mai este încă obiectul celei mai de seamă solicitări ale puterii masonice locale şi vă asigur că fraţilor noştri le trebuie tot curajul lor, toată energia şi fermitatea Federaţiei lor.

În Anglia este aceiaşi situaţie şi mă bucur că am prins această ocazie pentru a vă spune ce stimă şi ce afecţiune merită aceia dintre Fraţii noştri englezi care, refractari la concepţiile dogmatice ale masoneriei din ţara lor, au venit la Marele Orient al Franţei fiindcă acesta răspundea cel mai bine idealului lor de eliberare intelectuală şi de liberă examinare”.

În sfârşit, voi încheia acest capitol referitor la raporturile acre-dulci dintre Subordonanţe, prin cuvintele pe care le-a pronunţat Fratele Pascal la

Conventul Marelui Ordin (D.S. p. 37).

Fratele *Pascal* – „Fratele nostru Jean Bon tocmai a făcut aluzie, în raportul său, la anumite divergenţe care s-ar produce cu alte Subordonanţe. Consider de datoria mea să aduc la cunoştinţa Conventului un incident care s-a produs într-un Orient din provincie, referitor chiar la acest subiect. Acest incident este în legătură cu sărbătoarea din Trocadero, cu ocazia căreia Marele Orient trebuie să celebreze cincizeci de ani de la cea de-a treia Republică.

Această sărbătoare nu este doar de domeniul Marelui Orient şi s-a crezut că ar fi trebuit să figureze de asemenea şi Marea Loje a Franţei.

Într-o recentă" şedinţă, unul dintre membrii Consiliului Federal al Marii Loje a fost interpelat, dacă ştie de ce Marea Lojă a Franţei nu a participat la această sărbătoare a 50 de ani de la a III-a Republică. El a răspuns, aşa cum îi răspunsese şi Marelui Maestru că Marea Loje nu fusese invitată. Acolo sus, s-a făcut gălăgie, au avut loc proteste energice ale masonilor din ritul

scoţian care au simţit nevoia să facă cunoscut sentimentul dureros, provocat de această omisiune, care, după părerea lor, aparţinea Marele Orient al Franţei.

S-a mers chiar şi mai departe: şi-au dat demisia doi masoni care aparţineau în acelaşi timp şi ritului scoţian şi ritului francez. Venerabilul din loja Marele Orient nefiind lămurit asupra problemei, am să vă fac părtaşi, fraţii mei la incidentul care s-a produs şi îi voi fi recunoscător Fratele Jean Bon fiindcă ne-a dat câteva informaţii despre organizarea sărbătorii de la Trocadero şi despre motivul pentru care Marea Lojă a Franţei nu a fost reprezentată acolo.

Fratele *Jean Bon* – Fraţii mei, această sărbătoare pe care trebuie să o ţinem poimâine este organizată de către Consiliul de Ordine şi în numele său, de Comitetul Sărbătorilor civile, fiindcă a fost nevoie de o diviziune a muncii. De multă vreme, încă de dinainte de război, noi încercasem să dăm amploare mişcării în favoarea sărbătorilor civile…

Problema care se punea era de a decide dacă noi am fi putut să ajungem la o înţelegere cu alte Subordonanţe, însă trebuie să mărturisesc că sărbătoarea nu ar fi putut să aibă loc poimâine dacă noi n-am fi ajuns la o înţelegere prealabilă cu Marea Lojă fiindcă Marea Lojă şi Marele Orient sunt două mase puternice şi este dificil din punctele geografice în care se află să-şi întindă mâinile.

Noi am estimat, eu în primul rând, că un singur organism care să acţioneze pentru început ar putea să simplifice lucrurile. Să fie oare Marea Lojă singura pe care ar fi trebuit să o invităm la o acţiune comună?

Mai există şi alte grupări masonice care ar fi putut, pe bună dreptate, să se plângă că au fost ignorate. Fără îndoială că această problemă nu este complet rezolvată şi nici ce a admiterii femeilor în francmasonerie, şi cum s-ar putea, având decizia voastră, să solicităm în mod oficial participarea Lojelor mixte?…

Fratele *Callaveri* – Fraţii mei, regret să

constat că fratele nostru Jean Bon declară că există o lipsă de înţelegere între Marele Orient şi Marea Lojă a Franţei. De 20 de ani sunt mason şi sunt fiu de mason şi am intrai în masonerie cu credinţa fermă că aceasta era o Societate Universală şi îmi pare rău că mă văd obligai să constat că, într-o ţară ca Franţa, uniunea între masoni nu este încă realizată.

Fratele *Dupre* – Ar fi mai bine de asemenea să vă reamintesc hotărârile care au fost luate sub conducerea regretatului frate Blatim. Voi cunoaşteţi luptele seculare cu fraţii refuzaţi de Marele Orient care, după opt zile erau primiţi într-un atelier al M.L…

Asta înseamnă fraternitate masonică, dragostea între fraţi. [Referitor la subiectul acesta a se vedea extraordinarele povestiri despre recunoştinţa Marii Loji Simbolice a Germaniei şi raporturile dintre Marea Lojă Germană şi Loja Alpină a Elveţiei. Problema a fost reluată de Marele Orient în 1931 fără niciun rezultat. În 1938 pe perioada Congresului A.M.I. de la Geneva

F. Groussier a prezentat un raport care demonstra că nimic nu a putut să fie făcut în Franţa pentru ca „Fraternitatea” să domnească cel puţin în Loji.]

II

Francmasoneria şi spiritul revoluţionar

Dacă am studia cu atenţie trecutul francmasoneriei am putea să ajungem în mod logic la concluzia că această sectă era animată de spiritul de revoltă şi de anarhia spirituală. La această concluzie au ajuns numeroase alte lucrări. Unii fraţi nu au vrut să recunoască această hibă şi s-au străduit să mascheze spiritul masonic sub perifraze cum ar fi „căutarea asiduă a liberei cugetări”, „încercarea dureroasă a divinităţii omului”, etc.

Iată ce declară F Jean Bon, fost deputat al Senei la Conventul din 1919 al Marele Orient (C.R., p. 87). „trebuie să înaintezi, aceasta este legea democraţiei. Şi noi cunoaştem drumul, francmasonii mei… ***Noi nu cunoaştem punct de hotar la stânga. Fiindcă noi ne-am închis drumurile de dreapta, nu există decât o***

singură parte pe care putem să mergem. La Conventul din 1920 al Marele Orient (D.S., p.29), a fost făcută o mărturisire curioasă de către acelaşi frate: „Societatea Iacobinilor, care a fost marea înfăptuitoare a Revoluţiei franceze nu era, ca să zicem aşa, decât aspectul exterior a Lojii masonice. Ceea ce au făcut iacobinii în acei memorabili 5 ani, din 1789 până în 1794, noi putem şi trebuie să refacem dacă pericolul ar apare din nou şi, odată îndepărtat pericolul, aceiaşi lucrare ne aşteaptă fiindcă progresul suntem noi şi nu putem fi decât noi!”

Şi astfel eşecul, mărturisit de toţi, a ceea ce s-a numit Teroarea, masacrele, ticăloşiile anului 1789, au devenit dintr-odată „cinci ani memorabili”! Iar ei vor să le reia dacă ar deveni stăpânii conştiinţelor maselor. [Este util să comparaţi această opinie cu cele citate în prima parte a lucrării, care au fost pronunţate de către francmasoni regalişti şi bonapartişti.]

Această preocupare de a nu avea duşmani de stânga obseda masoneria. Instinctul de

individualitate este mai puternic decât toate şi, dacă ei erau burghezi prin familie, prin meserie şi mai ales prin mentalitate, atunci erau revoluţionari şi distrugători printr-o voinţă inconştientă şi dintr-o dorinţă nemărturisită. Ascultaţi cuvintele fratelui Grandigneaux (Conventul Marelui Orient, 1921) (D.S., p.96).

„Partidul Socialist, constatând faptul că masoneria ocupa un loc preponderent în sfera politicii, a hotărât, ca bun politician şi tactician, că trebuia să pătrundă în francmasonerie. Un mare număr de militanţi socialişti vor intra în Ordinul nostru în această epocă şi vor fonda în cadrul său Loji exclusiv socialiste; ei vor acţiona în mod foarte loial şi foarte fratern în direcţia orientării masoneriei conform convingerilor lor politice…”

Fratele *Lamaison* – Toată lumea este.

Fratele *Grandigneaux* – Eu nu critic, ci constat doar faptele pentru a deduce mentalitatea noastră actuală.

Rezultatul unei astfel de mentalităţi se face simţită în orientarea generală a francmasoneriei.

Ar fi prea plictisitor să dăm toate exemplele în acest sens.

Citiţi cu mare atenţie ordinea de zi votată la Conventul Marelui Orient din 1922 (D.S., p.111):

Adunarea generală a Marele Orient al Franţei

1) cere din nou cu insistenţă amnistia deplină şi completă.

2) Î***i invită pe parlamentarii francmasoni să intervină cât mai curând pentru a obţine eliberarea fratelui Andre Maltez şi a tuturor deţinuţilor politici.***

3) ***Protestează împotriva măsurilor luate de Guvern, care anulează ziua de lucru de 8 ore în anumite servicii de interes public.***

4) ***Protestează împotriva presiunilor care se fac asupra funcţionarilor din cauza opiniilor lor politice şi sindicaliste.***

5) Îşi exprimă toată simpatia faţă de greviştii de la Havre în lupta împotriva patronatului exploatator.

Limbajul devine uneori de violenţa unei

reuniuni publice sau a unei cafenele de mahala. Delegatul Lojii Claritatea vorbea, la Conventul Marele Orient din 1922 (D.S., p.153), de „lupta împotriva marilor financiari, împotriva Comitetului Metalurgiei, împotriva unui patronat hrăpăreţ şi foarte bine organizat care a făcut averi scandaloase pe, timpul războiului, cu sângele nevoiaşilor…” şi adăuga că: „dacă viaţa este scumpă, aceasta ţine de faptul că aceşti domni ai marilor finanţe şi ai Comitetului Metalurgiei vor să-şi menţină posesiunile de dividende exagerate”. Trebuie să subliniem mai ales înşelătoria acestor cuvinte şi a acestei atitudini. Masoneria franceză reprezenta exact aceste josnice interese economice şi îi reunea în Loji pe reprezentanţii cei mai autentici ai „patronatului lacom”. Socialismul rău era, tocmai un „socialism în piele de oaie”. Iar lojile vorbeau în felul acesta pentru a se asigura că păstrează puterea în cazul „revoluţiei de stânga”. Noi am văzut un astfel de început de revoluţie de probă în 1936. Niciodată socialismul naţional nu mai fusese studiat în loji, niciodată

interesul general nu dominase în acestea, faţă de interesele particulare meschine.

Şi, la acelaşi Convent, acelaşi delegat va interpela Adunarea (C.R., p. 335) în termenii următori, a căror măsură, bunăvoinţă şi moderaţie vor fi apreciate.

„Ce înseamnă marea presă? E „Dimineaţa”, „Jurnalul”, „Micul parzian”, „Micul jurnal”, toate ziarele burgheze. Or, un mare număr de masoni se dau în vânt după lectura acestor ziare. (Aplauze)

Ei nu citesc politica de avangardă, fiindcă le este frică de ea. (Proteste) Da, le este frică!

Dacă aţi citi „Popularul”, „Poporul şi umanitatea”, aţi fi informaţi. (Aplauze, gesturi de tot felul)”.

Aceste schimburi de complimente urmau, de altfel, după o interesantă dezbatere în care delegatul Lojei „Evoluţia economică şi Omul liber reuniţi” dădea rezultatele activităţii U.S.T.I.C.A. (Uniunii Sindicale a Tehnicienilor din Industrie, Comerţ şi Agricultură). Tocmai fusese iniţiat Secretarul general al acestei organizaţii, fratele

R.F. şi se declara că grupul conţine un important număr de fraţi.

Vom relua discursul fratelui Jammy Scmidt, de gradul 30, fost subsecretar de stat al Regiunilor eliberate, deputat de Oise, la Conventul Marelui Orient din 1925 (D.S., p.468), al cărui orator era:

„... Vechea deviză a partidului radical, care răsuna odinioară în Congresul nostru, era foarte strictă: nici reacţiune, nici revoluţie. Într-o bună zi, unul dintre veteranii noştri care ar merita să primească lumina, aşa cum a primit-o Voltaire, la 83 de ani, şi anume Ferdinand Buisson, a urcat la tribuna Camerei, zicând: 'Reacţiunea, niciodată! Revoluţia, întotdeauna!" (Aplauze).

Spuse de gura fratelui Jammy Scmidt, reprezentantul cel mai de seamă al conservatorismului masonic, aceste cuvinte au o savoare aparte.

Conventul din 1926 al Marelui Orient menţionează concluziile fratelui Seratzky (D.S., p. 273): „Raportul fratelui Grandigneaux spune că

majoritatea Lojelor au fost pentru o soluţie socialistă, că mai multe loji au recomandat idealul colectivist şi eu cred, ca o concluzie logică a acestei constatări, că noi vom ajunge până la urmă la studierea socialismului şi a poziţiei sale faţă de francmasonerie”.

La acelaşi Convent, acelaşi frate a spus: „Anul trecut şi cu ocazia altor Conventuri aţi spus şi aţi înfăptuit acte mai grave. Dacă un Convent a optat pentru naţionalizarea unor mari servicii publice, mine, bănci, societăţile de asigurare, a întregii industrii, ca să ia o formă colectivă, nu puteţi, astăzi să daţi timpul înapoi”. (Aplauze).

La Conventul Marelui Orient din 1928 (D.S., p.79), fratele Deslinieres spune următoarele: „Dacă vreţi să eradicaţi în mod definitiv clericalismul, trebuie să loviţi mai întâi în aliatul său de

Încredere, în comandantul său, capitalismul. Când veţi fi nimicit puterea banului, atunci veţi fi retezat, dintr-o singură lovitură, capul caracatiţei

negre, ale cărei tentacule vor atârna fără viaţă.

Or, în afară de regimul capitalist, există doar socialismul, al cărui scop este de a desfiinţa întreprinderile private pentru a restitui totalitatea mijloacelor de producţie. Aşadar, socialismul ar apărea ca singurul mijloc cu adevărat eficient de a pune capăt stăpânirii clericale. Atunci când va exista, spiritul laic nu va mai avea nevoie să fie apărat, fiindcă atunci nu va mai avea duşmani”.

Marea Lojă ne dădea un exemplu asemănător de tendinţă pseudo-revoluţionară. Extrag din raportul fratelui Riandley, mare secretar al Conventului din 1924 (D.S., p. 70), concluziile următoare:

„Conventul Marii Loje a Franţei adoptă următoarea rezoluţie:

Prin aplicarea, în etape succesive, a principiului obligativităţii muncii, vor trebui înţelese măsurile enumerate mai jos:

a) în primul rând:

1. Refacerea sistemului de învăţământ.

2. Acordul internaţional prin intermediarul

de la S.D.N.

3. Propaganda în toate ţările, prin A.M.I. (Asociaţia Masonică Internaţională), având drept scop glorificarea muncii şi ridiculizarea trândăviei.

4. Extinderea sindicatelor profesionale.

5. Îmbunătăţirea condiţiilor muncitorilor salariaţi.

B) În al doilea rând:

1. Limitarea moştenirii şi a dreptului de a lăsa testamente; desfiinţarea moştenirii pentru linia colaterală.

2. Înscrierea obligatorie a muncitorilor salariaţi.

3. Naţionalizarea Companiilor de Asigurări.

C) Măsuri pe termen lung:

1. Participarea sindicatelor la pregătirea legilor.

2. Desfiinţarea dreptului de a lăsa testamente, apoi şi a moştenirii.

3. Naţionalizarea industriilor şi a băncilor.

Un program cu totul şi cu totul spiritualist, nostim, nu-i aşa?... De altfel, în 1927, Conventul,

prin vocea fratelui Leblanc, raportor al Comisiei de Naţionalizare (D.S., p. 423), declara: „După cum se vede, majoritatea Atelierelor cer naţionalizarea imediată sau într-un viitor nu prea îndepărtat a căilor ferate, a minelor, a hidroenergiei, a băncilor, a companiilor de asigurări, a petrolului şi a zahărului... Ele sunt de acord aproape în unanimitate să renunţe la metoda eşalonării şi să se admită sistemul cunoscut sub numele de naţionalizare industrializată, studiată şi elaborată prin C.G.T".

O astfel de stare de spirit se manifesta deopotrivă şi în fapte. Conventul Marelui Orient din 1922 (D.S., p. 114) studiază o doleanţă care-i invită pe parlamentarii francmasoni să intervină cât mai curând şi, cu o insistenţă justificată de caracterul „nobil" al acestui frate şi de recentele manifestări electorale, pentru a obţine eliberarea fratelui Andre Marty.

Aceasta este efectiv tot ceea ce înţelege masoneria prin cuvântul revoluţie socialistă: eliberarea unui trădător, a unui agent provocator.

De altfel, în direcţia aceasta, mi se pare că darea de seamă in extenso a şedinţei acestui Convent în care fusese studiat cazul fratelui Marty merită să fie examinată mai cu atenţie. Iată această dare de seamă (C.R., p. 117 sf SS):

Delegatul Lojei „Timpurile viitoare”, O. din Châteaudun – Iată încă o poveste de dosar secret. Noi trebuie să-i luăm apărarea aici fratelui nostru Marty, vinovat de faptul că a dorit respectarea legii. Vă voi propune chiar să decideţi trimiterea textului cu ordinea zilei F. Laffere. (Aplauze) [F. Laferre era al 33-lea fost preşedinte al Consiliului de Ordine, fost ministru al Instrucţiei Publice şi, în 1922, senator de Herault.]

Delegatul L. „Uniunea Perfectă”, O. din Marsilia.

— Această ordine de zi trebuie să fie votată, sunt de acord, dar eu cer şi revizuirea completă a procesului răzvrătiţilor de la Marea Neagră; noi nu ştim nimic despre această afacere. La Consiliul de Război apărarea nu a putut fi exercitată. Revizuirea ordonată a procesului ne va arăta că

principalul autor al răzvrătirii de la Marea Neagră este unul dintre marii noştri amirali.

Delegatul L. „Emanciparea tuarsează”, O. din Thouars.

— Eu sunt funcţionar. Eu l-am avut sub supraveghere, timp de 2 ani, pe fratele Marty; şi am făcut totul pentru a obţine revizia. Dar pentru ca revizia să fie posibilă, este necesar un fapt nou. Acest fapt nu a putut să fie stabilit. Liga Drepturilor Omului s-a ocupat de această chestiune, însă n-a ajuns la niciun rezultat. Să prelungim amnistia.

Preşedintele Comisiei de Studii Politice şi Sociale.

— În numele Comisiei, aş dori să vă prezint o observaţie. Mai întâi trebuie să se facă ceea ce este necesar pentru ca F. Marty să iasă din închisoare. (Aplauze). Vom vedea mai târziu dacă mai rămâne loc şi pentru revizuirea procesului…

F. Dupre (vice-preşedinte al Consilului de Ordine)

— De curând a fost citit un articol al F.

Lafferre. Ei bine, oricare ar fi simpatiile pe care le avem faţă de oameni, totuşi noi ne punem principiile mai presus de personalităţi. (Aplauze puternice).

Eu sunt un alegător vechi şi unul dintre prietenii lui Lafferre, însă cu consider amnistia la fel de necesară ca şi ceea ce aş propune să facem. Peste câteva luni s-ar putea să aibă loc alegeri cantonale, la Herault. De acord cu partidele de avangardă. Voi merge din comună în comună pentru a cere votarea lui Marty. Şi sper ca strigătul de luptă al democraţiei va fi auzit de către Guvern. Nu avem de ce să ezităm. Fraţii mei, trebuie să ne grupăm cu toţii împotriva reacţiunii şi să ne îndeplinim datoria republicană. (Aplauze).

F. Marty s-a arătat demn după aceea de susţinătorii săi. Mai pe româneşte, asta se cheamă că **a pregătit terenul pentru instaurarea anarhiei şi bolşevismului.** De altfel, problema respectivă era deschisă în L., iar opiniile exprimate îi erau favorabile doar în mod formal;

iată care au fost ecourile.

În 1919 (Marele Orient) F.Patry (D.S., p. 67) spune:

— Vă voi spune eu cum gândesc unii. Am trăit în mijlocul francmasonilor care au idei revoluţionare, le cunosc sentimentele şi ştiu că unii nu sunt înspăimântaţi de ideea bolşevismului!

În 1918 (Marele Orient) **Loja „Prietenii Patriei”** din Montevideo (D.S., p. 69) **vede în comunism înfăptuirea logică a ideii republicane.** Aţi înţeles bine: înfăptuirea logică.

În 1920, dintre 137 răspunsuri ale Lojelor, 83 se arată favorabile **reluării relaţiilor cu Republica Sovietelor, mai precis, cu Kominternul.** În francmasonerie vom vedea întotdeauna acest „flirt” cu stânga, această alunecare spre teoriile extremiste, alunecare care era întotdeauna verbală (şi chiar vorbă-lungă uneori) fiindcă **francmasonul era înainte de toate, un adevărat burghez, care stătea cu burta la soare, avea maşină la scară şi cont în bancă. Este comod şi lipsit de pericole „să**

porneşti o revoluţie” după o duşcă bună la bufetul Marelui Orient... Am extras următorul dialog semnificativ din Conventul din 1921 (D. S., p.109)

F. Roustan: Toate acestea nu sună a bine. Nu există niciun alt mijloc, în afară de reluarea imediată a capitalului.

F. Auhan (al 33-lea membru în Consiliul de Ordine, consilier al Comerţului Exterior al Franţei şi al Londrei) – În ce proporţie?

Cei mai mulţi F. – Totul.

F. Roustan: Într-o proporţie crescătoare.

F. Auhan: Aşadar, voi vreţi sfârşitul Franţei.

F. Roustan: Eu doresc sfârşitul Capitalului (Gesturi diferite).

Şi, la 27 mai 1936, a doua zi după victoria Frontului Popular, operă a masoneriei, toate lojile primeau următoarea scrisoare:

L. LIBERTE EVENIM. 27 Mai 1936 Fraţilor noştri din Marele Orient.

Victoria răsunătoare a Frontului Popular marchează acele idei de libertate, de progres şi de

reînnoire socială care au constituit principiile fundamentale ale francmasoneriei universale. Ea poate deci şi chiar trebuie să-şi revendice această victorie ca fiind a ei.

Însă tot ei îi revine şi faptul de a suporta toate consecinţele acestei victorii, din punct de vedere filosofic şi umanitar. În afară de partidele politice, şi mai presus de acestea, ea este singura forţă ideologică ce şi-a lansat deviza la revoluţia din 1789. Şi pentru a pregăti aniversarea din 1989, francmasoneriei îi revine sarcina de a lansa o nouă formulă de viaţă aşteptată de toată umanitatea. Pentru a se discuta acest lucru noi v-am convins să vă alăturaţi nouă şi să veniţi într-un număr cât mai mare la Adunarea Colectivă care va avea loc joi 11 iunie la orele 21 la Sala de Festivităţi a Marelui Orient.

Fratele nostru Gustave Rodriguez (gr 18), Subordonanţa R.L. Akademas va trata subiectul următor: *Spre o schimbare de structură socială, de la economia de schimb la o economie distributivă.*

Majoritatea fraţilor noştri specializaţi în materie, mai cu seamă fraţii Joseph Dubois, Levrat, Maillot, Souchou, au fost invitaţi să intervină în discuţia care va urma.

Încă de pe acum şi-au manifestat adeziunea la această adunare colectivă organizată de R.L. Libertatea următoarele ateliere:

Acţiunea Socialistă, O. (orient) Paris, Venerabil Fratele Guebin, fost Secretar al Consiliului de Ordine.

Admiratorii Universului, O.Paris, Venerabil Fratele Beugnot, fost secretar al Consiliului de Ordine.

Akademos O. Paris, Venerabil Fratele Faure Fremiet Philippe.

Aristide Briand O. Paris, Venerabilul Frate Weill – Morell Albert. Arte şi meserii O. Paris, Venerabilul Frate Taillandier Marius. Athena, O. Paris, Venerabilul Frate Villard Louis. Aurora Socială, O. Alfortville, Venerabilul Frate Bellanger Marcel. Claritatea, O. Paris, Venerabilul Frate Leyre Paul. Danton, O. Villeneuve Saint-Georges,

Venerabilul Frate Leduc Henri. Drept şi justiţie, O. Paris, Venerabilul Frate Grandigneaux, fost membru al Consiliului de Ordine.

Emanciparea, O. Paris, Venerabilul Frate Lepine Jean.

Etienne Marcel, O. Paris, Venerabilul Frate Refeuie Auguste.

Steaua Viitorului, O. Paris, Venerabilul Frate Rodde.

Franţa şi coloniile, O. Paris, Venerabilul Frate Contant Fernand.

Prietenia sinceră, O. Paris, Venerabilul Frate Cahen Andre.

Inseparabilii Progresului, O. Paris, Venerabilul Frate Grillat Frenand.

Viitoarea Umanitate, O. Jouvisy, Venerabilul Frate Boutot Robert.

Lumina, O. de Neuilly, Venerabilul Frate Choqet Andre.

Internaţională, O. Paris, Venerabilul Frate Caron Georges.

Legătura dintre Popoare şi Iacobini, O. Paris,

Venerabilul Frate Menard Raoul.

Loialitatea, O. Paris, Venerabilul Frate Foucault Hardonniere Robert.

Pace, muncă, solidaritate, O. Paris, Venerabilul Frate Haeuiv Marcel.

Filosofia pozitivă, O. Paris, Venerabilul Frate Delaunay, membru al Consiliului de Ordine.

Renovatorii, O. de Paris, Venerabilul Frate Abason Alfred.

Theleme, o Paris, Venerabilul Frate Louvat Hubert.

Muncă, Adevăr, Dreptate, Q. de Boulogne, Venerabilul Frate Dumay Francois.

Uniunea filantropică, O. de Saint-Denis, Venerabilul Frate Sassier Louis.

Victor Hugo, O. Paris, Venerabilul Frate Brasse Marcel.

Voltaire, O. de Paris, Venerabilul Frate Jeanperin Roger.

Prieteni adevăraţi, O. de Paris, Venerabilul Frate Vernet Pol.

Prin Ordin Administrativ: L. Pansard,

venerabilul L. Liberte

Str. Chantilly nr. 3, Paris (9)

Citatele ar putea fi şi mai numeroase. Toate demonstrează starea de spirit latentă de revoluţie alimentară care domnea în loji. În funcţie de educaţie, de mediul social, de avutul membrilor, această stare de spirit va fi mascată, însă va rămâne la baza tuturor dorinţelor, a tuturor cerinţelor din loji. Aceasta a fost mentalitatea, provenită din timpul Renaşterii, care a condus la constituirea lojilor de către Anderson, fiul spiritual al anti-tradiţionaliştilor. Ea a domnit asupra societăţii putrede a secolului al XVIII-lea şi, punând stăpânire pe conştiinţele populare, a provocat acest măcel dezgustător, această dezlănţuire a Bestiei: Revoluţia din ’89, coruptă chiar în esenţa ei de curentele oculte care au inspirat-o.

N-aş vrea să fiu acuzat că fac politică de dragul politicii şi că apăr „o cauză”. Eu ştiu că am ajuns la nişte concluzii care mă determină să răscolesc o grădină întreţinută cu grijă; însă nu

dau înapoi oricare ar fi consecinţele. Eu atac şi condamn cu fermitate nu cutare sau cutare revoluţie, nu pe cutare sau cutare individ, ci, repet, spiritul care animă toată această sferă sumbră. Ştiu că aspectele ei sunt câteodată ispititoare şi par corecte pentru sărmana justiţie omenească. „Nu pot să uit, de asemenea, egoismul omului, care sălăşluieşte în cel mai mare secret în adâncul inimii sale şi care, în realitate, animă întreaga comedie umană.

El are mii de nume şi mii de feţe; el va fi „anarhia”, el va fi „libertatea”, va fi „progresul omului”, „evoluţia sa infinită”, va fi „Dumnezeu-eu”, imensa sa posibilitate. Tolerând această revoltă care ne curge în sânge şi ni se târăşte în carne, ar însemna să uităm semnul care-i face să plece capul pe toţi cei care trăiesc în această vale întunecată. Astfel de gânduri nu sunt apreciate. Cu toate acestea, ele nu constituie oare nişte avertismente grave? Această ştiinţă, idol al dezrobirii viitoare şi al unor zori de regenerare, devine „semn de contradicţie” printre proprii săi

adoratori. Materia se şterge, noile legi ale astronomiei ne reduc la nişte „sisteme închise de univers” (O. Flammarion!) şi, în plus, se descoperă misterele vieţii, vechile date tradiţionale se modifică, ca nişte faruri antice şi mereu minunate. Însă, mai presus de toate acestea, există un zid căruia ştiinţa îi simte pe fiecare parte netezimea şi care ridică un obstacol de neclintit în faţa curiozităţii lacome a omului. Acest zid, această limitare mentală, niciun raţionament subtil, nici

5 *7 7* ţ *7*

un intelectualism n-au putut să-l spargă…

Aşadar, în această închisoare recunoscută şi mărturisită, ce mai înseamnă cuvintele, aceleaşi mereu, cu care sunt păcăliţi oamenii?

Eu nu înţeleg de ce aceia care au meditat îndelung asupra acestor probleme mai pot crede că progresul materialismului va genera şi transformarea umană şi, mai ales, egalitatea umană. Eu nu înţeleg cum de se pot lipsi de Spiritual, care le suflă în faţă şi îi trânteşte la pământ. Şi, atunci există câteva pretenţii de a

studia Spiritualul. Eu înţeleg şi mai puţin faptul că se predică o doctrină a revoltei, care nu urmăreşte decât să nege pur şi simplu chiar şi posibilitatea existenţei Spiritualului.

III

Francmasoneria şi Republica

Francmasoneria seamănă cu o fată bătrână care ar fi fost „păcălită”. Ea oscilează între dorinţa de a-şi arăta copilaşul şi teama ca el să nu fie acoperit de ocară. Era ea republicană? Desigur că era, fiindcă susţinea chiar ea acest lucru; ea chiar adăuga că „francmasoneria şi Republica sunt acelaşi lucru”. În schimb, dacă i se reproşau unele excese „republicane”, ea se refugia imediat în lumea ideilor, principiilor şi arhetipurilor. Am spus deja, contradicţia este una dintre fiicele francmasoneriei.

Noi am văzut rolul neînsemnat pe care îl jucase francmasoneria în crearea celei de a III-a Republici. Însă, reluând o tactică ce i-a reuşit întotdeauna, Secta îşi dăduse silinţa să acapareze în favoarea ei noua mişcare politică în care

dorinţa ei de putere ar fi putut să triumfe într-o zi. Este evident că forma republicană, aşa cum fusese ea instituită de către Constituţia din 1875, era un monstru. De altfel, legea numărului prim este un non-sens şi principiul numărului minim de voturi, al „jumătăţii plus unu”, este o tâmpenie.

Într-o adunare în care imbecilii şi cretinii sunt „jumătate plus unu”, toate deciziile care provin din aceşti „jumătate plus unu” înseamnă că au forţat legea. Aceasta este de altfel ceea ce ajunge zilnic la marele bâlci care se numeşte Parlament. Aici se dărâmă ce s-a construit în ajun, se doboară într-un singur minut ceea ce a cerut un an, zece ani, o sută de ani de muncă. Se alcătuiau aceste legi ciudate, aceşti monştri fără vlagă (fiindcă trebuiau amendate imediat), aceste decizii contradictorii pe care le cunoaştem cu toţii. Nu trebuia să ne acuzăm numai deputaţii pentru asta. Ei erau oameni de mijloc în adevăratul sens al cuvântului, reprezentarea fidelă a francezului de mijloc, a opiniei de mijloc şi a inteligenţei cât mai de mijloc

posibilă. O singură problemă le dădea lor bătaie de cap: să menajeze acest teribil şi înfricoşător corp electoral, acest zeu, acest minotaur, la fel de orb ca şi o larvă din fundul pământului, la fel de tâmp cum poate să fie o adunătură de oameni. Ceea ce conduce această mulţime devine Lege, ceea ce obsedează devine regulă. Or, se acţionează asupra mulţimii; ea poate fi manipulată să spună ce se vrea, în momentul când se doreşte aceasta. Francmasoneria ştie acest lucru şi activitatea sa a fost condusă, din 1870 până în zilele noastre, de instinctul acestei mulţimi, deci de aleşii săi, deci de democraţie, de Republică. Am văzut în istorie schimbările din francmasonerie în funcţie de guvernele care conduceau Europa şi de atunci nimic nu s-a schimbat. Pur şi simplu era vorba de a pune mâna pe putere, oricând, dar mai ales în momentele prielnice. Însă a III-a Republică avea mai mult de jumătate de secol de existenţă. Ea avusese timp să se stabilizeze şi să se obişnuiască cu energiile potrivnice. Astfel francmasoneria a avut timpul necesar să se

instaleze, comod, confortabil, până la catastrofa care-i va smulge şi regimul şi „biserica”.

Schema acestei instalări este simplă. Au fost luptele legendare ale F.Gambetta, Quinet, F. Jerry, J. Mace. Apoi a apărut radicalismul, această modalitate de exteriorizare a francmasoneriei. În acest timp, Franţa era otrăvită de şcoala laică; tinerele generaţii, atee şi laice, alunecaseră puţin cam mult spre revoluţie şi răbufnise un pseudo-socialism, nu doar cu numele, ci şi practic şi activ. Francmasoneria a avut de partea ei oameni energici, împrejurări favorabile, neutralitatea binevoitoare a puterii pe care o linguşea şi totodată laşitatea şi ignoranţa din belşug. Ea atacase Biserica Catolică **(n-am auzit niciodată să fie atacate în Lojă protestantismul şi iudaismul)** şi impunea măsuri legate de liberalism şi de sectarism astfel încât să-şi mărească încetul cu încetul influenţa sa ocultă şi politică. F. deveniseră din ce în ce mai numeroşi în Parlament, în fruntea ţării, astfel că francmasoneria triumfase şi mai zgomotos.

„Principiile nemuritoare” din ’89, care fuseseră ţinute ascunse cu grijă, ca pe un lucra ruşinos, şi care nu are nicio legătură cu instaurarea celei de a III-a Republici, fuseseră proclamate din nou şi deveniseră o dogmă intangibilă şi sacră. Francmasoneria se instalase şi, nu după multă vreme, ea va considera tânăra Republică, pe care a văzut-o luând naştere şi căreia îi întreţinuse în mod sistematic cele mai rele instincte, drept un bun propriu. Se afirma, mai ales în Lojă, că Republica şi francmasoneria erau una şi indivizibilă, chiar mai mult, se declara că idealul republican era închis ca un germene în sânul francmasoneriei care fusese dintotdeauna republicană şi democratică. Şi uite-aşa s-a scris istoria…

Citatele sunt nenumărate şi fără replică; le-am făcut să fie atât de multe pentru ca să nu se ivească nicio îndoială în privinţa acestui subiect. F. Simon, gradul 32, pe atunci consilier municipal şi profesor la Liceul din Rodez, a spus, la Conventul Marelui Orient din 1918 (D.S., p. 192). „Pentru ca

Republica să trăiască, trebuie ca Masoneria să se trezească şi să acţioneze…” La acelaşi Convent, F. Debierre, preşedinte al Conventului, gradul 33, pe atunci senator de Nord, profesor de anatomie la Universitatea din Lille, declarase: „… ca această acţiune masonică să fie confundată, F. mei, cu acţiunea republicană, admirabila noastră trilogie, care fusese şi a Revoluţiei în aceiaşi măsură, „Libertate, Egalitate, Fraternitate”, să rămână pentru totdeauna idealul şi călăuza francmasoneriei”.

La Conventul Marelui Orient din 1919 (D.S., p. 161) am avut o mărturie preţioasă din partea F. Sicard de Plauzoles, gradul 18: „Noi avem Consiliul de Ordine, avem Lojile şi putem afirma că Masoneria Marelui Orient al Franţei constituie pe întregul teritoriu al Republicii, această asociaţie republicană de propagandă şi de rezistenţă pe care voi aţi intenţionat s-o realizaţi. De ce să o mai realizaţi, când aveţi deja la dispoziţie instrumentul necesar. Voi căutaţi mijloace de luptă împotriva acelora care atacă

Republica. Dar pentru asta, serviţi-vă de instituţiile voastre deja existente. Eu cunosc două mari asociaţii republicane. Pentru mine este o mare satisfacţie şi o mare onoare că aparţin acestor două asociaţii; pe de o parte este Masoneria, pe de alta, Liga Drepturilor Omului. (Aplauze)”

De altfel, tot acest Convent acceptase şi următorul paragraf (p. 170): „3. Decide crearea în cadrul Marelui Orient a unui birou de propagandă şi de apărare republicană care, ales în fiecare an de către Convent, va avea drept misiune să stabilească şi să menţină legătura între Marele Orient şi toate celelalte loji ale Franţei şi din colonii pentru o apărare republicană omogenă şi organizată pe principiul uniunilor republicane de stânga”.

În sfârşit, la acelaşi Convent din 1919 (D.S., p.229), F. Lahy, gradul 32, declarase: „El (episcopul de Besançon) a crezut că ne face un rău. El ne-a făcut un bine. El a făcut din francmasonerie piatra de încercare a

clericalismului... Noi trebuie să ne felicităm pentru aceste atacuri şi să spunem: nu există republicani mai sinceri decât cei ce sunt francmasoni, decât cei care îndrăznesc să fie.

Istoria începuturilor celei de-a III-a Republici este astfel aranjată la Conventul Marelui Orient din 1920 (D.S., p.18), de către F. Bessiere, preşedinte al Conventului, gradul 18: „Noi nu trebuie să uităm, în momentul când masoneria va sărbători cincizeci de ani de la forma sa republicană, că noi suntem republicani, că părinţii noştri au luptat pentru instaurarea Republicii, iar noi mai avem încă de luptat pentru realizarea Republicii”.

La acelaşi Convent, vă puteţi delecta cu micul cuplet pe care F. Bernardin, gradul 33, membru al Consiliului de Ordine (D.S., p.394), l-a pronunţat la Trocadero, la 26 sept. 1920: „Aşadar, aceasta nu este Franţa lui Basile şi a lui Loyalei pe care noi o aclamăm astăzi. Adevărata, frumoasa şi generoasa Franţă este aceia a lui Voltaire, a lui Diderot, a Revoluţiei, a Drepturilor Omului, a lui

Danton şi Robespierre, adică aceea pe care Marele Orient o întrupează, acea Franţă pentru apărarea căreia noi suntem bucuroşi şi mândri că am fost admişi să ne grupăm în jurul vostru…”

Conventul din 1921 (D.S., p. 171) al Marelui Orient cuprinde următoarele vorbe mari ale F. Ferard: „Îi revine francmasoneriei rolul de a conduce lupta, de a-i concepe metodele, de a-şi coordona eforturile în vederea unor rezultate practice şi de a duce războiul până la capăt de data aceasta. Aş vrea să lansez acest strigăt de alarmă, însoţit totuşi de speranţă: înainte pentru umanitate şi pentru francmasonerie, de care Republica nu ar şti să se despartă. (Aplauze)

Acelaşi Convent conţine următoarea expunere moralizatoare, făcută de F. Grandigneaux:

„Să examinăm rapid istoria recentă a masoneriei Republicii noastre şi vom vedea că masoneria era reprezentată în perioada din 16 mai, de impunătoarea şi nobila figură a lui Gambetta, susţinută cu tărie de o masonerie care

ştia atunci ce vrea. (Aplauze)

Voi evoca de asemenea figura măreaţă a F. nostru Jules Ferry. Aş reciti, în aceste zile, admirabilul său discurs despre chestiunile ce redevin de actualitate, deoarece în el se vorbea despre **anihilarea eforturilor iezuiţilor** care încercau să pună mâna pe instrucţia publică din această ţară.

F. Jules Ferry era susţinut cu fermitate de ai noştri, aşa reiese din discursul său şi din numeroasele intervenţii îndârjite care se făceau la adresa lui, Preşedintele Consiliului şi Ministru al Instrucţiei Publice. El simţea în spatele lui unanimitatea masonilor şi nu se temea de nicio trădare, de nicio uneltire din partea lor.

Mai târziu, în 1889, cine oare a contribuit la desfiinţarea unei dictaturi ameninţătoare, aceea a omului pe cal negru, dacă nu F. Floquet, susţinut în aceeaşi măsură de francmasonerie?

Îmi amintesc de frumoasa atitudine a eminentului nostru F. Brisson în timpul afacerii Dreyfus, ridicându-se cu curaj împotriva întregii

opinii publice, înşelată de falsurile şi crimele Statului Major, şi decretând că va avea loc revizuirea procesului (Aplauze).

Era şi el un mare mason şi, în spatele lui, exista atunci întreaga masonerie.

În sfârşit, F. nostru Combes, francmason fidel, a cărui amintire ar trebui să ne producă emoţie, fiindcă de curând el a dispărut dintre noi, şi care a dus la îndeplinire lucrarea precursorilor săi, cu ajutorul nostru".

Conventul din 1922 (D.S., p.228) al Marelui Orient consemnează următoarele cuvinte ale delegatului Lojii „Jean Jacques Rousseau" din Montmorency: „Vedeţi cât de urgent este să apărăm laicul, această piatră de temelie a Republicii..." şi mai departe (D.S., p.427) mărturia F. Diagne, grad 30, deputat al Senegalului, orator la acest Convent:

„Înţelegeţi, F. mei, de ce noi, cei care provenim din aceiaşi rasă care datorează totul Republicii, îi vom rămâne ataşaţi pentru totdeauna, confundând-o de altminteri cu

masoneria?... Noi ne vom întoarce, şi unii şi alţii, la locul nostru. Să ne desenăm în minte planul clar şi concret de apărare a masoneriei şi a Republicii..."

Conventul din 1923 al Marelui Orient (D.S., p.46) cuprinde vorbele mari ale F. Perreau, membru al Consiliului de Ordine, gradul 3, pe atunci senator şi consilier general al CharenteiInferioare, căruia Preşedintele (Fratele Felicien Court) îi oferise locul de la tribună, pentru a face, în numele Consiliului de Ordine, o comunicare despre uneltirile clericale:

„Ei bine! F. mei, să luăm seama – dacă nu vom reuşi să realizăm unirea forţelor republicane – ca nu cumva biserica, sub drapelul uniunii sacre, să îngroape odată cu Republica şi libertatea de gândire şi şcoala laică.

În încheiere eu vă strig: Pentru cauză înainte! Uniţi cu toţii pentru a apăra Republica laică democratică şi socială!" [În aceeaşi ordine de idei, citez o conferinţă ceva mai cuvioasă ţinută de F. Gustave Rodrigues, în loja „Akademos", a

Marelui Orient, pe 30 ian. 1931, intitulată: „Suntem în Republicăda sau nu?” F. Rodrigues era preşedintele Societăţii Profesorilor Universitari.]

La acelaşi Convent, F.Marcel Huart, raportor al Comisiei de propagandă, vorbind de manifestarea masonică organizată în 1920 de L. Uniunea Perfectă de la „La Rochelle” în onoarea a patru sergenţi „martiri ai libertăţii”, a rostit următoarele cuvinte:

„Această ultimă manifestare obţinuse un succes răsunător şi Ferdinand Buisson, acest venerat al luptelor republicane, a reuşit să spună, cu emoţie în glas: ’Am 80 de ani, niciodată nu mi-a fost dat să asist la o manifestare de o ţinută la fel de frumoasă!

Până şi bătrânii primari de provincie nu puteau să se abţină să nu declare că francmasoneria este cu adevărat structura de rezistenţă a Republicii”.

Acesta este un leit-motiv care se repetă la fiecare Convent. Republica a intrat în posesiunea francmasoneriei, faţă de care ea simte atâta

afinitate.

F. Felicien Court, în 1923, a spus la Banchetul de închidere a Conventului (D.S., p.403):

„Deci, pentru Republică trebuie să ridic paharul, în primul rând, nu neapărat pentru ceea ce este ea – eu prefer încă pe cea pe care unii vor să ne-o pregătească – ci pentru cea care va fi... Pentru Republica franceză, fiică a masoneriei franceze. Pentru Republica universală de mâine, fiică a masoneriei universale de mâine!” (Aplauze fierbinţi).

Mişcarea începe să ia amploare; să înţelegem că acum este vorba de această neaşteptată şi extraordinara putere a S.D.N. [Societatea Naţiunilor – O.N.U.], fiică a F. Wilson, această reprezentare exterioară a „Republicii Universale”, de care vorbeşte F. Court? [Iată un document referitor la acest subiect: La Conventul Marelui Orient din 1918 (D.S. pII) Fratele Andre Lebuy gradul 33, deputat spunea următoarele: „Consiliul de Ordine n-a omis să pregătească toate cele

necesare pentru tratatul de pace reunind, începând cu 1917, **Congresul Masoneriilor Naţiunilor,** aliate şi neutre care, în primul rând, se străduia să definească **Temniţa** unei Societăţi a Naţiunilor liber organizate... Consiliul de Ordine al Marelui Orient al Franţei îşi exprima doleanţa ca guvernele aliate, sub egida preşedintelui Wilson, să creeze la Versaille cât mai curând posibil, pe lângă un Consiliu de război care ne-a unit forţele într-un mod atât de fericit, într-un singur fascicol şi un Consiliu permanent care să elaboreze diferite organisme ale S.D.N.-lui”.] Acest lucru se recunoaşte în mod deschis. Ascultaţi cuvintele foarte importante pronunţate la sfârşitul Conventului din 1924 de către Fratele Barcia, fost Mare Maestru al Marelui Orient spaniol şi care se întorsese la Geneva.

„Am asistat la lucrările Comisiilor. I-am ascultat pe Paul Boncaur, Jouhan X, Londreur, de Jouvenel, francezi cu toţii în cuget şi simţiri. Lângă mine erau reprezentanţii Americii, francmasoni care mă întrebau: „Suntem la o

adunare profană sau la **o adunare masonică?”**. Şi este adevărat, mentalitatea Instituţiei noastre va transforma lumea…

Va veni o zi când **masoneria va fi în mod inevitabil direcţia spirituală a tuturor** şi în acea zi vor fi zorii acestei păci universale, care era doar o utopie până în prezent, dar care va deveni în curând realitate.

S.D.N. [Societatea Naţiunilor – O.N.U.] era **papalitatea „laică”** ce se erija în stăpâna suverană a destinelor universale. Cunoaştem acum rolul nefast pe care l-a jucat atât în afacerea sancţiunilor cât şi în ultimele evenimente care au grăbit catastrofa. S.D.N., organism masonic, poartă o grea responsabilitate în faţa istoriei.

Să revenim la Republică. Un aspect nou al problemei fusese proclamat de F.Oesinger gradul 33, orator al Conventului din 1924 al Marelui Orient (D.S. P.393), pe atunci adjunct al primarului de Strasbourg.

„S-a spus deja de la înălţimea acestei tribune: Masoneria înseamnă Republica pusă la

adăpost. Vorbă adâncă şi dreaptă care ne arată ce avem de făcut. Ceea ce trebuie să facem înainte şi mai presus de toate, este să apărăm Republica. Iată politica pură”.

După terminarea iniţierii, tinerii ucenici erau cuprinşi de uimire, amestecată cu un fel stupoare, văzând cum întreaga lojă scanda, bătând de către trei ori din palme, invocaţia: „***Libertate. Egalitate. Fraternitate!*** „Ea se gândea atunci la deviza care era înscrisă în mod triumfal pe porţile bisericilor, pe frontonul şcolilor, pe toate monumentele publice şi se întreba, reluând fraza F.J. de Maistre, dacă Republica era o victimă sau complice…

Fratele Lucien Victor-Meunier, preşedinte al Conventului din 1925 al Marelui Orient (D.S.p.24) s-a oferit să dea o explicaţie acestui fapt:

„Această Republică, Fraţii mei, oare nu şi-a afirmat ea însăşi originea sa masonică, împrumutând imediat deviza nemuritoare a francmasoneriei, şi înscriindu-şi pe frontonul său aceste cuvinte care strălucesc deasupra

coloanelor templelor noastre: Libertate! Egalitate! Fraternitate!?” (Aplauze)

Republica era cu adevărat masonică, dar ea nu a fost înfiinţată totuşi de masonerie.

Aici trebuie făcută o distincţie foarte fină, necesară din punct de vedere istoric. Că francmasoneria a fost încântată să lase să se răspândească această legendă, asta îi servea intereselor sale. Însă istoria a dovedit cu prisosinţă că regalitatea, dorită de majoritatea adunărilor, nu-şi datorase eşecul decât carliştilor (care-l doreau pe Carol) şi filipiştilor (care-l doreau pe Filip). Să nu uităm că pe atunci Thiers-ul era prea democrat! Cea mai bună dovadă este că tripla deviză revoluţionară: *Libertate, Egalitate, Fraternitate* nu apăruse pe actele oficiale ale guvernului de atunci. De Broglie a făcut ca lojile care nu puteau să reziste şi nu erau în acest timp guvernamentale să supravieţuiască cu orice preţ.

Guvernul „provizoriu” fusese condus de către Grevy şi Fratele Gambetta, care avea ambiţii

„liberale”. În mod inconştient, vechiul germene anarhist care era botezat pe atunci ***democraţie***, începea să crească şi astfel începea „alunecarea spre stânga”. Francmasoneria obişnuia să schimbe atitudinile şi guvernele, am văzut asta. Ea a ştiut să se adapteze la această Republică, acest prim punct negru al democraţiei, fiica sa dacă vrem, însă o fiică naturală. De fapt, ea nu considera drept intangibilă Constituţia din 1875; doar că, în realitate, avea despre ea o amintire foarte urâtă… Iar Conventul din 1929 exprimă o părere curioasă în această privinţă (M.D., D.S., p. 125).

„Considerând că această Constituţie din 1875 a fost concepută în mod expres pentru a împiedica Republica să acţioneze şi să se înalţe, francmasoneria a cerut dintotdeauna revizuirea ei în spiritul cel mai democratic…”

Această opinie fusese exprimată încă din 1918, şi mai ferm, de către „zeloşii” din Montdrawin-les-Mines (D.S., Marele Orient, p. 68):

„Se preconizează revizuirea constituţională, înlăturarea diplomaţiei secrete, suprimarea

Preşedinţiei Republicii. Rezumând într-un cuvânt datoria tuturor este de a îndrăzni ***să fii republican***”.

Această Republică (prin care ei gustaseră din beţia puterii), nu le era de ajuns. Ei doreau şi mai mult, ei doreau totul, aceşti bieţi nebuni care-şi imaginau că spiritul revoluţionar poate fi oprit cu mai mare chibzuinţă, poate să „se stabilizeze”, astfel încât să poată să permită o foarte profitabilă radicalizare a Franţei, ca şi cum ar vrea să îndiguiască şi să ţină piept unui torent năvalnic, umflat de topirea zăpezii. În toate aceste cazuri aceasta arată o ciudată lipsă de judecată şi de inteligenţă. Poate că, la urma urmei, să fi fost acesta sfârşitul sfârşitului politicii masonice…

Însă aceşti profitori ai unui regim din care se înfruptau cu lăcomie, pierduseră din vedere eternele legi ale istoriei. Revoluţia lor masonică era, în fond, de un pur conservatorism burghez, o formă materialistă şi violentă de conducere politică ocultă. Nu putem uita prea curând cum masoneria a pus mâna, cu o blândeţe prefăcută,

adică cu viclenie şi într-un mod mişelesc, pe un regim, care poate că era tiranie legală, dar care tiranie a împins Franţa spre o catastrofă fără precedent în istoria sa. În realitate, **francmasoneria, „a fost groparul ţării noastre”.**

IV

Francmasoneria şi politicienii

Noi am întâlnit de mai multe ori, în cursul capitolului precedent, rolul preponderent jucat de francmasonerie pe lângă guvern. Nu este nouă o astfel de afirmaţie; ea a fost proclamată de nenumărate ori în tribuna Camerei. Dovezile fuseseră uneori dificile şi unele ar putea arăta că, începând cu războiul din 1914, influenţa masoneriei asupra Parlamentului era din ce în ce mai puţin accentuată. Eu consider că acest capitol va risipi această iluzie. Mi se va reproşa că m-am apropiat prea mult de forum, când, de fapt, mă lăudam că mă ţin departe de el. Din nefericire însă, este imposibil să disting şi să separ acţiunea francmasoneriei de acţiunea politică josnică. De

când ne ştim, francmasoneria nu era bună decât să facă alegerile; ea se ocupa de aceasta. Cum aş putea deci să separ ceea ce era legat în mod indisolubil?

După ce am studiat atitudinea francmasoneriei faţă de Republică, ar trebui să ne facem o imagine despre raporturile dintre francmasonerie şi cei guvernanţi.

Era un fapt curios să-l asculţi pe un membru francmason exprimându-şi opinia în Lojă. Eu am avut această „plăcere" de multe ori. Am auzit cuvinte asemănătoare cu cele pe care le pronunţa la Conventul M.D. din 1919 (D.S., p. 270,271), Fratele Lafferre, pe atunci ministru al Instrucţiei Publice şi al Artelor Frumoase care sunt următoarele (este vorba despre ceremonia de comemorare a francmasonilor francezi şi aliaţi căzuţi pe câmpul de onoare):

„Preaîndrăgit Preşedinte şi voi toţi, fraţi ai mei.

Eu n-am fost prevenit că trebuie să iau cuvântul în această reuniune funebră, însă

obişnuit, participând la conducerea acestui Ordin, să mă supun întotdeauna ordinelor Preşedintelui Consiliului de Ordine, mai ales că ele mi-au fost date într-o formă atât de prietenoasă şi atât de stăruitoare, încât n-am putut să mă sustrag.

Însă cu sunt aici, ca simplu mason. N-am vrut să vin în mijlocul vostru ca membru al guvernului, fiindcă guvernele trec, dar masoneria, piedestalul Republicii, rămâne. Cu toate acestea, aş vrea să vă spun, Fraţii mei, că am venit aici cu asentimentul guvernului, în particular, iar prezenţa mea aici are o semnificaţie pe care îmi voi permite s-o exprim, cu măsură – şi anume aceea că atunci când am acceptat să fac parte din guvernul actual, mi-am promis să aduc în colaborarea pe care i-o ofeream, în funcţiile particulare cu care fusesem investit, conştiinţa mea de francmason, amintirea vie a frumoaselor învăţături pe care le-am primit în Lojile noastre şi din reuniunile măreţe la care am asistat. Întotdeauna, în fiecare minut al vieţii mele politice şi, de scurt timp, al vieţii mele guvernamentale, aş

fi considerat că îmi încalc datoria dacă nu aş fi avut, în toate circumstanţele, aceste preocupări de dreptate, de echitate, de toleranţă, de libertate care fac onoarea Ordinului nostru, fiindcă ele se sprijină pe principiile eterne pe care cu toţii, indiferent de partidul căruia îi aparţinem, avem obligaţia de a învăţa şi de a le practica şi răspândi în jurul nostru".

La Conventul din 1919 al Marelui Orient (D.S., p.59) avusese loc o discuţie despre acest membru al guvernului, incidentul fiind provocat de către F.Bernaudean, raportor al Comisiei, comentând rolul francmasoneriei în evoluţia socială actuală.

Fratele Bernaudean – Marele Orient şi-a uitat misiunea sa, în sensul că, pe când francmasoneria este universală, Marele Orient i-a redus rolul la acel de francmasonerie naţională. (Aplauze)

Un membru al Ordinului nostru a venit la un Convent trecut pentru a declara că Guvernului francez i-a retras autorizaţia de a prezida lucrările Conventului.

Cum de a putut F. nostru Lafferre să pronunţe nişte cuvinte atât de grave ca acelea? Un Frate: – Era membru al Guvernului.

F. Bernaudeau – Eu aş spune totuşi că, în timpul războiului, Marele Orient nu avusese atitudinea independentă pe care ar fi trebuit să o aibă faţă de Guvern şi că francmasoneria se limitase să fie Marele Orient al Franţei, adică un Ordin naţional, în loc să fie francmasoneria universală.

Din pagina 65 a D.S. din acelaşi an, extragem din răspunsul F.Patry următoarea frază:

„Şi am ajuns până aici. Prin ce mijloace vom reuşi să restabilim situaţia tulbure de la ora actuală? Care va fi metoda pe care o vom folosi noi, francmasonii, nu în calitate de francmasoni, ci în calitate de oameni politici, care vin aici să caute nişte îndrumări?”

Iar F.Urinat pune problema la punct, fără menajamente, la acelaşi Convent (D.S., p.80).

„În această problemă de viaţă şi de moarte, noi putem să luăm o atitudine, francmasoneria

poate să întreprindă o acţiune, ea poate să acţioneze asupra guvernului, dacă s-ar pricepe... Nu vreau să insist, însă am reamintit faptul (F.Lafferre) pentru a spune că dacă francmasoneria s-ar supune actualmente influenţei guvernului, este fiindcă ea a binevoit aceasta şi că ar putea fi valabil şi contrariul. Ea poate să aibă, dacă vrea, o influenţă foarte mare asupra guvernului. Noi suntem o forţă, nu este vorba decât să vrem să exercităm această forţă".

Această forţă nu a fost negată de nimeni. Să ne amintim de afacerea Fratelui Marty şi „invitaţia" adresată fraţilor parlamentari de a face să înceteze această „detenţie nedreaptă". Această supunere a „parlamentului" faţă de Ordinul Ocult căruia îi aparţine este unul dintre faptele cele mai puţin cunoscute ale epocii noastre. Dacă anumiţi alegători ar fi ştiut că „dragul deputat" al lor se supunea mai întâi Lojei sale şi apoi abia, dacă putea, circumscripţiei sale, acesta ar fi avut nişte decepţii usturătoare. Faptele sunt totuşi incontestabile. Iată, la Conventul Marelui Orient

(d. S., p.265) o remarcă a Fratele Leyre, referitoare la şcoala unică:

„Loja Claritatea, Orient de Paris, a supus Congresului Lojilor din regiunea parizianã o propunere care să-i oblige pe parlamentarii francmasoni să dea socoteală de mandatul lor în faţa Atelierului şi în faţa Marelui Orient al Franţei.

Ts 5

Anul viitor, le vom cere candidaţilor să dea declaraţie scrisă despre şcoala laică. Trebuie să le pretindem parlamentarilor francmasoni nu doar simple cuvinte, ci nişte afirmaţii precise. Sunt destui parlamentari francmasoni care ne datorează succesul lor politic şi care ne-au trădat, astfel încât e necesar să le pretindem nişte angajamente precise.

Comisia legămintelor masonice este în cunoştinţă de cauză, nu mai insist”.

Şi la acelaşi Convent (D.S., p. 334), Fratele Lessure spune sus şi tare ceea ce mulţi gândeau pe ascuns: „Mulţi dintre noi se vor duce la Convent cu dorinţa de a găsi nişte directive în

vederea alegerilor viitoare. Ei consideră că soluţiile emise aici ar trebui să ne fixeze conduita noastră viitoare”.

De altfel lucrătura fusese bine făcută, deoarece alegerile din 1924 au însemnat triumful francmasoneriei asupra Franţei. Cine nu-şi aminteşte de discursurile înflăcărate din Loji, în vremurile acelea „bune”? Iată o mostră extrasă din Conventul din 1924 (d. S., p. 15) al Marelui Orient şi pronunţată de Fratele Miile, preşedinte al Consiliului de Ordine, gradul 33, fost deputat:

„Înainte de începerea lucrărilor, vă rog să-mi permiteţi să adresez un salut din partea francmasoneriei cetăţeanului Heriot care, chiar dacă nu este francmason, el ştie să pună în practică atât de bine gândirea noastră masonică”.

Unii ar putea să pună la îndoială afirmaţia pe care am făcut-o în privinţa alegerilor de la 11 mai. Iată un text, de la acelaşi Convent, care-i va convinge pe aceştia; cel care vorbeşte este

Fratele Brenier, gradul 18, pe atunci senator de Isere. (D.S., p.45)

„Fraţii mei, noi putem aici, în familie, să ne recunoaştem noi înşine meritele. Victoria de la 11 mai este de la sine înţeles opera unui întreg popor revoltat faţă de atâta escrocherie şi atâta minciună. Ea este cu siguranţă opera partidelor care au pus la cale şi au pornit lupta. Este totodată opera militanţilor şi candidaţilor care, prin vorbă, sau prin scris au contribuit foarte mult la înfăptuirea ei. Însă ea este, în cea mai mare parte opera masoneriei şi noi putem, pe bună dreptate, să ne revendicăm, sus şi tare, cu mândrie, partea care ni se cuvine.

În plus, eu cred că nimeni n-are de gând să ne conteste meritele acestea, atâta vreme cât faptele stau drept mărturie, în număr mare, evidente şi sigure. Eu nu pot să le amintesc pe toate, ar fi prea de tot. Daţi-mi voie pur şi simplu să aduc un omagiu tuturor fraţilor noştri, care în Atelierele lor au adus în cursul discuţiilor, al studiilor, prinosul lor de cunoştinţe, de raţiune şi de convingere profundă. Peniţele harnice au scris rapoarte remarcabile; voci elocvente au pronunţat

discursuri bogate şi convingătoare. Însă aceşti scriitori şi aceşti oratori şi-au găsit inspiraţia chiar în inima marii noastre familii. Ei i-au ascultat pe înaintaşi, iar aceştia le-au povestit toată istoria politicii noastre republicane. Veteranii noştri au evocat orele de frământări pe care le trăiau de fiecare dată când vrajba îi punea faţă în faţă cu tendinţele de stânga. Unii, şi aceia nu sunt mulţi, îşi amintesc încă de conflictul care i-a separat pe republicanii burghezi de socialişti în 1848, şi acesta fusese Imperiul… Un număr şi mai mare îşi aminteau de tentativa din 16 mai 1877, lansată din fericire de triumful a 363 de aleşi ai unei coaliţii a tuturor republicanilor. Frământările, afacerea Dreyfus şi politica de apărare republicană şi de acţiune laică a ministerelor WaldeckRousseau şi Combes, devenită posibilă prin uniunea strânsă între republicani şi socialişti. Şi nu e motiv de fericire faptul că alţi francmasoni îşi aminteau perioada dintre 1905 şi 1912, a cărei ineficienţă fusese, în mod evident, consecinţa dezbinărilor care le separau sau le făceau adversare pe

partidele de stânga.

Dimpotrivă, în 1914, regula disciplinei republicane între republicani, radicali şi socialişti fusese în general respectată, aşa încât ei au ocupat 300 de locuri, adică majoritatea.

Şi părerile erau unanime, pentru a constata că începând de la marea Revoluţie, reacţiunea na triumfal decât atunci când republicanii şi socialiştii n-au fost împreună.

Începând de atunci, datoria era limpede pentru toţi masonii: să pregătească acordul între toate forţele de stânga.

Fusese astfel scoasă în evidenţă foarte clar concepţia care, de patru ani, ne domina toate actele şi toate activităţile noastre. Pot să confirm, în această direcţie, ceea ce aţi ascultat în 1922 de la francmasonul nostru Diagne; în 1923, de la francmasonul nostru Felicien Court, precum şi ceea ce aţi citit în buletinele noastre, în dările de seamă şi în publicaţiile noastre din „Acacia” şi din „Lumina republicană”, a căror valoare, unanim recunoscută n-a avut nevoie să aştepte, vreme de

nu ştiu câţi ani, să fie consacrată.

În acelaşi timp, Consiliul de Ordine participă la impunătoare manifestaţii comemorative şi vădit simbolice în onoarea lui Jaures, a lui Wilson, Renan şi a dragului nostru şi foarte regretatului Sembat, arătându-şi astfel dorinţa sa fermă de a se alătura oricărei acţiuni de stânga, pentru a ajunge până la urmă în Bloc, fără de care victoria ar fi fost pierdută, o dată în plus, pentru partidele republicane”.

Ar fi plictisitor să tot adunăm citate care să aibă toate aceeaşi notă. La Conventul Marelui Orient din 1937, tonul a fost triumfător. Cu prilejul studierii principiilor noii economii sociale pe bază distributivă, **o lojă a avut candoarea de a scrie: „Statul suntem noi,** de ce să nu avem încredere în noi înşine?” (D.S., p. 160).

Acţiunea parlamentarilor francmasoneriei mondiale asupra guvernului era incontenstabilă. În principiu, iată cheia pe care o utilizăm: traduceţi „partid radical” prin „francmasonerie”, „ordinul Congresului radical” prin „ordinul

Francmasoneriei”.

Am extras la întâmplare această doleanţă a L. Prometeu din Oudja (Marele Orient, D.S., p.310): „Considerând că loialismul republican al noului Rezident reprezentant diplomatic nu pare să poată fi suspectat, dar având în vedere că el a păstrat drept colaboratori cea mai mare parte dintre foştii şefi de servicii, creaţi şi protejaţi de mareşalul Lyauty, adversari notorii ai instituţiilor noastre republicane; că şefi de servicii îşi tratează administraţiile respective ale lor ca pe nişte feude care le aparţin; că ei se poartă necontrolat, cu autoritate, ca nişte tirani, faţă de aceste administraţii, cerem Consiliului de Ordine să intervină pe lângă Rezidentul General pentru a-i semnala acestuia dezamăgirile şi nemulţumirile republicanilor din Maroc pentru a-i arăta cauza lor şi pentru a-i cere să le aducă remediile necesare”.

Mai bine să piară treburile noastre coloniale, mai bine să piară specialiştii noştri africani, şefii noştri de colonii, decât să fie nemulţumiţi republicanii Marocului… [În aceeaşi ordine de idei

a se vedea lucrarea elaborată de francmasonul Varenne în Indochina, lucrare pe care acesta a prezentat-o în cadrul unei Mari Adunări colective a Marelui Orient, la 27 ianuarie 1931.]

Eu voi adăuga, şi asta este cu mult mai grav, că acţiunea profundă pe care francmasoneria mondială o exercita asupra Guvernului nu fusese lipsită de pericole. Lojile, conducătoarele acţiunilor guvernamentale, nu purtau oficial responsabilitatea pentru această acţiune, deci puteau să facă ce vor. Ce mai contau pentru ele consecinţele tragice ale faptelor lor iresponsabile, odată ce aplauzele de bâlci pe care le culegeau rămâneau la fel de fierbinţi! În lumina evenimentelor de dinainte de război, să analizăm repercusiunile pe care ar fi putut să le aibă circulara confidenţială a Consiliului Federal al Marii Loje a Franţei, datată 20 decembrie 1925:

„T.C. Venerabil.

Prin plângerea din data de 30 noiembrie a. e, v-am făcut cunoscută atitudinea Consiliului Federal în ceea ce priveşte uneltirile fasciste şi, în

numele său v-am adresat invitaţia dumneavoastră, precum şi tuturor fraţilor din loja dumneavoastră să strângeţi legăturile care-i unesc pe toţi masonii pentru a face faţă pericolului care ameninţă actualmente democraţia.

Acţiunea noastră nu se poate limita la aceasta, înţelegeţi foarte bine. Din toate părţile noi primim din partea Atelierelor noastre aprobări şi încurajări. Masonii şi-au înţeles datoria. Trebuie să arătăm că ne ridicăm la nivelul misiunii noastre. Consiliul Federal preconizează aşadar o întreagă serie de măsuri care vă vor fi aduse la cunoştinţă în timp util.

În primul rând, are intenţia să organizeze o campanie înflăcărată de rezistenţă în faţa fascismului şi, în acest scop, el ar fi dispus să provoace nişte întreceri în care să-şi ofere membrii săi pentru conferinţe de propagandă împotriva fascismului, ţinute sub auspiciile Lojilor Federaţiei, în cooperare cu grupările de stânga, dacă este necesar. Vă daţi seama de necesitatea unor astfel de conferinţe în orientul vostru? V-ar fi

posibil să le organizaţi?

Vă rog să faceţi bine să-mi trimiteţi de urgenţă răspunsul dumneavoastră, însoţit de observaţii dumneavoastră asupra situaţiei actuale a orientului vostru, precum şi condiţiile în care propaganda preconizată să poată avea loc.

Primiţi Venerabile expresia sentimentelor mele frăţeşti.

Semnat: Marele Secretar”.

Când văd ce atitudine are guvernul francez, de multă vreme, faţă de guvernul italian, atitudine care a fost dintotdeauna de o parţialitate evidentă, eu nu pot decât să fac o apropiere între ele.

Iată unul dintre mijloacele, utilizate pentru îndeplinirea unei acţiuni masonice asupra rotiţelor din mecanismul guvernului. La Conventul Marelui Orient din 1929 (D.S., p. 183), Fratele Regis arată următoarele:

„Sunt funcţionar de ani de zile şi pot spune că e nevoie de un adevărat curaj pentru a te afirma ca francmason în ministere, şi asta din mai multe motive, din care primul este că ordinul

nostru habar n-are să ne susţină. Deţinând bastonul meu de mareşal, eu nu solicit nimic de la Ordin, intervenţia mea este dezinteresată. Însă pretind, **dacă identificăm ideea de republică cu ideea de masonerie,** ca noi să avem, în primul rând, datoria imperioasă de a centraliza ministerele şi administraţiile publice. (Aplauze)

Este o formulă severă, este formula iezuită, însă a dat rezultate. Raportorul chestiunii D (mijloacele necesare pentru menţinerea şi apărarea spiritului laic împotriva spiritului dogmatic şi dominator, de inspiraţie politică, socială sau confesională) ne-a dat informaţii din care a rezultat că iezuiţii sunt maeştri ai Administraţiei franceze şi a destinelor ţarii.

Eu l-am auzit, în propriul Atelier, pe francmasonul Anterion recunoscând că activitatea sa la ministerul Pensiilor era tulburată de prezenţa unor directori şi şefi de birou care lucrau pentru sectorul Poştei”.

Această centralizare nu s-ar putea realiza fără discuţii şi neînţelegeri. În 1932 la

Luxembourg, cu ocazia discuţiilor despre salariile funcţionarilor, a fost lansată o vastă campanie masonică pentru a se face presiuni asupra raportului general al Comisiei Senatoriale a Finanţelor, francmasonul Henri Roy, senator de Lonet, iar circularele de mai jos, trimise la toate lojile stau drept mărturie:

«Fraţii funcţionari (în activitate sau pensionaţi) din R.L. „Trezirea lui Yonne”, O. de Auxerre, în prezenţa ameninţărilor de reducere nejustificată a salariilor şi pensiilor, şi după o deliberare îndelungată, îi invită pe toţi fraţii lor funcţionari din Lojile Marelui Orient al Franţei, să adreseze într-un interval cât mai scurt: 1. Scrisoarea de mai jos către toţi fraţii parlamentari din departamentul lor; 2. Scrisoarea alăturată fratelui Henri Roy, Venerabil al Lojei „Etienne Dolet”, O. de Orléans, strada Anglaises a Orléans (Loiret) nr. 5, sau la Luxembourg, Senatorului de Loiret, Raportor general al Comisiei senatoriale a Finanţelor, unul dintre partizanii cei mai înverşunaţi împreună cu M.Joseph Caillaux, ai

reducerii salariilor şi pensiilor funcţionarilor.

Fraţii funcţionari (activi sau pensionari) ai R.L. „…”, Orient de… către fratele… senator (sau deputat) de…

T.C.F.

În prezenţa ameninţărilor din ce în ce mai insistente de micşorare a salariilor şi a pensiilor noastre, noi venim să facem apel, cu toată încrederea, la spiritul nostru de dreptate, de înţelepciune şi de solidaritate pentru apărarea drepturilor ce ni se cuvin.

La spiritul vostru de dreptate, fiindcă ar fi nedrept să cereţi unei singure categorii de cetăţeni contribuabili tot sacrificiul necesar pentru a acoperi un deficit bugetar, de care ei nu sunt deloc vinovaţi, în timp ce alţii, îmbogăţiţi peste măsură şi cel mai adesea paraziţi sociali, vor continua să se sustragă de la impozitul pe venit şi să înşele fiscul, făcând astfel încât să-şi încaseze cupoanele lor în străinătate.

La spiritul vostru de înţelepciune, deoarece criza economică, de care suferim, cauză a

deficitului, este datorată unei supraproducţii, care ar trebui să fie echilibrată printr-un supraconsum. Micşorându-se puterea de cumpărare, veţi ajunge la un subconsum, în acelaşi timp cu o percepere mult mai mică a impozitelor; adică la un scop diametral opus celui pe care îl vizaţi.

În sfârşit, la spiritul vostru de solidaritate, fiindcă ştiţi prea bine (Congresul nostru o dovedeşte), că un mare număr de fraţi care militează în fruntea Lojilor noastre sunt fraţi funcţionari care contribuie la apărarea idealului masonic ş, la lupta împotriva adversarilor noştri, cu tot timpul lor, cu toată strădania lor, cu toţi banii lor, cu toată energia şi cu tot devotamentul lor. Nu le veţi apăra cauza lor dreaptă de teamă să nu fie lăsaţi pradă disperării? Nu o credem şi, încă o dată, încrezători în spiritul vostru de dreptate, de înţelepciune şi de solidaritate, care este adevăratul spirit masonic, vă rugăm să fiţi încredinţaţi de sentimentele noastre frăţeşti de devoţiune.

Fraţilor funcţionari activi sau pensionaţi ai

„(urmează câteva semnături)”

Noi i-am invitat pe toţi fraţii noştri funcţionari (activi sau pensionari) din toate Lojile

Marelui Orient al Franţei să se unească şi să lupte pentru apărarea drepturilor noastre şi le adresăm expresia sentimentelor noastre frăţeşti şi devotate.

Pentru funcţionarii activi şi pensionari ai Lojei „Trezirea lui Yonne” Orientul de Anxerre Fratele Soliveau, prim Supraveghetor, secretar al Primăriei pensionat. Fratele Igot, Orator, învăţător

Fratele Pouren, Secretar, învăţător pensionar, str. Eugene-Hatin, nr. 3, Anxerre Fratele Serre, casier, economist al Casei departamentale a sănătăţii Fratele Camelin, controlor al Contribuţiilor directe Fratele Sibillot, Director al Şcolii de Industrie

Notă – Aceste planşe sunt adresate fiecărui Venerabil din toate Lojile Marelui Orient al Franţei.

Dacă Venerabilul nostru Frate nu este el însuşi funcţionar, noi îl rugăm frăţeşte să

binevoiască să le retrimită ***imediat*** unui Frate militant funcţionar din Loja sa.

Fraţii funcţionari (în activitate sau pensionaţi) ai R.L. „…”, Orient de… către fratele lor Henri Roy, Venerabil al R.L. „Etienne Dolet”, Orientul de

Orléans, Senator de Loiret, Raportor general al Comisiei senatoriale a Finanţelor.

T.C. Frateleven Henri Roy.

Fraţii funcţionari, surprinşi în mod neplăcut de asprimea cu care cereţi reducerea salariilor, indemnizaţiilor şi pensiilor lor, vin să facă apel, cu toată încrederea, la spiritul vostru de dreptate, de înţelepciune şi de solidaritate pentru ca să examinaţi cu toată imparţialitatea motivele care militează pentru menţinerea drepturilor lor.

Nu vă este teamă să le micşoraţi mijloacele de rezistenţă şi de luptă, în Loji, în organizaţiile laice şi republicane care-i susţin în activitatea lor conducându-i astfel la descurajare şi indiferenţă?

Noi nu credem acest lucru şi suntem siguri că veţi reflecta profund la această problemă gravă

şi vă rugăm, T.C.F. şi Venerabile Henri Roy, să fiţi încredinţaţi de sentimentele noastre frăţeşti devotate.

Pentru fraţii funcţionari activi sau pensionari ai Lojei.»

Se poate observa aici, **mecanismul de acţiune masonică asupra Guvernului.**

La Conventul din 1929, vom asculta un parlamentar activ şi binecunoscut: fratele Uhry (Jules-Haim-Wolf), gradul 33, deputat de Oise, primar de Creil, avocat al Curţii de Apel, membru al Consiliului de Ordine, făcând următoarea declaraţie (p.200):

«Fratele Uhry: „Vreau pur şi simplu să confirm ceea ce tocmai a spus Prea Ilustrul Frate Groussier. Este evident că, în Lojile noastre, se pune întrebarea dacă se acţionează în Consiliul de Ordine. Toţi fraţii cu care am fost în contact, în Lojile din provincie, care au binevoit să-mi ceară să le prezidez sărbătorile cu ocazia solstiţiilor, ştiu că într-adevăr Consiliul de Ordine a acţionat. Eu le-am furnizat explicaţii detaliate. Însă el a

acţionat în mod discret, aşa cum trebuia…

Îi rog cu insistenţă pe fraţii mei care ar vrea ca masoneria să se consacre uneori manifestărilor exterioare, să ia seama că nu cumva Ordinul nostru să-şi piardă forţa şi valoarea renunţând la **caracterul său secret.** Ziua în care nu ne vom fi pierdut caracterul nostru specific, care ţine de discreţia noastră şi de secretul nostru, acţiunea noastră în ţară va fi terminată. (Aplauze)

În această problemă a congregaţiilor, vedeţi în ce a constat precauţia noastră. Eu eram delegat de partidul meu pentru a urca la tribună cu ocazia discuţiei generale. N-am vrut să urc acolo deoarece mi-aţi făcut onoarea de a-mi pune pe umeri cordonul galben şi, datorită acestui fapt, în momentul în care aş fi păşit pe treptele tribunei, lumea ar fi spus: „Delegatul Consiliului de Ordine va lua acum cuvântul”. Astfel, toată acţiunea noastră ar fi fost atacată în forţă.

Dar colegii pe care voi îi cunoaşteţi, împreună cu mine am acţionat în Comisie. Noi am făcut să fie acceptate un anumit număr de

amendamente importante care au fost introduse în cadrul legii, în ciuda guvernului. Însă după aceea, noi am observat un oarecare număr de prieteni cărora le-am încredinţat dosarele şi documentele pe care le aveam. Şi uite aşa le-am dat la doi dintre ei dosarele pe care le aveam asupra mea.

Voi nu vă daţi seama îndeajuns de prudenţa pe care trebuie să o avem.

Dacă aţi fi citit, în acel moment, articolele lui Leon Bailly în *„Intransigentul”:* chiar dacă consideraţi că acest ziar, nu poate fi citit în toată Franţa, el are însă în fiecare seară mii de cititori parisieni.

Fratele Brenier – Are 800.000 de cititori.

Fratele Uhry – Acest ziar scria: „Masoneria cere „Masoneria vrea…” Dacă noi am fi fost atât de neîndemânatici, astfel încât să cădem în cursă printr-o manifestare publică oarecare, niciuna dintre acţiunile noastre n-ar fi putut reuşi. Ori, **noi am obţinut rezultate acţionând din umbră.**

Fără îndoială, guvernarea a aranjat votarea unor articole, însă noi am fost aceia care le-am

amendat. Nu vreau să mă laud, nu am acest obicei. Însă pot spune că în ceea ce priveşte diecezele (eparhiile), eu am făcut Comisia să voteze şi să accepte ca noile dieceze să fie supuse controlului inspecţiei de finanţe. Înseamnă ceva, fiindcă Statul va putea astfel să supravegheze organizarea acestor dieceze.

Mai mult decât atât. Amintiţi-vă că Pl. Poincare spunea: „Misiunile noastre sunt în pericol, ar trebui că legea să fie votată şi pusă în aplicare de urgenţă. Or, discuţiile iniţiate de către republicani au avut ca rezultat faptul că legea a dormit liniştită în Senat.

Fratele Groussier – Să nu cumva să o trezim!

Fratele Uhry – Înseamnă ceva că am obţinut deja acest lucru. Dacă ea ar putea să mai doarmă încă vreo câţiva ani printre hârtiile Senatului, aţi putea să spuneţi că francmasoneria n-a făcut demagogie, însă ea s-a făcut utilă prin intervenţiile sale, chiar dacă ele nu au fost făcute publice.

Aş fi putut să-mi croiesc un drum şi să am

succes la tribună, să mă fac aplaudat de toţi republicanii. Şi după aceea? Dacă ar fi fost vreun rezultat, toată presa ar fi spus: **„Masoneria a acţionat, Parlamentul se lasă dominat de masonerie”,** iar fratele Uhry ar fi fost mulţumit de aplauzele **şi** felicitările colegilor săi, însă opera republicană ar fi fost compromisă. Eu nu sunt dintre aceia… (Aplauze)

Fratele Brenier (p.204)… Noi trebuie de asemenea, în cadrul partidelor politice în care avem datoria de a milita, să ne inspirăm cu toţii din necesitatea din ce în ce mai evidentă – de a lucra pentru uniunea partidelor de stânga. (Aplauze)»

Această uniune a partidelor de stânga era dificil de realizat fără disciplină. De aici provin aceste apeluri la **supunere absolută** care amintesc în mod straniu de „ac cadaver”. Nu merita osteneala de a-i trăsni pe iezuiţi… Această disciplină era foarte rar acceptată; prostia parlamentarului, omul-grup prin excelenţă, îmbinată cu nulitatea sa masonică erau

principalele motive ale acestui fapt. Unii ar putea să se mire de predominanţa francmasoneriei Mondiale într-un domeniu care avea prea puţin de-a face, de fapt, cu lumea ideilor pure şi iniţiatice.

Propunerea Lojilor de Sud-Est prezentată în 1923, de către Fratele Leniere, se exprimă astfel (D.S., p. 364):

a) Invită Consiliul de Ordine şi Lojile să examineze foarte îndeaproape faptele şi voturile aleşilor şi a membrilor Guvernului mason, de aşa manieră, încât să-i împiedice să-şi uite angajamentele pe care le-au încheiat.

B) Cere ca lista tuturor parlamentarilor francmasoni să fie comunicată Venerabililor tuturor Lojilor, pentru a înlesni **supravegherea şi controlul voturilor lor.** [În sprijinul acestei propuneri avusese loc, miercuri, 8 aprilie 1925, la Marelui Orient conferinţa ţinută de Dl. Louis Ripault, *Şef de Cabinet al Preşedinţiei Consiliului,* intitulată: „Despre Manifestul Cardinalilor”. Această Conferinţă avusese loc sub auspiciile Lojei

Franţa-Armenia, Venerabil F. Vahe-Marachian.]

Voi adăuga, pentru a prezenta textele complete, ceea ce a fost exprimat de către un grup important din Lojă, la acelaşi Convent al Marelui Orient (D.S. id).

Fratele Leyre, la Congresul Lojilor din regiunea parizianã a adoptat o propunere care se aseamănă foarte mult cu cea pe care ne-a citit-o raportorul, însă este mult mai precisă.

În legătură cu atitudinea luată de parlamentarii francmasoni în momentul alegerilor legislative din 1919 şi cu atitudinea luată de către alţi parlamentari în privinţa Fratelui Marty, Lojile *Binefacere şi progres, Evoluţia economică, Omul liber reunit, Pro Solis* şi *Claritatea* l-au însărcinat pe delegatul Lojii *Claritatea* să prezinte ordinea de zi care urmează:

„Considerând că francmasoneria, asociaţie care serveşte la perfecţionarea morală, intelectuală şi socială a membrilor săi, formează Fraţii care au datoria strictă de a răspândi în lumea profană principiile de bază ale Ordinului şi

de a arăta în orice împrejurare, în afara oricărui interes personal, înaltul caracter moral care trebuie să-i fie atribuit unui francmason, că acesta trebuie să urmeze o linie de conduită care să-i impună cel puţin stima din partea semenilor săi, în toate privinţele: moralitate, înţelepciune, îngăduinţă, perseverenţă în convingeri, punerea faptelor în acord cu principiile şi promisiunile, respectul cuvântului dat, punerea în conformitate a vieţii profane cu ideile primite în viaţa masonică.

Considerând că la alegerile din 1919 – 1920, francmasonii parlamentari au pactizat în mod scandalos cu cei mai răi adversari ai spiritului masonic, că în cazul Fratelui Marty, un anumit număr de francmasoni parlamentari, încălcându-şi promisiunea solemnă pe care au făcut-o în momentul iniţierii lor, aceea de a-şi iubii Fraţii, nerespectând articolul 3 din constituţie [francmasonul are datoria să-şi ajute, să-şi lămurească, să-şi protejeze Fraţii, în orice împrejurare, punându-şi chiar şi viaţa în pericol (Spun şi o regret, ca martor a ceea ce s-a petrecut

în nenumărate rânduri în Lojă, că nu cunosc oameni de o mai mare rea-credinţă şi rea-voinţă ca doi Fraţi care încearcă să facă o afacere între ei. În această privinţă există o zicală frecventă în masonerie care spunea: „Să nu faci afaceri cu un Frate”. Dar şi mai important este că această zicală era justificată pe deplin…), şi a-i apăra împotriva nedreptăţii] au tolerat menţinerea acestui Frate în închisoare; că, în alte circumstanţe, în special cu ocazia voturilor referitoare la evenimentele memorabile din 15 iunie a. e, nişte Francmasoni au aprobat un guvern care se inspiră din sugestiile dreptei reacţionare a Camerei.

Declarăm că **parlamentarii francmasoni, care sunt o emanaţie a Ordinului, trebuie să-i rămână tributari acestuia pe perioada mandatului lor, că pentru ei se impune necesitatea de a lua ca directive lucrările Adunării generale, din poziţia lor de parlamentari. În orice conjunctură a vieţii lor politice, ei îşi păstrează obligaţia de a se supune principiilor care ne guvernează;**

— Ei au obligaţia de a da socoteală de mandatele lor în faţa Atelierelor lor. [În această ordine de idei F. Gaston Vidai, membru al L. Galilee Nr. 359, îşi raporta, la 18 mai 1925, activitatea sa „masonică” în Parlament. El ar fi putut să raporteze în 1930 şi despre activitatea sa pe lângă Banca Austriei.]

— Ei au obligaţia să informeze, în cazul actelor arbitrare ale puterii, Subordonanţa din care fac parte şi să interpeleze guvernul.

— Ei trebuie, să formeze, în sânul Parlamentului, grupe de acţiune care să servească interesele cele mai bune al francmasoneriei. Lojile menţionate mai sus cer ca toţi parlamentarii francmasoni sau alţi aleşi, care prin atitudinea sau prin voturile lor, nu sunt absolut de acord cu principiile republicane şi care astfel aduc prejudicii progresului economic şi social al ţării, să fie excluşi din francmasonerie după deliberarea Atelierelor respective, de care ei aparţin, însă abia după ce acestea sau Consiliul de Ordine îi vor fi chemat la datorie. Această excludere fiind fără

drept de apel, comunicarea se va face după aceea Marelui Orient împreună cu motivele ei.

— Francmasonii care solicită sufragiile alegătorilor participând la combinaţii anti-republicane să fie supuşi aceleiaşi excluderi.

Este de neiertat ca parlamentarii francmasoni, care ne datorează şansa lor politică, să acţioneze pentru interesul lor personal…”

Urmează apoi o mică discuţie atenuată de darea de seamă. Notez remarca deputatului Frate Diagne: „De fiecare dată când într-un Atelier va fi constatat că un mason, fie că este parlamentar sau nu, a încălcat legea masonică, va trebuie ca aceasta să fie deferit **justiţiei masonice**…”

De altfel, tot în această direcţie, Loja *Drepturile Omului* (a Marelui Orient) a pus sub acuzare, la 9 decembrie 1929,14 parlamentari francmasoni „care votaseră nişte legi în favoarea Congregaţiilor”. Iată numele celor paisprezece parlamentari puşi sub acuzaţie:

Fratele Anterion, deputat de Ardeche, din L. *Studenţii,* din Paris;

Fratele Auguste Brunet, deputat al Reuniunii, din L. *Inseparabilii Progresului,* din Paris;

Fratele Candace, deputat de Guadelupe, din L. *Cugetul liber,* Paris;

Fratele Charier, deputat de *Morbiham,* al L. *Natură şi Filantropie,* din Lorilent;

Fratele Adolphe Cheron, deputat de Sena, din L. *Învăţătura reciprocă,* Paris;

Fratele Jean Cultoli, deputat de Constantine, din L. *Aures,* din Batna;

Fratele Alcide Delmont, deputat de Martinica, din L. *Fraţii Uniţi Inseparabili,* Paris;

Fratele Diagne, deputat de Denegal, din L. *Pytagora,* Paris;

Fratele Francklin-Bouillon, deputat de Herault, din L. *Reuniunea Prietenilor Aleşi,* din Beziers;

Fratele Labroue, deputat de Gironde, din L. *Steaua Progresului,* Vordeaux;

Fratele Pic, deputat de Sena, din *L. Adevăraţii Experţi,* Paris;

Fratele Rucart, deputat de Verges, din *L.*

Fraternitatea Vosgiană, din Epinal.

Cititorii noştri au putut vedea la Expoziţia masonică de la Micul Palat din 1940 o „punere sub acuzaţie” de către Consiliul *Unităţii Masonice,* a Fraţilor Camille Chautemps şi Jean Zay, vinovaţi în calitate de membrii ai Guvernului, de a nu fi reuşit să obţină intervenţia militară oficială în războiul din Spania. Această „punere sub acuzaţie” a provocat reacţii violente în sânul masoneriei care considera de foarte prost gust ca un atelier să-l atace pe redutabilul Fratele Chautemps. Acesta din urmă uneltise pe lângă Consiliul de Ordine, iar consiliul *Unităţii Masonice* fusese redus la tăcere pentru a învăţa să-şi ţină gura şi să nu se atingă de idolii masonici.

Unele suflete binevoitoare s-ar putea întreba ce aveau de a face sufragiul universal, puterea democratică, voinţa poporului suveran cu astfel de principii. Ei ar putea să pună la îndoială posibilitatea de a împăca principiile „republicane” cu declaraţia că „parlamentarii Francmasoni care sunt o emanaţie a Ordinului, trebuie, pe perioada

mandatului lor, să rămână tributari şi… că ei sunt obligaţi să se ***supună*** principiilor care ne guvernează…”

Aceste suflete binevoitoare s-ar putea mira de o asemenea deformare, în numele unui „Ordin republican şi democratic”, a principiului libertăţii politice şi mai ales de suveranitatea liberă a Naţiunilor. Ele ar putea să-şi spună că în spate era o imensă înşelătorie, acţiune ocultă în domeniul politic în numele unui club minor şi activ; că această faimoasă Republică a servit intereselor unora şi nu intereselor tuturor; că acest Ordin care-şi spunea iniţiatic nu era decât un partid politic obişnuit. Sufletele mari ar putea să spună toate acestea şi nu sunt eu acela care să le contrazică.

Am putea să adăugăm că unele păreri, chiar dacă provin dintr-un *grup* de Loji, nu erau decât reflectarea preocupărilor politice de moment şi erau în legătură cu un simplu incident al acţiunii exterioare a francmasoneriei. Voi reproduce, opinia emisă în 1927 de către L. Umanitatea din

Lisieux (D.S., p. 90).

„Reluând opiniile exprimate deja la Conventul din 1923 de mai multe Loji, membrii L. Umanitatea consideră că respectarea angajamentelor masonice nu trebuie anulată pentru francmasonii parlamentari a căror carieră politică se datorează devotamentului fraţilor lor.

Disciplina masonică le pretinde să rămână prin faptele lor, prin voturile lor, emanaţia Ordinului nostru. Ar fi necesar ca, pentru a profita de reglementările consacrate deschiderii perioadelor electorale, Lojile să fie autorizate să adreseze candidaţilor Masoni un chestionar asemănător celui pe care îl primesc cu această ocazie sindicatele, grupările politice şi comerciale, etc, chestionar care ar trebui să precizeze aspiraţiile francmasoneriei faţă de chestiunile determinate şi la care candidaţii să răspundă, în scris, aşa cum trebuie să facă şi alte grupări care le solicită părerea asupra anumitor chestiuni.

O comisie de supraveghere formată din 15 membrii, masoni din Paris şi din provincie ar fi

numită în fiecare an de către Adunarea generală şi ea ar putea să controleze acţiunile şi voturile parlamentarilor francmasoni. Ea ar putea să solicite aplicarea Regulamentului pentru cei care ar fi prinşi ca greşesc, în pofida angajamentelor reînnoite de răspunsurile la chestionarul eventual însă, chiar şi în cazul în care acest chestionar n-ar fi adresat sau chiar dacă nu s-a răspuns la el, angajamentele luate odată cu iniţierea rămân pentru totdeauna datoria masonului perfect, toate rigorile Regulamentului fiind aplicate masonilor slabi”.

E clar, nu-i aşa? Rezultatele fuseseră de altfel încurajatoare pentru francmasonerie, care, prin gura membrului Consiliului de Ordine, Fratele Brenier, se exprima astfel în 1928 (D.S., p. 156):

„Mai întâi, Fraţii mei, pot să vă asigur că Fraţii noştri parlamentari, pe care adesea îi învinuiţi, prea adesea chiar, n-au aşteptat pentru a acţiona şi, în special în ceea ce priveşte problemele ridicate în cursul acestei dezbateri, multiplele invitaţii care le sunt atât de generos

adresate. Ei s-au străduit, vă asigur, la fel de bine în cadrul comisiilor cât şi în dezbaterile publice. Intervenţiilor lor stăruitoare la Parlament precum şi pe lângă Guvern sunt mai numeroase decât vă închipuiţi. Dacă ele nu dau toate rezultatele pe care ni le dorim, este pentru că numărul de masoni parlamentari nu are importanţa pe care o anumită presă nu încetează să o pretindă în scopul, prea simplist şi totodată prea uşor de „a-i face responsabili" de tot ceea ce nu îi convine".

Francmasoneria aleasă avea memoria scurtă deseori. Conventul din 1928 (D.S., p. 255) se angajează, prin gura Fratelui *Regis,* să-i reamintească astfel:

„Atunci când este ales, Fratele are datoria imperioasă de a-şi aduce aminte că mai este încă mason şi de a acţiona mereu în calitate de francmason. Însă, deoarece şi în acest caz au fost constatate numeroase abateri, Comisia vă cere să instituiţi, pentru orice Frate care este candidat la funcţiile elective, jurământul de a se înscrie şi de a-şi da întreaga silinţă în grupurile frăţeşti ale

Adunării sale şi de a se inspira întotdeauna din cel mai pur spirit masonic”.

În sfârşit, uneori avea loc o repercusiune violentă a atitudinii parlamentarilor asupra Lojii de care aparţineau aceştia. Exemplul următor este semnificativ. (D.S., 1929, p. 207 şi următoarele).

«*Preşedintele* – Am fost înştiinţat de următoarea opinie (sesizare): „Adunarea generală din 1929 îi dezaprobă pe parlamentarii masoni care au votat legile referitoare la congregaţii şi înţelege să-i scoată pe aceşti masoni, care au uitat de legământul lor masonic, de sub răspunderea Ordinului, invitând totodată Atelierele respective să ia măsurile necesare”.

Mai mulţi Fraţi: – Ordinea Zilei

Fratele Aries: – Comisia pentru problema A propune amnistia pentru aceşti acuzaţi, adică trecerea la ordinea de zi.

Fratele Regis: – Măcar spuneţi că sunteţi de acord cu mine în ceea ce priveşte această chestiune!

Fratele Groussier, preşedinte al Consiliului

de Ordine: – Nu mă opun acestei propuneri.

Fratele Unry, membru al consiliului de Ordine: – Nu este cu putinţă să trecem la ordinea de zi, nici să votăm o amnistie. Fără nicio îndoială că masonii care-şi încalcă legământul masonic şi care aprobă aceste legi referitoare la congregaţii sunt demni de ocară; însă noi trebuie să ţinem seama de Constituţia noastră. Acestea sunt Atelierele din care fac parte aceşti Fraţi pe care trebuie să îi punem sub acuzare. Însă nu acesta este rolul Conventului. Conventul nu se ocupă să-i vâneze pe Fraţii care, şi o spun în deplină cunoştinţă de cauză, nu sunt demni să rămână împreună cu noi. Nu Conventul este cel care trebuie să-i judece. Este datoria Justiţiei masonice şi a Fraţilor care îi aparţin de a-i pune sub acuzare.

Însă noi putem să votăm această propunere, care se reduce la ideea ca **toţi masonii parlamentari care şi-au uitat legământul să fie blestemaţi de Convent...»**

Marele Orient avea reputaţia de a fi „politic”

şi Fraţii din Marea Lojă plutind pe înălţimile liniştite ale idealurilor iniţiatice îi priveau întotdeauna pe aceşti politicieni cu oarecare dispreţ. Această atitudine era uneori chiar destul de amuzantă. Cu toate acestea, atunci când Fraţii din Marea Lojă catadicseau să coboare pe pământ, ei îşi găseau deopotrivă refugiul în influenţa importantă a prietenilor cu picioarele pe pământ. Iată discursul Fratelui Bernard Wellhoff la deschiderea Conventului Marii Loje (D.S., p. 23) din 1921:

„Sunt numeroase cererile de intervenţii pe lângă Puterile Publice. Fraţii noştri Deguire, de Kergnezec, Accambray şi Valude, deputaţi, ne ajută cu perseverenţă pe măsura mijloacelor lor şi să-mi fie permis, în numele nostru, al tuturor, să mulţumesc într-un mod cu totul deosebit Fraţilor noştri Rio şi Gaston Vidai, sub-secretar de stat, pentru contribuţia pe care nu au încetat să ne-o aducă în mod constant…”

La acelaşi Convent (D.S., p. 34), iată o concluzie foarte curioasă:

— „Toate opiniile transmise au fost examinate de Consiliul Federal, care a intervenit pe lângă Puterile Publice asupra cererii Atelierelor. Este de dorit ca aceste intervenţii să nu fie făcute decât după o analiză atentă. Intervenţiile nepotrivite ne pot face să pierdem autoritatea pe care noi o avem pe lângă Puterile Publice şi, datorită acestui fapt reclamaţiile justificate ar putea să ne facă să nu mai izbândim întotdeauna aşa cum am vrea noi”.

De altfel, această „autoritate” a fost subliniată de Fratele Gaston Vidai la acelaşi Convent (D.S., p. 53), aceasta scuzându-se că nu a putut fi prezent în ajun pentru a prezenta raportul său despre recunoştinţa F.M.S.R. (Federaţia Masonică a Soarelui Răsare – lojă germană).

El arătă că s-a străduit să pună întotdeauna în acord obligaţiile sale politice şi masonice. El era mândru, de exemplu, să spună că în ministerul său circulara Leon Berard nu era aplicată.

Practic, exista un grup parlamentar care îi reunea pe deputaţii francmasoni de la două

Subordonanţe. Fratele Diagne, din Marele Orient, Loja Pythagora a realizat această dorinţă a francmasoneriei pe care o propunea Fratele Barabant din Loja *Lucrarea Scoţiană* din Dijon 1924. În 1926, Loja *Steaua strălucitoare* a Marii Loje relua propunerea Lojei Diderot şi cerea francmasoneriei „să se folosească de influenţa sa asupra parlamentarilor masoni pentru ca aceştia să propună Parlamentului revendicările noastre”. E adevărat că Venerabilul de atunci al acestei Loje avea şi el puţină nevoie de aşa ceva... Fraţii Chantemps, Frot, Jammy Schmidt erau luminile acestui grup masonic parlamentar.

Pentru a-mi încheia citatele, voi menţiona un incident semnificativ survenit în 1928 la Marea Lojă prezentat pe scurt în darea de seamă (p. 105,106):

„Fratele Lefebre vă aduce la cunoştinţă că, vrând să organizeze un banchet în onoarea unui membru din Loja sa, ales deputat, se gândise să-i invite şi pe parlamentarii masoni. Marele Secretariat însă a refuzat să-i comunice acestuia

lista. Fratele Lefebvre a considerat că acest refuz constituie o insultă pentru un Venerabil ce pare astfel că este suspectat de indiscreţie.

Fratele Maurice Monnier răspunde că nu există la Secretariat o listă a masonilor parlamentari, ci lista masonilor care exercită o profesiune oarecare, însă această listă ar putea fi stabilită dacă se doreşte. Fratele Lefebre răspunde că, după cunoştinţele sale, această listă există deja şi el îşi menţine propunerea".

Incidentul este considerat ca şi închis.

Fratele Lefebre avea dreptate să-i facă pe plac Fratele Maurice Monnier fiindcă astfel de listă nu ar putea să circule, bineînţeles... De altfel, toată lumea a putut vedea, la Expoziţia din 1940 de la Micul Palat, lista Fraţilor parlamentari găsită la Marele Orient, împreună cu evidenţa voturilor lor.

Alegerile din 1936, faimoasele alegeri ale Frontului Popular, ne-au permis să ne dăm seama de **dictatura severă a masoneriei faţă de aleşii săi.** Lojile ştiau că fac un joc pe bani grei şi că de

altfel conştiinţa franceză începea să lâncezească. De asemenea vedem cum **masoneria acţionează din plin asupra adepţilor săi,** aşa cum o dovedeşte următoarea circulară datată aprilie 1936:

«Dragul meu Venerabil.

Pe lângă chemarea Fraţilor de către Consiliul de Ordine al Marelui Orient, şi anume „Către toţi oamenii de bună credinţă”, unii masoni, preocupaţi de salvarea Republicii grav ameninţată, au înfiinţat o organizaţie de acţiune care are drept scop să-i ţină, sub o strânsă supraveghere pe responsabilii de mâine ai destinelor democraţiei franceze (pe care noi nu o separăm de masonerie) şi de cele ale păcii universale, scopul nostru al tuturor.

Noi estimăm că aleşii forţelor de stânga vor înfăptui nişte acte care vor fi decisive pentru Democraţie şi pentru Pace.

Noi apreciem deopotrivă că timpurile pe care le trăim sunt atât de grave încât nicio greşeală, oricât de mică, nu mai poate fi permisă. Există

greşeli care sunt nişte trădări.

Din spirit iacobin, poate, noi suntem hotărâţi să reacţionăm vehement dacă este cazul, şi să ţintuim pe stâlpul infamiei, prin mijloace potrivite, orice abatere, orice trădător al speranţei, al încrederii, pe care poporul, cu sufletul curat, şi le-a pus în el.

Directivele vor fi furnizate ulterior.

Pentru moment, vă cerem să binevoiţi să comunicaţi această circulară şi chemarea care-i este anexată, Fraţilor Ordinului vostru, pe care îi puteţi contacta în cadrul recepţiilor.

Ajunge ca unii dintre Fraţii noştri sau chiar şi unul singur să vrea să se intereseze de acţiunea noastră.

Apelul respectiv, din care am tipărit mai multe mii de exemplare va fi adresat prin grija comitetului local de Vigilenţă, care va fi astfel constituit, între primul şi al doilea tur, candidaţilor forţelor de stânga şi celor deja aleşi şi va fi comunicat, SIMULTAN, în presa locală şi regională.

Este de la sine înţeles că noi nu dorim decât participarea Fraţilor ferm hotărâţi să ne ajute în misiunea pe care o vom urmări fără preget.

Să fie comunicată, fără întârziere, o adresă pentru expedierea apelurilor către „responsabilii de mâine” şi pentru comunicări ulterioare.

În plus, precum cred că bănuiţi, avem nevoie de fonduri. Nu vrem să vă limităm, însă este urgent. Noi contăm pe voi. Noi nu obligăm pe nimeni. Fiecare să-şi asume responsabilităţile. Miza este de proporţii.

Primiţi, dragul meu Venerabil, împreună cu mulţumirile mele fierbinţi, încredinţarea sentimentelor noastre frăţeşti şi foarte devotate.

Pentru Comitetul central al Vigilenţei forţelor de stânga, LOUIS PELISSIER, Venerabil al Lojii Studiului M.O., membru activ al Lojii Armonie-Sinceritate M.L.

N.B.

— A se adresa corespondenţa şi fondurile Dl. Louis Pelissier, Bulevardul Gării, nr. 169, Sainte-Genevieve-Des-Bois (Siene-at-Oise).»

Alegerile din 1936 fiind o victorie masonică, în lojă răsună cântecele de triumf. Să citǎm, din S.D. (Buletinul săptămânal al lojilor), marea întâlnire masonică din 15 iunie 1936 din sala de festivităţi din strada Puteaux şi care fusese anunţată conform următoarei ordini de zi: «ORDINE DE ZI A LOJILOR DIN REGIUNEA PARIZIANĂ

LUNI 15 IUNIE 1936 Sala de Festivităţi, Str Pluteaux nr. 8, Paris-17e Fidelitatea (Marea Lojă) Cu participarea R.R. şi L.L. Viitorul scoţial (Marea Lojă) – Bunăvoinţa (Marea Lojă) – Speranţa (Marele Orient) – Steaua polară (Marele Orient) – Claritatea (Marele Orient) – Diderot (L.L.) Fraternitatea popoarelor (Marele Orient) – Noua Italie (Marea Lojă) – Libertatea (Marele Orient) Marat (Marea Lojă) – Îngerul Mihail (Marea Lojă) – 1793 (Marele Orient) – Mungele Galon

(Marele Orient) – Plus Ultra (Marea Lojă) – Săgetătorul (Marea Lojă). Redeschiderea lucrărilor la orele 20.45. f. exact. Sub preşedinţia lui Michel Dumesnil de Gramont, fost mare

Maestru al Marii Loje a Fraţilor

FRONTUL POPULAR LA LUCRU, cu participarea Fraţilor

Gaston Alcemanne, Deputat de Sena

Bloch

Deputat de Aisine Luciene Bosutarat de la C.G.T.

Maurice Dlepine Membru al C.A.P. al Partidului S.F.I.O.

Marius Dubois Deputat de Oran Eugine Frot Deputat de Lornet fost ministru

Pierre Ganivet, Director la „Omul Real” Lejeune

Deputat de Somnie Albert Paulin

Vicepreşedinte al Camerei Deputaţilor Marceau Pivert Membru al C.A.P. al Partidului S.F.I.O.

Camille Planche Deputat de Allier Roger Salengro Ministru de interne

Circulara lucrărilor – Închiderea lucrărilor N.B. Pentru o mai bună organizare, uşile vor fi închise odată cu începerea lucrărilor.» Acum, la

încheiere trebuie mai întâi să-i cer cititorului să judece în mod obiectiv. Am adunat destule texte pentru ca el să-şi facă o părere cât mai exactă. În continuare, îl rog să se raporteze la vechile povestiri despre francmasonerie, la povestirile despre Imperiu şi despre primele Republici. Procesul este acelaşi, mijloacele sunt identice, iar afirmaţiile şi proclamaţiile nu s-au schimbat. **Francmasoneria era ticsită de contradicţii; ea se credea iniţiatică, dar nu se ocupa decât de politică şi de „bisericuţe”; ea se credea liberă şi pură, dar îşi băga nasul în treburile guvernamentale, în scandalurile financiare şi politice; ea se credea în universal, dar tremura în faţa unui guvern „de dreapta”, drept pentru care îşi dădea tot interesul să-l îmbrobodească, dacă era cu putinţă.**

Ca să nu mai vorbim de o necesitate temporară de organizare politică, de destinul omenesc, fiindcă rolul unei adunări spirituale este, *în esenţă,* de a fi în afara politicii şi mai presus de *forum.* Rolul unei astfel de adunări este de a-i

respinge de la sânul ei, fără milă, pe acei membrii, şi mai ales pe membrii superiori, care sunt compromişi. Or, în francmasonerie ce puteam vedea? Domnia politicianului, arivistului care, ajutându-se de ierarhia masonică, ajunge în nişte poziţii sociale în care ambiţia sa personală poate să se manifeste în voie.

Rămânând pe terenul strict politic, exista o înşelătorie sigură, aş putea spune chiar o trădare a francmasoneriei faţă de corporaţia organizată, care purta numele de Republica a III-a. Eu nu mă ocup aici atât de principii, cât de fapte. Aşadar, jocul care constă în a aţâţa în masele populare, prin mass-media, o mişcare care să permită să fie aleasă, din această masă, şi prin această masă, o elită care poate fi considerată proprie. Jocul care constă apoi în manipularea corpului amorf şi ignorant al mulţimilor, în aşa fel încât să-l influenţeze în vederea numirii a cutare sau cutare membru, nul şi fără valoare, însă care este supus Clubului acţionar. Jocul de-a v-aţi ascunselea cu guvernul astfel obţinut încât, rămânând în umbra

favorabilă liniştii, acest Club putea să culeagă avantajele materiale ale situaţiei obţinute, avantaje care sunt băneşti şi legate de plăceri josnice. Jocul care constă în a înscrie noi membrii în club, sub promisiunea înşelătoare a unor iniţieri mistice şi de regenerare umană. Jocurile acestea sunt produsul unei Societăţi bine organizate şi care ştie foarte precis ce vrea. Ele sunt inspirate cu siguranţă de influenţe asupra cărora voi stărui mai îndelung în cele ce urmează. În orice caz, eu îl văd ca pe o trădare clară.

V

Francmasoneria şi instituţiile sociale

Ura inconştientă pe care orice Francmason o purta în suflet faţă de o Societate pe care avea intenţia s-o **distrugă** se regăsea în atitudinea francmasoneriei faţă de marile instituţii sociale: Armata, Şcoala, Biserica. Francmasoneria considera în mod confuz că Societatea modernă, oricât de imperfectă ar fi ea, era clădită, în orice caz, pe baze tradiţionale. **Atitudinea francmasoneriei faţă de diversele instituţii**

sociale făcea parte din acest instinct, din această voinţă clară de distrugere; apoi din dorinţa de a înlocui organismul tradiţional existent printr-un organism nou, elaborat în loji sub acoperirea unei loialităţi şi a unei neutralităţi aşa-zis binevoitoare. În realitate, o armă redutabilă de distrugere anarhică care trebuia să asigure francmasoneria că poate să pună mâna în totalitate pe ţara noastră.

* * *

Armata

Armata? ce poate fi mai respectabil! Există, aşa cum am văzut, chiar şi o „asociaţie" a ofiţerilor, subofiţerilor şi soldaţilor. Însă Armata aparţinea militarilor, care au un instinct tradiţional profund şi dăunător faţă de dorinţele francmasoneriei mondiale. Aşadar, ea trebuia supravegheată. Se vorbea atunci de „comisari ai armatei", aşa cum fusese Loja „Aurora sec. al XX-lea", din Bizarte (D.S. M.O. 1918, p.69). În 1918 era vorba ca şi *Conventul,* având grija de a proslăvi şi mai mult sentimentele de solidaritate

masonică care trebuia să-i unească strâns pe toţi Francmasonii cu adevărat demni de acest nume, să constate că ar fi posibil să fie creat în cadrul armatei un organism independent şi discret, capabil de a oferi cele mai remarcabile servicii tuturor fraţilor noştri care sunt mobilizaţi pe oricare treaptă de pe scara ierarhică de care aparţin…

Am notat această butadă nostimă a fratelui Vognier la acelaşi Convent: „Ştiţi prea bine că în masonerie există şi masoni ruşinoşi, şi că aceştia nu sunt cei care sunt plasaţi în partea de jos pe scara socială. Vorbesc mai ales de militarii ajunşi la gradul de general de divizie şi care strâmbă din nas când li se spune francmasoni”.

Nu trebuie uitat că există o istorie masonică a războiului din 1914 – 1918 precum şi cea din 1939 – 1940 care se scrie în continuare. Vor fi lucruri foarte curioase de dezvăluit… Începând cu fratele Joffre şi Sarrail până la acţiunea stranie a fratelui Preşedinte Wilson.

În principiu, **francmasoneria mondială**

condamna tot ce nu-i aparţinea. Fratele Metois, membru al Consiliului de Ordine, striga, în 1921 (D.S., p.95):

„Singurul responsabil de crimele de război (este vorba despre condamnările făcute de Consiliile de Război) este comandantul-şef”, iar fratele *Marachian* adăugă:

„După victoria de la Marna, care trebuie să rămână celebră în istoria Franţei, clericii au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a-l discredita pe generalul Joffre. Şi au izbutit.

Ei nu doreau ca un general francmason să reuşească să ducă războiul la bun sfârşit şi Vaticanul a făcut toate eforturile pentru a-l împiedica şi a reuşit până la urmă.

Generalii republicani conduseseră foarte bine afacerea şi vă propun ca noi, francmasonii, în loc să-l ponegrim, mai bine să-i ridicăm o statuie generalului Joffre.

Un francmason: – Când va fi mort poate!

Fratele Marachian… având ca inscripţie: Franţa recunoscătoare. (întreruperi prompte)”

Francmasoneria Mondială a depus principalele sale eforturi, şi afirm cu tărie aceasta, în scopul de a „laiciza” armata. Guvernele aşa-zise laice (adică masonice) care s-au succedat din 1918 au încercat mereu să-i „aibă în colimator” pe militarii francmasoni. Nu vreau să mai răscolesc atât de celebra „afacere a dosarelor”. Ar fi bine să se ştie că, precum diversele celule comuniste cunoşteau mentalitatea oamenilor şi şefilor unui regiment sau altul, tot aşa şi Lojile studiau cu foarte mare grijă „mentalitatea” trupelor şi şefilor care aparţineau de „raionul” lor. Înainte de război, francmasoneria acordă toată atenţia armatei. Putem vedea la Conventul din 1922 al Marelui Orient (D.S., p.60) că există nişte informaţii foarte curioase, date de fratele Marcel Huart, membru al Consiliului de Ordine, despre starea în care se afla armata în acea perioadă. Nu voi reproduce aceste pasaje lungi, foarte instructive. El adaugă (p.64): „După cum se vede, armata încă mai ascultă de formalităţi, de legile Republicii – de acele legi pe care oportuniştii se străduiesc să le violeze

neîncetat – dar mai ales armata ascultă de ordinele Bisericii. Statul major general al său pare să fie recrutat exclusiv din cercurile iezuite...". Lupta contra Consiliilor de Război a fost de origine masonică. Opinia Conventului Marelui Orient din 1922 (D.S., p.145) era formală în privinţa acestui subiect... „Considerând că, în ceea ce priveşte Consiliile de Război, ele au fost condamnate de multă vreme de către Francmasonerie..."

Aceeaşi tendinţă se regăseşte în opinia Lojei *Acţiunea Socialistă* a Marelui Orient, după cum urmează:

„Considerând că lupta împotriva reacţiunii clerico-militariste este indispensabilă, i se cere Consiliului de Ordine să studieze mijloacele prin care sărbătoarea din 14 iulie să dobândească un caracter strict republican şi revoluţionar, sau, dacă nu, să se celebreze o sărbătoare republicană la o altă dată, cea de 22 septembrie, de exemplu, şi să invite toate Lojile să se alăture acestei manifestaţii republicane, astfel încât să aibă loc,

în întreaga Franţă, o deşteptare a spiritului laic”.

Lupta împotriva armatei coloniale se ducea pe ascuns, prin înlocuirea regimului militar prin regimul civil, cât mai curând posibil. Părerea Lojilor coloniale din 1924, prezentată de către fratele Auzas, la Conventul Marelui Orient (D.S., p.322), fusese semnificativă:

„Marele Orient să intervină prin toate mijloacele şi puterea sa pe lângă Guvernul Republicii pentru ca, în limita convenţiilor care îl leagă de puterile străine, ci naţionalii noştri din Maroc să beneficieze de azi înainte de un regim care să fie în armonie cu principiile republicane şi democratice. În acest scop, Consiliu de Ordine să facă toate demersurile necesare pentru a ajunge să înlocuiască regimul actual, cu caracter vădit militar cu o administraţie civilă”.

Rezultatul? Groaznica înfrângere militară a Franţei, în care factorul moral a jucat un rol foarte important. Nu se distrug nepedepsit disciplina, valoarea morală, abnegaţia şi dăruirea de sine pentru ideea de patrie, nu se rup nepedepsit

resorturile profunde care-i animă pe oameni pe câmpul de luptă. Într-un Convent, un frate irascibil şi înfumurat poate „să se închine drapelului de două parale”, el va primi cel mult o panglică. Însă aceste duşmănii, această descurajare care se învaţă, această căutare a *obiecţiei de Conştiinţă* îndrăgită de fratele Valfort şi pe care o vom studia în continuare, această dispreţuire a tradiţiei, a ideilor de Onoare, Patrie, Datorie, Curaj, Cinste, toate acestea, repetate de o presă masonică, de un radio masonic, de învăţători masonici, de cărţi şi de manifeste masonice, toate acestea au creat climatul exact pentru războiul din 1939. Militarii erau plictisiţi înainte de a porni la luptă, uitau interesul general al Patriei pentru a-şi apăra micul loc cu destinaţie specială sau de planton şi astfel au fost învinşi în mod ruşinos. Fiindcă totul se înlănţuie, totul este legat, valorile morale, valorile spirituale şi valorile materiale, iar masoneria, lăsându-şi armata sa să putrezească, nu-şi dădea seama că se sinucidea pur şi simplu.

Ura împotriva armatei era dublată, în general de ura împotriva preoţilor. Voi reveni asupra acestui ultim punct ulterior. Voi da doar o mostră din aceasta proză a Conventului, un exemplu grăitor de ceea ce poate să producă şcoala laica şi obligatorie. L-am extras din Conventul Marelui Orient din 1924 (D.S., p.397); discursul este pronunţat de fratele Oesinger, gradul 33 pe atunci primar-adjunct la Strasbourg: „Conventul a emis o doleanţă care tinde să înlăture imediat ambasada de la Vatican. Mai este nevoie să spun că această doleanţă a fost votată în unanimitate şi cu entuziasm? Prezenţa acestui ambasador este un semn de reacţie”.

Iar fratele Doumergue, susţinut de numeroşi fraţi senatori, îşi dăduse toată adeziunea sa în favoarea unei astfel de atitudini. Scrisorile acestor fraţi fuseseră expuse la Micul Palat în 1940. Ce contează că Franţa era lipsită de un serviciu de recepţie diplomatică de importanţa Vaticanului, atâta vreme cât laicitatea nu era pusă în pericol? Atunci când prostia masonică subminează

instituţiile guvernamentale, ţările respective sunt în general pierdute. Francmasoneria mondială nu a putut să admită în sânul său un organism care să nu fie nici ateu, nici revoluţionar. Armata, printr-o disciplină severă, printr-o ierarhie de elită, printr-o educaţie de primă clasă, constituia un mare obstacol. Procedeul strict revoluţionar ar fi fost să-l doboare, însă o astfel de metodă îi dezgustă pe francmasoni care preferă să distrugă în mod anonim, prin calomnie şi prin acţiune guvernamentală, pentru a nu fi ea direct responsabilă. Fratele Masson, la Conventul din 1926 al Marelui Orient (D.S., p. 235), dădea câteva exemple în acest sens:

„În momentul în care Marele Orient face apel la toate Atelierele sale pentru a lupta împotriva pericolului pe care conducătorii puterii l-au lăsat să se instaleze în ţară – şi vorbesc de fascism – Comisia voastră de propagandă a crezut că armata este forţa potrivită pe care Guvernul trebuie să conteze. Apărea *necesitatea extrem de stringentă* ca să nu se mai intensifice propaganda

republicană, prin toate mijloacele, în mediile militare…

Un număr considerabil de ofiţeri se dedau în fiecare zi la atacuri atât de violente împotriva instituţiilor republicane şi laice şi împotriva regimului ca atare, încât avem dreptul să ne întrebăm dacă guvernul ar putea să se bizuie pe trupe în caz de nevoie, fiindcă trupele se vor supune cadrelor, puteţi fi siguri.

Noi am obţinut destituirea a trei învăţători iezuiţi din liceele din Mayence, însă, vai! în ciuda eforturilor noastre, un al patrulea, a cărui competenţă îi aducea o influenţă considerabilă, a rămas în funcţie!”

Urmează o expunere precisă, provenind din diverse raporturi, despre activitatea religioasă a ofiţerilor. În sfârşit, a fost următoarea remarcă a fratelui Houdin:

„Vin aici în fiecare an să-mi spulber o nouă iluzie în ceea ce priveşte această chestiune. Am auzit dintotdeauna spunându-se că, în armată, ofiţerii republicani sunt înşelaţi. Acum trei sau

patru ani am citat, de la această tribună, fapte abominabile, de aceiaşi factură cu cele care ne sunt raportate în prezent zilnic.

Noi ne spuneam: lucrurile se vor schimba negreşit! Însă de atunci, situaţia politică s-a schimbat prea puţin şi aceste fapte continuă şi azi.

În schimb, am constat că noi nu am avut voinţa să cerem ca ele să înceteze. Pe deasupra nici nu am auzit ca raportul să formuleze concluziile. El s-a mulţumit să ceară ca ofiţerii republicani să nu fie păcăliţi. Asta nu este suficient. Trebuie să se ceară sancţiuni împotriva celor care îi păcălesc. (Aplauze)

E bine să se ceară ca ziarele republicane să aibă dreptul să fie citite în cercurile militare în aceeaşi măsură ca şi ziarele reacţionare; însă nu este de-ajuns. Trebuie să cerem insistent sancţionarea şefilor care nu îi lasă pe militari să compare în mod liber aceste ziare. Nu este suficient să se ceară ca ofiţerii care îi obligă pe subordonaţii lor să strige: „Trăiască regele” să nu mai primească avansarea pe care ar trebui s-o

primească chiar a doua zi. Această mare nedreptate mi se pare că trebuie să atragă după sine o sancţiune mult mai severă. Avem dreptul de a afirma că armata Republicii trebuie să-şi încredinţeze comandamentul său republicanilor şi că, dacă ar putea găsi un loc în ea şi pentru regaliştii dispuşi să practice neutralitatea, nu trebuie să fie loc şi pentru cei al căror regalism nu le permite neutralitatea.

Aceste lucruri vă cer să le adăugaţi la concluziile acestei comisii".

Ceea ce s-a şi făcut după acordul raportului fratelui Masson.

În legătura cu aceasta se pune problema faimoasei chestiuni *„obiecţia conştiinţei"* pe care francmasoneria mondială a lansat-o ca pe o modă de câţiva ani încoace, aşa cum am văzut mai sus. Conventul din 1928 al Marelui Orient a avut raportul Comisiei de Studii prezentat de fratele evreu *Rene Wolf,* pe numele său adevărat Gremwald, din strada Păcii, întâlnit foarte des pe atunci în mediile sus-puse. Cine nu l-a auzit pe

Rene Wolf pronunţând, sau mai bine zis, silabisindu-şi discursul, nu-şi poate face nicio idee despre mediocritatea care domnea în aceste medii masonice, al căror demn reprezentant era.

Nu voi reproduce acest raport interminabil. Se pune problema dezarmării, a serviciului militar obligatoriu, a serviciului civil de rezervă. Lojile se prostiseră încă şi mai mult, dacă aceasta era cu putinţă, în ceea ce priveşte această chestiune care dăduse prilej pentru reflecţii groteşti. Principiul obiecţiei conştiinţei este cunoscut; este pur şi simplu grăuntele de anarhie, căci dacă m-ar împinge conştiinţa să mă descătuşez din armătura socială care mă înconjoară şi din care fac parte în mod implicit, acest principiu mi-ar permite să o resping prin toate mijloacele. Nişte oameni inteligenţi ar fi rezolvat problema într-o jumătate de oră; Marii Loje iau trebuit câţiva ani… Iată, cu titlu de exemplu, ceea ce fusese propus şi adoptat la Conventul Marii Loje din 1928, pentru această problemă:

Considerând că este conform cu tradiţia

masonică faptul de a se prefera întotdeauna ca legile să fie modificate într-un sens mai corect şi mai uman, decât să nu li se dea ascultare;

Considerând că, potrivit principiilor masonice de solidaritate socială şi de respect faţă de persoana umană, nici indivizii, nici colectivitatea naţională nu au drepturi nelimitate; aceste drepturi ale unora sau ale altora trebuie să fie adaptate într-un echilibru just şi subordonate instinctului superior al societăţii umane;

Considerând că acest interes superior al umanităţii, care este impregnat din ce în ce mai mult de ideea de dreptate, impune condamnarea morală a principiului recrutării naţionale.

Se cere ca, de acum înainte apărarea naţională şi apărarea internaţională să fie asigurate prin alte mijloace decât serviciul militar obligatoriu.

Cere, de asemenea, ***ca naţiunile să nu mai fie suverane în materie de legislaţie militară.***

Apreciază că trebuie să se fixeze ***obligaţiile internaţionale ale individului*** şi că ***un stat nu***

trebuie să aibă puterea de a impune cetăţenilor săi acte care contravin acestor obligaţii.

Proclamând în totalitate că problema obiecţiei conştiinţei îşi va găsi soluţia cea mai raţională şi cea mai dreaptă, în ciuda transformărilor de ansamblu, Conventul consideră că, în timpul perioadei de tranziţie, să fie favorizată orice măsură având drept rezultat atenuarea rigorilor legii faţă de cei care au obiecţii de conştiinţă, şi să fie condamnată orice măsură care tinde să agraveze aceste rigori”.

Marele Orient nu rămânea inactiv. El a lansat o campanie pentru eliberarea fratelui Gerard Leretour, întemniţat din cauza obiecţiei de conştiinţă de către Tribunalul Militar. Iată circulara adresată de Marele Orient tuturor Lojilor, la 14 februarie 1933:

Str. CADET nr 16

PARIS **Marele Orient al Franţei**

Telefon Provincie 43 – 20

OFICIILE POŞTALE SUPREMUL CONSILIU

181 – 36 PARIS PENTRU FRANŢA ŞI POSESIUNILE FRANCEZE

Adresa telegrafică

NETORIEN – PARIS O. De Paris 14 Februarie 1933

T.C.F.

Sunt încântat să vă aduc la cunoştinţă faptul că numitul Gerard Leretour, care a avut obiecţie de conştiinţă şi de care aţi binevoit să vă interesaţi, a fost pus în libertate.

El tocmai a fost scos din serviciul militar pentru Inaptitudine psihologică”.

Mai rămâne condamnarea la trei ani de închisoare pe care a primit-o pentru dezertare pe timp de pace.

Acţiunea decurge în continuare pentru a se găsi o soluţie definitiva, cât mai curând posibil, în privinţa acestei chestiuni.

Vă rog să primiţi asigurarea sentimentelor mele fraterne devotate. Şeful secretariatului…

Cu astfel de idei, cu o astfel de propagandă îşi pregătea Franţa înfrângerea din 1940. *

Şcoala laică

Aici abordăm un subiect îndrăgit de masonerie, şi care este totodată cauza profundă a evenimentelor dureroase pe care le trăim. Artizanii cei mai de încredere ai francmasoneriei în mediile rurale erau învăţătorii şi dacă cineva ar avea obiecţii la acest subiect, îi voi arăta statistici masonice foarte edificatoare în acest sens. Eu însumi am vizitat numeroase Orienturi (adică numeroase Loji) de provincie, am văzut întotdeauna că acolo numărul de învăţători era considerabil. Şi aceasta, din mai multe motive: în primul rând întrajutorarea sigură pe care grupurile de masoni o aduceau învăţătorilor, apoi tendinţa anarhică a şcolii laice care pregătea creierele în vederea ideilor masonice; recrutarea corpului de învăţători care avea loc şi care mai are încă loc în mediile rurale; în sfârşit, propaganda care se făcea în şcolile normale. Această recrutare aducea o majoritate de suflete mărginite şi şterse, de al căror devotament nu vorbim aici, dar a căror mentalitate „primară” fusese, vai, întru totul

favorabilă luminăţiilor masonice. Respectul preasfânt pe care acest om cumsecade şi foarte priceput îl poartă cordonului său de Maestru, ciocanului său cu două capete (dacă este Venerabil) este doar o mică parte comică. Aceasta este pentru el o religie care-şi are riturile ei, filosofia ei, serviciile ei. De altfel, cum aţi vrea ca un mic învăţător de ţară să nu fie orbit de orgoliul de a fi numit „Venerabil”, „Kadosch” sau „Maestru Suveran”? Este acelaşi lucru ca şi cu portarul de la cinematograf.

Şcoala laică fusese cel mai sigur şi mai influent mijloc de difuzare a ideilor masonice. Luptele guvernamentale se duceau în jurul laicităţii şcolii; acesta era fundamentul politicii dinainte de 1940, căci soarta laicităţii depindea de soarta influenţei învăţătorilor, deci de mentalitatea celor care trebuiau să servească, conştient sau inconştient, interesele francmasoneriei mondiale.

Sistemul utilizat de francmasonerie fusese acelaşi ca şi în cazul altor instituţii sociale. A fost creată o organizaţie de supraveghere locală care

să ţină evidenţa „stării de spirit” a învăţătorilor, profesorilor, rectorilor din zona respectivă; care, prin constrângere amicală, politică sau universitară făcea în aşa fel încât să-i schimbe pe cei care îi incomodau şi pe cei mai delăsători; care îşi impunea protejaţii săi şi care permitea astfel dezvoltarea unui nucleu, a unei celule masonice, reunindu-se în mod regulat în Loja oraşului şi primind îndrumări precise, discutându-le, aprobându-le şi acţionând după aceea cât mai bine conform intereselor menţionate.

Iată un exemplu pe care-l extrag din discursul fratelui Blanchard, de la Conventul Marelui Orient din 1918 (D.S., p. 125): „Mai sunt şi alte organizaţii asupra cărora trebuie să acţionăm; de exemplu, şcoala, care ar trebui să fie supravegheată de către delegatul cantonal…”

La acelaşi Convent, „Planul de Organizare al învăţământului într-o Democraţie”, prezentat de fratele Maroy (D.S., p. 205), este un model care şi-a adus contribuţia la elaborarea legilor şcolare ulterioare, dar nu voi reproduce aici 30 de pagini

ale unui raport tehnic, destinat specialiştilor. În esenţă, el propunea un învăţământ în trei grade, laic, cu monopol pentru primele două grade, în întregime gratuit. [De remarcat concluziile identice ale Conventului Marii Loje din 1923 (D.S., p.49).]

Conventurile ulterioare ale Marelui Orient reveniseră asupra chestiunii şi insistaseră (în 1922) asupra şcolii unice, abrogării legii Falloux şi aplicării legilor laicităţii. La acelaşi Convent din 1922 trebuie notată doleanţele Lojii „Trei H". Din Havra (D.S., p.260):

1. Manualele de morală adoptate pentru învăţământul primar să conţină o definiţie succintă a francmasoneriei mondiale.

2. Lucrările pedagogice progresiste sau cele impuse elevilor din cursurile secundare sau superioare să completeze această definiţie, indicând scopul francmasoneriei, care are drept fundament esenţial apărarea moralei pure, a solidarităţii şi a libertăţii absolute a conştiinţei.

3. Manualele de istorie să fie puse la punct în

ceea ce priveşte activitatea francmasoneriei în decursul diverselor evenimente şi de-a lungul istoriei umanităţii.

4. În dicţionare să fie menţionat numele Francmasoneriei în dreptul fiecărei idei pe care noi o recomandăm: filantropie, libertate, egalitate, fraternitate, solidaritate, morală.

5. Să fie desemnată o Comisie a Marelui Orient pentru a elabora diferitele redactări şi să se facă un demers la Ministerul învăţământului pentru. a fi introduse în lucrările şcolare.

În 1924 Marele Orient face un pas în plus şi cere Şcoala Unică (D.S., p. 114) [tot în acest sens, vezi Conventul Marii Loje din 1925 (D.S., p. 100)] pentru a elimina delimitările între cele „trei ordine", precum şi monopolul de Stat, adică laicitatea obligatorie, ceea ce se cheamă „libertatea învăţământului". De altfel, fraţii îşi dăduseră seama de această absurditate. Nu pot decât să citez remarca foarte justă a fratelui Vinei la acelaşi Convent (D.S., p.230):

„Există ceva paradoxal în această cerinţă.

Este un non-sens să le impui membrilor congregaţiilor metodele de observaţie şi de raţionament.

Sau laicizaţi complet învăţământul, adică să-l naţionalizaţi, aşa cum a propus Conventul pentru şcolile metropolei, sau mai bine lăsaţi lucrurile aşa cum sunt. Voi nu puteţi reglementa învăţământul liber fiindcă el este organizat printr-o lege”.

Această lucrare de laicizare se făcuse în manieră masonică, adică în mod ipocrit. S-a început prin a se da curs propunerii fratelui Brenier, gradul 30, membru al Consiliului de Ordine, senator de Isere (D.S., p.160, M.O., 1928): „După părerea mea, noi trebuie în primul rând şi cât mai repede să întreprindem tot ceea ce va putea să contribuie în mod constructiv la îndepărtarea tineretului de lucrările clericale”... şi aceleia a fratelui Briez la acelaşi Convent (D.S., p.179): „La Şcoala normală de băieţi, tinerii merg duminica la patronaje (centre de ocrotire), unde sunt atraşi. Or, eu consider că un elev al Şcolii normale nu are dreptul să meargă într-un patronaj

catolic…” Tot acelaşi frate, zece rânduri mai jos, nu admite ca în oraşul său natal să se cheltuie două milioane de franci pentru reparaţia unei boite de catedrală. Apoi, este „indiferenţa” acumulată, aceasta fusese o modelare lentă a spiritelor tinere de către organizaţiile aşa-zise laice, dar de inspiraţie masonică. Semnalez existenţa „puilor de lup”, formă franceză a *lowtons-ilor* englezi pentru copii mai mici de 18 ani (vezi Constituţia şi reglementările generale ale Marii Loje a Franţei, art 198 şi ss, art. 117,126 şi 168) şi *foarte strânsa înrudire* între organizaţia generală a boys-scouts (băieţi-cercetaşi) şi *lowtons.* Concluziile sunt uşor de tras.

Fără îndoială că francmasoneria trebuia să aibă un plan minunat de educaţie şi metode inedite şi remarcabile. Rezultatele materiale din 1940 arată ce pot face generaţiile educate printr-un învăţământ *strict* laic şi masonic.

Există un caz în care francmasoneria a putut să aplice metodele sale de educaţie, în mod liber şi fără constrângeri. Aceasta în cadrul organizaţiei

„Orfelinatul Masonic”, care-i aparţinea, aflat în str. Crimeei, în Paris. Istoria aceasta este demnă de a fi povestită. Ascultaţi minune:

Orfelinatul masonic, din str. Crimeei nr. 19, Paris, cuprindea aproximativ 55 copii între 6 şi 20 de ani. A fost fondat la 24 februarie 1862 şi era întreţinut printr-o cotizaţie a Lojilor, din donaţii, cadouri, venituri de la sărbători şi tombole, etc... Din nefericire, acestea nu ajungeau, discursurile înflăcărate nu umpleau casele de bani, nici chiar casa unui Orfelinat Masonic. S-a făcut un apel pe cât de disperat pe atât de insistent, la averile substanţiale ale Ordinului. Iată un mic exemplu în acest sens (D.S., M.O., 1923, p. 148 şi ss).

Fratele Picard – Repet cu amabilitate şi în mod frăţesc că suntem 40.000 de masoni şi că am putea face mai mult bine. Însă când se face un apel la fonduri, el rămâne fără rezultat. Eu văd, aşezate în aceste fotolii şi pe aceste scaune, câteva averi importante şi mi se pare penibil că nu sau putut găsi printre ele cei 110.000 franci necesari pentru întreţinerea Orfelinatului

masonic. (Aplauze, gesturi diverse) [Se ştie ce semnifică într-un Convent masonic francez „gesticulări diverse”. Există „o diversitate de gesturi” la Conventuri care amintesc în mod ciudat de teatrul de stradă, de bâlci şi de cârciumă din anumite cartiere rău famate din Paris sau din altă parte.]

Cred că am atins punctul sensibil. Îmi pare rău că v-am deranjat, însă sunt conştient de faptul că n-am spus nimic nepoliticos pentru nimeni”.

Pentru astfel de lucrări nu trebuie votat nici pentru zece franci, nici până-ntr-o sută de franci. Trebuie ca cei care au bani să-i scoată din buzunarul lor.

Or, aceşti bani nu se scot prea uşor. În plus, erau nişte incidente regretabile care se produceau totodată, într-un mod aproape regulat. Existau probleme de moravuri printre tineri, existau probleme băneşti şi de gestiune financiară printre directori, erau multe probleme. Temându-mă ca nu cumva cititorul să creadă că eu inventez ceva sau calomniez pe cineva, voi cita doar paginile din

D.S. a Conventului Marelui Orient din 1923 (D.S., p. 151 şi ss) în care se găsesc doar câteva interpelări care sunt caracteristice. Ele se încheiaseră de altfel prin suprimarea oricărei subvenţii pentru Orfelinatul Masonic pentru anul 1924:

Fratele *Pouriau* – Loja care a cerut un supliment de anchetă este cea pe care am onoarea să o conduc, „Prietenia îndurătoare”.

Noi am fost înştiinţaţi, într-una din întâlnirile noastre, la sfârşitul lui iulie, de nişte fapte grave în privinţa îngrijirilor care trebuie acordate copiilor strânşi în str. Crimeei. Eu am prescris o anchetă, în calitate de Venerabil al unui Atelier ce susţine Orfelinatul masonic şi această anchetă a confirmat ceea ce v-am spus înainte…

Fratele *Raine* – Care sunt faptele? Enunţaţi-le!

Fratele *Pouriau* – Nu, nu înainte de ancheta…

Fratele *Perol* – Faptele reproşate sunt atât de grave încât noi cerem să fie constituit un Comitet secret, care va spune după aceea Adunării, sub

toate rezervele, în ce constau acestea. Avem dreptul să ştim totul şi în acest fel vom afla totul.

Un frate – Trebuie să discutăm până la capăt.

Frate *Peraedi* – Această discuţie trebuie să aibă loc înainte de votare. Trebuie să ştim, înainte de a vota.

Fratele *Miile,* preşedinte al Consiliului de Ordine – Faptele s-au produs, într-adevăr, în sânul Orfelinatului masonic iar ele au justificat un studiu atent din partea noastră. Însă nu considerăm că este necesar să le dezvăluim aici şi nici să cerem un Comitet secret. Noi am vrut să fim foarte bine informaţi asupra acestor fapte. Ele sunt de o anumită gravitate, de ordin financiar şi particular. Vă rugăm să aveţi încredere în noi şi numaidecât unul dintre noi vă va spune cum privim noi problema şi care sunt concluziile Consiliului de Ordine. Aşa este cel mai înţelept. Noi nu ne facem duşmani în cursul faptelor pe care noi le imputăm altor instituţii. (ŞI C)

Fratele *Ricaud* – Sunt puţin surprins de efervescenţa care se manifestă în momentul în

care ni s-a spus că la Orfelinatul masonic s-au produs nişte fapte grave. Nu sunt nici mirat, nici mişcat, pentru simplul motiv că este vorba de un internat. Nu pot să cred că cineva, oricine ar fi, poate conduce un internat fără să i se petreacă ceva dezastruos. (Aplauze. Gesturi diverse)

Fratele *Peraldi* – În Orfelinatul masonic, în liceele de stat şi în colegiile de preoţi este acelaşi lucru.

Fratele *Nennequin,* directorul Orfelinatului Masonic încercase să se dezvinovăţească. Chestiunea gravă, care se bănuia, era dezvăluirea faptelor deplorabile petrecute în interiorul Orfelinatului şi care afectau valoarea morală şi financiară a acestei instituţii. Acestea arătau incapacitatea de a administra o instituţie de educaţie masonică. Încă o dată valoarea practică a francmasoneriei era falimentată, masoneria nu era în stare să administreze nimic, orice ar fi fost.

Mai trebuie adăugat că totul s-a aranjat în continuare, aşa cum s-a putut. O comisie a investigat şi din nou s-a lăsat tăcerea. Ceea ce nu

a împiedicat cu nimic problema Orfelinatului masonic să urce în mod periodic pe scena Conventului.

Concluzia care trebuie trasă de aici este că, chiar şi în materie de educaţie şi de administraţie, francmasoneria nu ştia decât să vorbească. Acţiunea sa fusese sterilă şi iluzorie. Învăluită în sentimentalism, ea se pierdea în cuvinte şi cum, inconştient, ea era condusă de un spirit pseudo-revoluţionar şi anarhic, această „rătăcire" se făcea în cele mai proaste condiţii posibile. Istoria contemporană a francmasoneriei nu constă decât în greşeli „pe care nu le-am dorit" şi în dezastre „pe care n-am putut să le prevedem". [Mai trebuie oare să semnale orbirea masonilor înşişi în ceea ce priveşte problema gravă a Comunismului? Răspândirea acestor doctrine fusese incontestabilă înainte de război ceea ce a cauzat şi trădările printre ofiţerii noştri.]

Morala învăţământului laic, adică masonic, fusese expusă clar în diverse Conventuri ale Marii Loje, care se dedicaseră în mod deosebit acestei

chestiuni. Iată idealul acestei morale, conform Conventului din 1925 (D.S., p.97 şi ss):

„Morala predată în şcoală va fi laică, independentă de orice dogmă, de toate elementele religioase şi metafizice. Chestiunile de ordin transcendental trebuie să rămână de domeniu particular: şcoala nu are calitatea de a le preda… Ea va face apel la raţiune şi va respecta libertatea copilului.

Fără constrângeri exterioare, de niciun fel, conştiinţa rămâne singura care să analizeze faptele, să le aprobe sau să le condamne; morală fără sancţiuni şi fără obligaţii…”

La drept vorbind, este o expunere a „moralei anarhice”; cât despre „morală fără obligaţii” aş fi fericit să întâlnesc, în lumea filosofiei, prin care se plimbă tot felul de vietăţi ciudate, această pocitanie cu adevărat curioasă. Fiindcă, în sfârşit, până acum mi s-a părut că morala era clădită pe trei principii fundamentale: noţiunea de bine şi rău, noţiunea de datorie şi noţiunea de merit. Aceste trei noţiuni determină o alegere: ***alegerea***

fiind făcută, există o ***obligaţie*** care urmează după datoria trasată, pentru ***a merita*** ceea ce caută orice om: fericirea. Ca să întindă sau să tragă înapoi limitele acestor noţiuni, şi chiar să le inverseze, e treabă filosofilor. Însă a scrie „morală fără obligaţii" este o absurditate. Este adevărat că „morala" masonică era unică în felul ei.

Această morală va fi bineînţeles „areligioasă" (Conventul Marii Loje, din 1928, D.S., p. 40). Francmasonii făceau o gravă distincţie între areligioasă şi antireligioasă. De altfel tot din această pagină reiese şi modul în care ei îşi dau arama pe faţă (cuvintele sunt ale fratelui Jacques Grossim). „Şcoala laică este areligioasă, însă nu şi antireligioasă. Nu trebuie să auzim în ea niciun cuvânt care ar putea răni sentimentele religioase".

După o astfel de definiţie nu pare ridicol ca această Şcoală să aibă nevoie să fie apărată? Cum se poate ca o astfel de doctrină şcolară să aibă duşmani? Şi atunci, care sunt aceşti duşmani?

De fapt, oricât de paradoxal ar putea fi aceasta pentru un spirit liber, această şcoală avea

nevoie într-adevăr să fie apărată, nu împotriva mai multor duşmani, ci a unuia singur, şi anume: Biserica Catolică, apostolică şi romană.

Repet că n-am auzit niciodată în Lojă să fie atacate nici protestantismul, nici iudaismul. De ce? Soluţia masonică se află la pag. 55 a aceluiaşi Convent, în care se propun două variante: Monopolul şi Naţionalizarea. La pag. 66 putem vedea principiul învăţământului naţionalizat adoptat de „Congresul Naţional al Profesorilor”, la modul următor:

1. Eliminarea învăţământului particular confesional;

2. Laicizarea completă a programelor de învăţământ;

3. Laicizarea întregului personal din învăţământ;

4. Împuternicirea de către Naţiune, sub controlul şi prin puterea corpului său didactic, a tuturor celor pe care îi considera ea că merită, fie ei indivizi sau asociaţii.

Şi, tot în acelaşi loc, se scoate şi masca: este

vorba de lupta contra Bisericii, inamicul de moarte şi greu de învins, singurul adversar care cu adevărat combătea francmasoneria, luptă căreia îi voi consacra capitolul următor.

VI

Francmasoneria şi Biserica

Iată-i, puşi faţă-n faţă, străvechii duşmani. Adversarul mărturisit sau nu al francmasoneriei, acela care o combătea în mod deschis sau nu, ***singurul*** în realitate, era Biserica. Pot să afirm, fără teamă că aş fi contrazis, că orice „profan" care dorea să intre în sectă trebuia să dea mai întâi o declaraţie din care să reiasă anticlericalismul şi anticreştinismul în ceea ce-l priveşte. I se permitea orice, i se ierta totul, în afară de a-şi spune creştin iubitor şi adorator al lui Cristos. Biserica era Adversarul, Infamul, Duşmanul în cel mai înalt grad, iar marea lucrare a francmasoneriei avea tendinţa de a-i distruge opera, ***mai presus de orice***.

Această muncă de subminare se făcea în diverse moduri; le vom vedea imediat. Citatele ar

putea fi nenumărate. Mi-a fost foarte greu să aleg, între diferitele „părţi de arhitectură” pe care le am în faţa ochilor.

Mi se va cere poate motivul unei astfel de îndârjiri; omeneşte, este aproape inexplicabil. **Biserica a condamnat solemn francmasoneriei în mai multe rânduri** (vezi, în special, enciclica ***Humanum Genus*** de Papa Leon al XIII-lea, prezentat in extenso în Anexa 1 la sfârşitul lucrării). Însă lupta nu atunci a început. Ea exista dinainte, deşi existau şi preoţi care să facă parte din francmasoneriei, conform registrelor Lojilor care s-au păstrat. [Dintre aceştia îi citǎm pe: Pierre-Louis-Joseph de Jacquet (mort în 1794), Chanoine, judecător eclesiastic al principatului de Liege; Charles, conte de *Mercy-Argenteau* (1787 – 1879), arhiepiscop, ambasador apostolic (al Papei) la curtea Bavaria; Alexandre-Guy Pingre (1711 – 1796); *Genovefain,* cancelar al Universităţii din Paris.] Originile acestei lupte provin din punct de vedere istoric, din secolul al XIX-lea. Încă de atunci francmasoneria n-a înţeles

evoluţia profundă a ideilor şi a moravurilor; în mărginirea sa oarbă, ea s-a concentrat cu totul pe acest „pericol clerical”. În Occident, Biserica reprezintă o forţă tradiţională care deranja Masoneria. Francmasoneria, această „biserică laică şi „materialistă”, fără martiri şi fără virtute, nu putea să admită altă Biserică, întărită de un har ce nu poate fi comunicat.

Mai întâi voi da un eşantion din proza anticreştină a Lojilor, în general şi a Conventurilor în particular. Fiecare va putea să aprecieze eleganţa stilului oratoric masonic. Următoarele cuvinte măreţe au fost pronunţate de fratele *Marcel Huart,* în numele Consiliului de Ordine la Conventul

Marelui Orient din 1922 (D.S., p. 60 şi ss):

„Însă puterea seculară a obscurantismului râvneşte la universalizarea supremaţiei sale mondiale. Influenţa să se întinde, vai! asupra tuturor popoarelor, Şi chiar sub simbolul suveranităţii spirituale, Vaticanul, cu multiplele servicii ale Curţii sale Papale, precum o caracatiţă

gigantică, îşi întinde tentaculele sale monstruoase asupra lumii întregi. Biserica vrea ca tot Universul să se aplece sub legea sa şi ca, peste tot unde străluceşte soarele, umbra nefastă a caselor sale de rugăciune şi de supunere să ascundă oamenilor perspectivele strălucitoare ale orizonturilor de lumină şi de adevăr, în care naţiunile împăcate vor căuta mâine un ideal de Muncă şi de Pace, de Dreptate şi de Fraternitate!

Fraţii mei, dacă vrem ca această umbră distrugătoare a gândirii umane, complice a tuturor crimelor care lasă în istorie o lungă dâră de sânge, să nu poată să se extindă şi să se îngroaşe în lume – dacă vrem să apărăm generaţiile viitoare de o fatală plafonare intelectuală înrobită de dogme, de prejudecăţi şi de superstiţii – să distrugem atunci acest simbol apostolic de oroare şi spaimă, acest focar de vătămare universală şi să reluăm apriga luptă dintotdeauna, în strigătul reînnoit de Voltaire: **„Să-l zdrobim pe Infam (Dumnezeu)!”** (Aplauze prelungite)

Delegatul L. Viitorul Chatellerault-ului:

„Raportul remarcabil al fratelui nostru Huart, aşa cum este prezentat, nu ar putea fi răspândit în lumea profană fără dificultăţi. Ar fi bine ca fratele Huart să-i aducă modificările necesare…”

La aceste cuvinte duşmănoase se adăuga **calomnia, marea armă francmasonică.** Eu chiar am citit o pagină curioasă pe care o voi reproduce. Este vorba de discursul pronunţat de acelaşi frate Huart la Conventul Marelui Orient din 1921 (D.S., p. 220):

„Unii abaţi tineri care trăiesc în Franţa sau în aşezările franceze din străinătate şi care fuseseră reformaţi anterior, au vrut cu toate acestea să-şi ia un angajament voluntar pe durata războiului. Biserica se opunea patriotismului lor cu o rezistenţă implacabilă. Au fost văzuţi episcopi, vicari generali, izbucnind cu furie împotriva acestor manifestaţii intempestive care dovedeau prea mult liberalism din partea acestor tineri patrioţi în sutană. Un cardinal francez, singurul care trăia la Roma în vremea aceea şi care era considerat cel mai autorizat teolog de atunci,

afirma în conformitate cu tradiţiile cele mai sfinte ale Bisericii şi în acord cu însuşi conducătorul Creştinătăţii, că aceste elanuri de generozitate juvenilă erau criminale şi că numai Diavolul putea să le incite... Unul dintre aceşti tineri abaţi crezuse că este necesar să raporteze direct Guvernului. Ce i-a răspuns competentul ministru? Următoarele: că, pentru a-şi lua un angajament voluntar în armata franceză, este indispensabil să obţină în prealabil autorizarea din partea superiorilor săi religioşi... Atunci un vicar general i-a vorbit de privilegiul clericilor care nu trebuiau să îmbrace uniforma militară şi i-a ordonat în mod formal să renunţe la un proiect asemănător”.

Vedeţi voi, francmasoni, nu aţi încetat să cereţi cu înverşunare pacificarea şi dezarmarea. Aţi pierdut ani întregi pălăvrăgind despre „obiecţia de conştiinţă”, şi iată un minunat exemplu de obiecţie de conştiinţă. Iată oameni care, în plin război, „în plin măcel”, după expresiile voastre, recunosc dreptul de a nu ucide. Iată oameni care le ordonă subordonaţilor lor

direcţi să nu verse sânge iar voi, guralivii pacifişti, urlaţi vorbe mari şi vă strâmbaţi, faceţi gesturi largi împotriva fraţilor germani, austrieci şi turci. Însă, acolo nu mai era nevoie de cuvinte ci de fapte şi de fapte la lumina zilei, aşa încât francmasoneria s-a retras în vizuina ei.

Lupta împotriva Bisericii se folosea şi de alte arme: şi anume insulta, aşa cum s-a manifestat la Conventul Marelui Orient din 1921 (D.S., p. 242) împotriva Bretaniei catolice şi împotriva departamentelor considerate emancipate şi care se întorc la „vomitarea lor”.

De altfel această luptă era recunoscută, acceptată, căutată. Francmasonii erau demolatorii „colinei pe care este clădită Biserica” şi extrag din Conventul Marelui Orient din 1919 (D.S., p. 334), acest pasaj a lui *Jean Bon,* fost deputat de Sena, orator al Conventului (discurs de încheiere):

„În primele zile ale lunii viitoare veţi vedea rândurile lor (marea turmă de credincioşi) grăbite să reînnoiască la Sacré-Cœur actul de pocăinţă şi de supunere. Dar tot urcând şi coborând acolo,

nevoiţi să treacă pe vechiul drum al periferiei Montmartre, calea antică a martirilor, care duce pe dealul unde Ignace de Loyola şi-a fondat Institutul, ei vor observa, pe o modestă străduţă o clădire aparent obişnuită, dar care cu toate acestea, de un secol încoace este însemnată pe toate hărţile Parisului. Aceasta este „Marele Orient al Franţei”. Şi, pe 16 octombrie, pelerinii îşi vor spune poate: noi nu ne putem proclama triumfători pentru că îi întâlnim pe adversarii noştri la postul lor. Fraţii mei, noi suntem la poalele colinei; ei sunt, din întâmplare în vârf. Însă de la poalele colinelor începe asedierea poziţiilor. Noi nu-i vom lăsa pe barbari să păstreze acest Acropole.

Lucrarea de distrugere masonică se desfăşura prin intermediul învăţătorilor (am văzut mai înainte). Fratele Brenier a spus-o foarte bine la Conventul Marelui Orient din 1928: «Atâta vreme cât în locul preotului nu se va afla învaţatorul, republica şi laicitatea vor fi în pericol!” Lupta pentru învăţământ era însuşi

fundamentul lucrării de distrugere înfăptuită de Loji. Congregaţiile didactice erau condamnate cu toate fulgerele masonice. Fratele Monnier, preşedinte al Conventului Marii Loje din 1921, a mărturisit-o dar (D.S., p. 76): „Fraţi masoni, fiţi cu băgare de seamă! Fiii nerecunoscători sunt gata să închine Republica la picioarele Bisericii. Congregaţia din învăţământ şi-a reluat fără a ţine seama de lege, lucrarea sa nefastă. Moliciunea unora, complicitatea altora i-au dat pe zi ce trece tot mai multă îndrăzneală…”

Se lupta împotriva influenţei Bisericii ***prin toate mijloacele***: prin „Buletinele laice”, care trebuiau să întreacă „Buletinele parohiale” prin suprimarea recunoaşterii autorităţii spirituale a Vaticanului, după cum am văzut mai sus. D-l de Monzie putea să reflecteze la cuvintele următoare (Conventul din 1918 al Marelui Orient, p. 121):

„… Aş vrea să existe o manifestaţie foarte clară din partea acestei Adunări care să-i demonstreze domnului de Monzie, precum şi tuturor celor ce sunt adepţii relaţiilor diplomatice

cu Vaticanul, că aceia care constituie elita democraţiei sunt absolut ostili oricărei reluări a relaţiilor cu Vaticanul. Nu putem să-l lăsăm să creadă despre noi că stăm cu mâinile în sân.

Se lupta şi prin mijloace puerile şi cu mare gălăgie, povestea faimoasei statui a Cavalerului de la Bară, de exemplu care a făcut obiectul unui raport al Conventului Marelui Orient din 1926 şi care era culmea ridicolului.

În sfârşit, se lupta prin introducerea unei „noi morale" şi a unei „noi spiritualităţi", pentru a oferi sufletelor care, cu orice preţ caută Divinul, o caricatură de pace şi de viaţă interioară. Raţionalismul fusese îmbrăcat în orgoliul egoului. Această mistică pseudo-religioasă, contra-iniţiatică, ne va fi revelată prin cuvintele fratelui *Jammy-Schmidt,* orator al Conventului din 1925 al Marelui Orient (D.S., p. 431), gradul 30, fost sub-secretar de Stat pentru Regiunile Eliberate, deputat de Oise, exprimar de Crevecoeur-le-Grand:

„… Într-un moment în care este atât de dificil

să ne cunoaştem bine datoria în toate amănuntele ei, **noi ne îndreptăm adesea ochii spre steaua strălucitoare (Lucifer) a cărei lumină radiază deasupra Ordinului nostru.** Ea ne va permite să vedem strălucind, în lumina ei, deviza eternă pe care noi am dat-o Republicii şi lumii: Liberate, Egalitate, Fraternitate!

Este o lozincă gravă, revoluţionară şi mândră care a înlocuit vechiul triptic umil, înduioşător şi resemnat: Credinţa, Speranţa şi Caritatea…

Libertatea-credinţa. Chiar elan al inimii, poate, chiar şi entuziasm, însă ce diferenţă! De-o parte este omul care se înalţă, care poate, care caută; de alta, este conştiinţa care decade şi care se reneagă, este umilirea în faţa dogmei, este abandonul în faţa oricărei afirmaţii, falsă sau adevărată, este renunţarea la gândirea umană. Nu este liber decât acela care caută şi care reflectează… Omul care crede nu este liber… Idealul religiei este credinţa sinceră şi naivă, credinţa copilului, credinţa ignorantului. Idealul lumii moderne este omul exersând, în deplină

libertate a conştiinţei şi a raţiunii, căutarea adevărului, a binelui, a cunoaşterii, eliberat de toate terorile şi de toate robiile…

La fel, eu le pun faţă-n faţă egalitatea şi speranţa… Noi vrem egalitatea oamenilor, noi vrem egalitatea popoarelor, noi vrem egalitatea raselor, în aspiraţiile lor spre o viaţă mereu mai normală şi mai intensă. Nu este posibilă nicio confuzie între doctrina bisericii predicând speranţa şi doctrina masoneriei tinzând spre egalitate. (Aplauze)

Am ajuns la ultimul termen, acela de fraternitate, pe care-l opun hotărât termenului de caritate… Fraternitatea este marea întrajutorare umană învăţată prin masonerie, întrajutorare întemeiată din toată inima între oameni mereu mai liberi şi mai egali…”

Eu voi cita deopotrivă, în aceeaşi stare de spirit, pasajul din discursul fratelui Zaborowski la Conventul din 1929 al Marelui Orient (D.S., p. 260 şi următoarele):

„Niciodată n-am fost atât de scandalizat ca în

ziua în care am auzit spunându-se, de la tribuna Camerei, de către un ministru al Afacerilor Externe că cea mai înaltă autoritate morală a lumii este Roma. Papalitatea nu a practicat niciodată, de-a lungul istoriei sale, decât o politică de crime, asasinate. Chiar de curând, cuvântul înverşunaţilor săi adepţi, pe care ea nu i-a condamnat, a înarmat braţul unui tânăr măcelar pentru a-l asasina pe fratele Padrot”.

Am ajuns, în sfârşit, la conducătorul vizibil al acestei Biserici, care era duşmănită: Papa. Avem mărturiile fratelui *Bertrand Wellhoff,* care i-a primit, la Conventul Marii Loje din 1921 pe fraţii *Torrignam şi Bosi,* respectiv pe M.M. şi M.S. al Marelui Orient al Italiei şi care spune exact următoarele (D.S, p. 79):

„Voi cunoaşteţi, fraţii mei, care sunt sentimentele pe care noi le avem pentru Marele Orient al Italiei. Noi ştim că Marele Orient al Italiei, în trecut, a contribuit la realizarea Italiei unice, a contribuit într-o mare măsură la înlăturarea puterii vremelnice a Papei…”

Eu ştiu foarte bine că fratele Lantoine ne va vorbi (Buletin Oficial, n. 64, p. 302 şi ss) despre „înclinaţia spre vorbărie care constituie marele păcat al Ordinului” şi „că în masonerie, noi suntem uneori într-o şarlatanie” – Ordinul îşi are de asemenea oile negre?... Fratele meu Lantoine, îi veţi face una ca asta unuia dintre Marii Maeştri? Eu am reprodus, doar vorbele capetelor luminate ale francmasoneriei.

Voi relua mai târziu, în cadrul studiului doctrinelor masonice, anumite aspecte strict filosofice. Aş dori să arăt înainte de toate în acest capitol, acţiunea socială anticreştină a francmasoneriei.

În sfârşit, erau şi fraţi, mai abili care încercau să „stea de vorbă” cu adversarul şi să-şi ascundă ambiţiile sub masca viitoarelor schimbări în care Bisericile şi Lojile ar fi reunite în mod fratern. Iată un extras din proza lor, citat dintr-o revistă de tiraj redus al **unui grup satanic foarte secret, de origine caucaziană şi a cărei acţiune este semnificativă în ceea ce priveşte**

timpurile anunţate:

„Domnia lui Lucifer, despre care se vorbeşte simbolic în mai multe cărţi sfinte – în special Apocalipsa – este foarte aproape. Iar după aceea se va manifesta Sfântului Duh, care este Dumnezeu-Mama, vestit în Scripturi drept gloriosul Christos.

Vom înţelege de ce această manifestare fusese anunţată ca fiind a gloriosului Christos, fiindcă de fapt adevărata natură a Sfântului Duh, care este Eternul Feminin, nu trebuia să fie revelată atunci. Este unul dintre aspectele acestui Mare Secret al Sanctuarelor, transmis frăţiilor iniţiatice, secret asupra căruia, doar în ziua de azi este permis să se facă lumină. Deoarece domnia Fiului a ajuns la capătul său şi va urma a treia domnie anunţată de către toţi misticii şi toţi vizionarii prevăzuţi de Joachim de Flore în Evanghelia Eternă. Aceasta este perioada care va corespunde Pontificatului Sf. Ioan (a celui care guvernează în secret de pe vremea lui Melcisedek), Bisericii interioare sau Bisericii

Sfântului Duh, la care se făcea aluzie într-un mare număr de scrieri mistice şi oculte, mai cu seamă în Scrisorile Cavalerului de Eskarthausen şi în lucrările lui Vintras.

Sub numele de Anticrist sunt desemnaţi în mod colectiv iniţiaţii ce au misiunea să pregătească lumea pentru acest eveniment. Şi, în treacăt fie spus, nu credem că ar fi inutil să scoatem în evidenţă că acest termen de Anticrist nu înseamnă câtuşi de puţin anti-Christ, aşa cum crezuseră multă vreme mulţi comentatori (şic).

Biserica însăşi începe să se deschidă acestor adevăruri. Mulţi dintre preoţii cultivaţi, ba chiar şi episcopi şi cardinali sunt iniţiaţi şi sunt în legătură cu lojile de iluminaţi, cu lozincile lor. O dovedeşte efortul actual încercat de modernişti pentru a obţine revizuirea şi anularea deciziilor Papei Pius al X-lea. Puţin câte puţin, Biserica îşi abandonează intransigenţa sa tutelară, iar stânca infaibilităţii pontificale se clatină serios şi dogma catolică se adaptează la noile concepţii de viaţă modernă care sunt specifice cuceririlor luciferiene. Recenta

condamnare a naţionalismului francez este de altfel un fapt, ce-i drept de ordin politic, dar care constituie în acest sens o dovadă.

Încet, încet, Papii îşi vor da seama de inutilitatea unei rezistenţe faţă de o stare de lucruri care îi depăşeşte cu mult. Ei se vor închina cu forţa, dacă nu de bunăvoie, iar Pontificatul Sf. Petru provenit din sacerdoţiul conform ordinului lui Aaron va trebui să cedeze conducerea spirituală a lumii Pontificatului Sf. Ioan, provenit din Sacerdoţiul veşnic după Ordinul Melcisedek.

Vremurile anunţate de Apocalipsa s-au împlinit. Iată cum Biserica Amorului iese din tăcerea ei tutelară pentru a se opune pentru ultima datăvictorios – Bisericii Romei.

Marele Pan va reînvia, pentru ca, în sfârşit, Roza-Cruce să fie unită şi ca Natura să fie reînnoită prin Foc”.

Acesta este un exemplu de limbaj pseudo-mistic al Lojilor şi Iluminaţilor. Sub forma idealistă şi voit confuză a textului, se distinge voinţa fermă de a ***distruge*** pentru a „reînnoi”.

Acestea sunt ideile cu care erau hrăniţi francmasonii în Loji sau în altă parte şi trebuie să semnalez că acesta este direcţia în care îşi continuă acţiunea masoneria. În cazul în care catolicul consideră că poate să accepte asemenea cuvinte, dacă crede că poate să pactizeze şi să trateze cu cei care le pronunţă, dacă apreciază că interesele sale materiale sau politice sunt mai presus decât interesele spirituale, n-are decât s-o facă. Însă cu, care cunosc de multă vreme metodele şi rezultatele unei asemenea stări de spirit, ştiu foarte bine că slăbiciunea omenească nu poate rezista acestei tentaţii şi că, din cădere în cădere, acceptând totul, făcând compromisuri, deformând totul, nişte spirite sincere, dar slabe, cad într-o stare care-i surprinde pe ceilalţi. Se pare că „natura nu face salturi”; această lege domină Spiritualul, în orice caz. Căderea inteligenţei şi a voinţei se fac pe nesimţite, ca o alunecare nevăzută. Întunecarea este la fel de imperceptibilă; ar trebui nişte jaloane şi nişte puncte de reper pentru a constata această

afundare. Însă cum s-ar putea face acest lucru, odată ce tocmai au fost înlăturate, în primul rând, aceste jaloane tradiţionale, fiindcă „încurcă activitatea liberă a spiritului?”

VII

Semnele decăderii francmasoneriei

În prima ediţia a acestei cărţi, din 1930, scriam aici rândurile următoare, din care nu vreau să schimb niciun cuvânt şi care răspundeau unei fraze rostite de fratele A.Lebey la Conventul Marelui Orient din 1920: „Să avem curajul să mărturisim că noi suntem în urmă faţă de gândirea contemporană. Noi am îmbătrânit fără să ne arătăm vârsta. În ziarele noastre, în broşurile noastre, noi ne dăm impresia – scuzaţi-mă dacă sunt sever – că ne aflăm întru totul în lumea modernă. Noi suntem aceia care avem aerul oarecum de pompe funebre, trebuie s-o spunem, fiindcă este adevărat... Lucru grav, care necesită atenţia noastră, deoarece trecutul nu mai vine de partea noastră”.

Dragul meu frate Lebey, dumneavoastră

sunteţi unul dintre cei mai inteligenţi masoni pe care i-am cunoscut (şi permiteţi-mi să adaug că ei sunt rari). Dacă tineretul, din care fac parte şi eu, se îndepărtează de Masonerie este pentru că el vrea şi altceva în afară de vorbe, de minciuni şi de bufonerii. Lui nu-i plac deloc cei cu două fete. El nutreşte un mare dispreţ faţă de măscărici şi de politicieni, aceşti afacerişti ai conştiinţei care schimbă de atâtea ori partidele şi opiniile, de cât timp există noile case electorale sau noile bănci de afaceri. Voi vă imaginaţi că ne înşelaţi fiindcă aveţi o burtă garnisită de cordoane galbene şi albe şi fiindcă fruntea voastră este golită de „nopţile de veghe”.

Din nefericire, noi ştim că aceste cordoane sunt primite în funcţie de serviciile oferite şi că aceste „nopţi de veghe” trec în general pe la baruri sau prin altă parte. Iar când noi încercăm să oprim valurile de vorbărie care ţâşneau spontan din barba voastră, când vă cerem nu vorbe, ci o idee, dacă nu originală, cel puţin chibzuită, când încrederea noastră naivă (nu suntem noi tineri,

deci liberi?) vă pune problema gravă a dirijării conştiinţelor noastre în marile probleme ale acestei lumi, prea nouă sau prea veche, noi vedem un clovn care face piruete sau un biet om care s-a prostit peste măsură. Acum înţelegeţi, fratetele meu Lebey motivul pentru care tineretul îşi întoarce faţa de la masonerie.

Ştiu bine că motivele pe care le dau fraţii sunt întotdeauna aceleaşi. Ele sunt repetate la fiecare Convent şi sunt o reînnoire a incapacităţii.

Iată ce spune, în 1921, fratele Grandigneaux, la Conventul Marelui Orient (D.S., p. 294 şi ss): „După părerea mea, fraţii mei, şi ale voastre sunt convins, cugetul liber, Republica şi Ordinul sunt în pericol!... Există în masonerie, în acest moment, o criză acută... Recrutarea noastră merge prost în ultima vreme. Ea s-a agravat în perioada afacerii fişelor din 1904”. Criză de recrutare? Vom reveni mai târziu asupra ei. Criză de cunoaştere a Ritualului? La acelaşi Convent fratele *Timiere* declara: „Câţi dintre venerabili cunosc Ritualul? În vizitele pe care le-am făcut, am întâlnit foarte

puţini dintre aceştia… Fiindcă un candidat este anticlerical, este admis imediat. Însă nu este un motiv suficient pentru a deveni şi a fi un bun mason…” Necunoaşterea unui astfel de catehism, care se numeşte Ritual masonic este cel mai bun indiciu al mediocrităţii conducătorilor. Aceasta este ceea rezuma, în 1922, delegatul Lojii *Fraţii Reuniţi,* din Strasbourg, astfel (D.S., p. 273):

„Atelierele cer ca printre noi să domnească o disciplină severă; ca politicienii, arivişţii, parveniţii, care s-au folosit de masonerie şi şi-au prostituat ideile pentru interese electorale, care se împotrivesc gândirii Ordinului în problemele capitale, cum ar fi cele ale reluării relaţiilor cu Vaticanul sau ale apărării laicităţii, să fie eliminaţi fără milă din Lojile noastre”.

Credeţi că astfel de vorbe vor cuminţi Adunarea? Uitaţi poate că aceştia sunt Masoni! La acelaşi Convent darea de seamă (p.36 şi ss) redă următorul tablou grăitor:

Delegatul Lojii „Stupul Patrioţilor” din Riberac. – „Tocmai ni s-a vorbit de procedeele

masonice. Or, eu vă întreb dacă noi suntem aici într-un Templu masonic sau într-un bâlci!…

Ne-am săturat de aceste discuţii, care orice s-ar spune, vizează probleme personale!

Ştiţi pentru ce sunt, în acest moment în Convent, aceste strigăte, aceste concluzii, aceste chemări la Ordin, aceste lupte? Este vorba, fără îndoială, de o gravă chestiune socială care implică şi viitorul ţării, nu-i aşa? Poate că este o chestiune filosofică ce ar putea avea, prin repercusiunile sale pedagogice, o acţiune profundă asupra învăţământului în care sunt integraţi milioane de copii şi tineri? În sfârşit, există cu siguranţă, un pericol ameninţător, deoarece paisprezece delegaţi au luat cuvântul, că a avut loc o votare (123 voci pentru, 108 voci împotrivă), că o cerere de scrutin a fost depusă şi că Adunarea a făcut o gălăgie atât de mare încât Preşedintele a suspendat lucrările de la orele 15 şi jumătate la 16”.

Iată care este problema gravă, pericolul, riscul: este vorba de opinia unui delegat al Lojii

Claritatea din Paris, ca numele Oratorilor din Convent să fie înlocuite în darea de seamă in extenso prin cuvintele: „delegatul Lojii de...”. Pentru ce atunci atâta zgomot? Delegaţii sunt numiţi în urma unor intrigi fără număr, există indemnizaţii, există afaceri la Paris, există în sfârşit frumosul raport asupra Conventului care va fi atât de strălucitor încât Adunarea, entuziasmată va putea să reflecteze la modestul delegat când se va pune problema viitoarelor alegeri... Începeţi să înţelegeţi? Acesta este întreaga masonerie.

De ce să ne mirăm cu ruşine în urma „diminuării spiritului masonic în Atelierele noastre?” (Fratele Lanquine, la Conventul Marelui Orient din 1923, p. 388 şi ss). [Am în faţa ochilor circulara amuzantă a fratelui Loui Launay, director al ziarului masonic „Bursa şi Republica” care îi „face cu ou şi cu oţet” pe bunii fraţi, pentru a-şi ajuta ziarul să supravieţuiască, în numele „spiritului de Dreptate şi de Libertate al Ordinului”.] Ascultaţi deci cuvintele respectabilului frate Miile, preşedinte al

Consiliului de Ordine la Conventul Marelui Orient din 1925:

„Şi acum, fraţii mei, daţi-mi voie, înainte de a-i preda succesorului meu ciocanul cu două capete pe care mi l-aţi încredinţat, să formulez o doleanţă: aceea de a vedea masoneria punând din nou mâna pe putere şi încetând să fie considerată de prea mulţi masoni drept o trambulină spre onoruri şi profituri. Eu am putut constata, într-adevăr, din experienţă, că dacă Preşedintele Consiliului de Ordine dorea să-şi asculte solicitatorii, el trebuia, aşa cum făceau altă dată curtenii linguşitori, să-i asalteze pe miniştri încă de când aceştia se trezesc dimineaţa. Astfel de obiceiuri sfârşeau prin a compromite demnitatea şi măreţia morală a Ordinului nostru.

Marele Orient al Franţei nu trebuie să fie un birou de plasare sau de afirmare, nicio agenţie de decoraţii... Mai bine de o mie de ori o elită de dezinteresaţi decât o mulţime de ambiţioşi sau de cerşetori”.

Atunci de ce doreaţi, fratele meu Miile, să fi

intrat cineva în francmasonerie? Spuneţi-mi dacă, în majoritatea cazurilor, nu erau şi altceva în afară de „ambiţioşi şi cerşetori”?

Nu pot încheia mai bine acest capitol decât citând concluziile fratelui Martin la Conventul din 1926 al Marelui Orient (D.S., p. 180):

„Ar însemna să ne cuprindă anchiloza, să intrăm deja, după doar două sute de ani de viaţă, în această nemurire moartă pe care istoria o conferă? Oare nu mai suntem capabili să conducem lumea? Să fie aceasta cu adevărat pedeapsa pentru că am „rostogolit în giulgiul de purpură în care sunt adormiţi zeii morţi” figurile tradiţionale ale religiilor revelate, pentru a-l înlocui cu o zeiţă Raţiune, abstractă, fără virtute creatoare, mai curând secătuită în cultul său steril, decât divinizată?”

Masoneria dădea uneori adepţilor săi o clarviziune profetică…

Pentru oricine a urmărit cu atenţie evoluţia interioară a francmasoneriei înainte de 1940, se

vedeau clar semnele unei apropiate catastrofe. Sau era necesară o transformare profundă a Ordinului masonic în Franţa sau mai bine ar fi fost pentru aceasta să dispară. Dacă mai rămăsese ceva bun din francmasonerie, ar fi fost şanse de reînnoire. În realitate însă, copacul era putrezit până la rădăcină.

După ce am studiat încercările lamentabile de reforme şi revoluţii, trebuie acum să-i descoperim starea interioară deplorabilă, cauzele decăderii sale pe care o preziceau însuşi demnitarii masoni.

Or, această stare interioară a masoneriei franceze din ultimii zece ani, era recunoscută în Loji şi mărturisită în plină atmosferă masonică. S-ar putea să mi se reproşeze că am forţat nota istorică a acestor ultime vremuri. Iată aşadar un text, faimosul „Manifest nr. 7, secret şi confidenţial”, care fusese adresat numai Venerabililor, în septembrie 1930. El provenea de la fraţii Paraf-Javal şi Legros, deputaţi ai Marelui Orient, Loja nr. 391 Muntele. Este un document

interesant semnat de un mason activ, este veritabila reflectare a acestor ultimi zece ani al celor mai grave preocupări ale demnitarilor şi conducătorilor francmasoneriei Fratele Paraf-Javal era preşedintele Grupului de Studii Ştiinţifice şi de Specializare, în lipsă de altceva mai bun, în defăimarea legendei Ioanei d'Arc (vezi lucrările acestui francmason şi în special „Legenda distrusă").

De altfel, el a făcut cam multă gălăgie în 1928 şi 1929 prin conferinţele sale scandaloase la Societăţile Savante. Acesta era tipul modern al sectorului duşmănos şi, în consecinţă, un eşantion remarcabil al faunei masonice.

Voi reda textul manifestului fără niciun comentariu.

R.E.A. A.G.L. D.F.

Personal

F. (Fratelui)…

L. Nr. 391 MUNTELE Templul: str. Puteaux nr. 8 Adunarea Solemnă: a 2-a şi a 4-a marţi Manifest nr. 7

Programul candidaţilor R.L. „MUNTELE” la Consiliul federal O. de Paris, septembrie 1930.

Ce trebuia să facă masoneria – şi ce făcea ea Scopul masoneriei

Un francmason veritabil nu are voie să caute scopul francmasoneriei. El îl cunoaşte. Acesta este fraternitatea universală. Ea a înţeles că fiinţele umane au şi altceva de făcut, în puţinul timp pe care-i trăiesc pe planeta lor, decât să se certe şi să se omoare între ele pentru a acapara pământul şi produsele sale şi pentru a organiza nenorocirile. În protocolul masonic este caracteristică asocierea termenului de „universal” cu cel de „fraternitate”. Nu este vorba de o lucrare meschină a vreunui partid sau naţiune, nici chiar a naţiunilor, ci de o lucrare omenească completă. „Fiinţă omenească, oricare ar fi originea ta, tu eşti fratele meu, iar eu sunt al tău”.

Când acest ideal va fi realizat oamenii vor înceta să se duşmănească unii cu alţii, ei vor înceta să utilizeze energiile naturale pentru distrugerea savantă a speciei lor sau pentru

pregătirea sistematică a acestei distrugeri. Ei vor putea, într-o bunăvoinţă generalizată, să se folosească de aceste energii naturale spre propriul profit şi să organizeze bunăstarea. Pentru realizarea fraternităţii universale trebuie să se angajeze masonii şi să se stopeze orice altă afacere.

Este uşor de observat că în cadrul Marii Loji a Franţei acest ideal înălţător este actualmente înlocuit prin intrigi, politică, arivism, fantezii religioase şi supranaturale, puse în practică de către ignoranţii obscurantişti în acelaşi timp cu ura împotriva fraţilor raţionalişti.

Cei doi deputaţi candidaţi, semnatari ai prezentului manifest, desemnaţi contrar voinţei lor de către fraţii lor din Loja „Muntele", le oferă tuturor fraternitatea lor loială, printr-un dezinteres complet. Nu numai că sunt doritori să se alăture altor fraţi noi calificaţi care să accepte programul, ba fie reunite unsprezece personalităţi capabile să susţină prezentul program şi să-l pună în aplicare. Votul deputaţilor Conventului va arăta

până în ce punct Marea Lojă a rămas independentă sau a fost centralizată şi domesticită. Cu siguranţă că mai există şi Fraţi buni. Vor îndrăzni ei să se dezrobească din această bisericuţă reacţionară, interesată, insuportabilă, care conduce Marea Lojă şi masoneria la ruină?

Consiliul Federal

Ar trebui să faci parte din acesta pentru a fi un administrator fratern în serviciul Fraţilornu pentru a acapara posturile de conducere, nici pentru a face din el feuda pusă în slujba unui sindicat autoritar. Membrii unui astfel de clan sunt conduşi în mod inevitabil spre intrigile cele mai rele pentru păstrarea locurilor. Ei sunt în stare de toate ticăloşiile îndreptate spre adversarii stăpânirii lor intolerabile. Ei se înconjoară de o clientelă căreia îi împuie capul cu animozităţile lor; ei îşi pregătesc realegerea lor şi alegerea acelora care le sunt pe plac, strâng alegătorii în cursul delegaţiilor lor, reprezentând Loja în străinătate şi peste mare, punând mâna pe

Congrese, etc. Ei merg până acolo încât organizează provocarea, obstrucţionarea şi scandalul împotriva Fraţilor lor competenţi. În fiecare an, în cadrul Conventului are loc o repriză de scamatorie, împotriva căreia protestăm de multă vreme şi care impune candidaturile oficiale. Conventul nu este liber. Îi este interzis să examineze îndelung şi liber candidaturile aşa cum se făcea altă dată într-o reuniune plenară de acest gen. Deputaţii de provincie se credeau obligaţi să voteze fără să discute în legătură cu lista parisiană impusă şi reciproc. Totul era aranjat în prealabil de către bisericuţa respectivă în Congrese. Votul Conventului este o simplă înregistrare. Independenţii care pot fi aleşi totuşi pe neaşteptate nu deranjează deloc, mai ales dacă sunt din provincie. Parisul conduce treburile. Fraţii noştri din provincie nu au parte decât de dulcea iluzie de a participa la girarea afacerilor Marii Loje a Franţei. Ei sunt bieţii părinţi ai Consiliului federal sau, dacă e de preferat, administratorii zonei a doua, convocaţi la Paris de

trei ori pe an, de formă. Ei nu iau parte la secretul reprezentanţilor marelui arhitect al universului.

Finanţele

Regula administratorilor dezinteresaţi ai unui grup masonic este simplă: girarea venitului asigurat de cotizaţii ridicate (prea ridicate), astfel încât cheltuielile să nu depăşească încasările, strădaniile de a se ajunge la rezultate în acord cu fraternitatea universală.

Or, în perioada actuală, apare contrariul: exista un deficit. Finanţele Marii Loje sunt în pericol şi se împotmolesc în întreprinderi megalomane pentru care se pare că s-au luat angajamente nechibzuite. Ni se prezice ipoteca, preludiu al unei dispariţii pândite şi poate pregătită de către partea adversă. Consiliul federal este un haos. (Vezi dările de seamă, în special şedinţele din 20 ianuarie, 17 şi 25 februarie 1930, în cursul cărora s-au dat vreo şase demisii, cele mai multe reluate. A se vedea dacă este exact, în darea de seamă a interpelării Marii Loje din iulie.) În lipsa marelui casier demisionar,

marele casier adjunct a declarat la 20 ianuarie că „finanţele Marii Loje sunt puse în pericol”. La 25 ianuarie, el îşi confirma demisia prin scris, neputând să se alăture la realizarea lucrărilor propuse „deoarece dispoziţiile luate îl înfricoşează”. Este de necrezut cum poate Consiliul federal să fie în relaţii ostile cu „Grupul frăţesc din construcţii”. În loc să facă uz de buna frăţie, se propun în mod necugetat proiecte şi contraproiecte mai mult sau mai puţin fanteziste. Este incredibil că se recurge la metode nefaste de viramente mai mult sau mai puţin mărturisite, de utilizare a „disponibilităţilor”, în aşa fel încât riscă să devină pentru totdeauna indispensabile. Să ne reamintim, printre protestele noastre anuale, acelea care ţin de ruşinea şi escrocheria de la bufet, a cărui registru de socoteli ar fi trebuit să fie verificat. Este adevărat că s-a recurs la fondul de propagandă? Consilierii federali, venind în această mocirlă, ai cărei autori incapabili dau bir cu fugiţii, vor avea ceva bătaie de cap. Aceşti incompetenţi ne costă scump.

Orice s-ar spune, nu este mai puţin adevărat că raportul marelui casier (adjunct deoarece marele casier a spălat puţina pe furiş) – arată pe 1929 un bilanţ deficitar de aproximativ 40.000 de franci şi propune mărirea anumitor impozite. Acest raport nu face nicio aluzie la „pericolul" în care se află finanţele, nici la situaţia „care înfricoşează" (500.00Ofranci de cheltuieli preconizate).

Neutralitatea necesară

Pentru a desfăşura o activitate utilă contemporanilor săi, pentru a fi capabil să recomande uniunea tuturor oamenilor, francmasonul trebuie să fie un individ exemplar. Şi pe bună dreptate el poate fi delegat în scop administrativ şi în scop reprezentativ în acelaşi timp. Un renovator trebuie să se constituie într-un corp de doctrină rezultat din cunoştinţele acumulate de către generaţii. El trebuie să fi înţeles necesitatea unei concepţii fizice a universului din care face parte şi care este manifestarea metamorfozării universale a

substanţei. Lui nu-i este permisă necunoaşterea legilor naturale, descoperite treptat, rezultate din experienţă şi care se impun, ceea ce arată în mod clar că oamenii nu se vor înţelege niciodată decât în planul logicii şi că doar această logică îi va conduce la armonia necesară. Iată lucrarea raţionalistă ce trebuie organizată în masonerie. Această lucrare presupune perfecţionarea individuală şi punerea în practică a tuturor potenţialităţilor. Ea nu are nimic în comun cu cultul prostesc al vreunui „mare arhitect" metafizic, sub auspiciile căruia se realizează un deficit financiar pregătit de constructorii nepricepuţi şi un deficit moral, pregătit de prietenii „cameloţilor din Roy" (camelot

— Vânzător ambulant).

Pentru a înfăptui lucrarea raţionalistă respectivă nu este deloc nevoie de recepţii camuflate în care masonii să-şi însoţească în calitate de slugibineînţeles nu în numele egalităţii

— Superiorii care consimt să se înjosească prin aceste mascarade. Nu este deloc nevoie să se

piardă un timp preţios pentru a explica faptul că este amiază la orele 9 seara şi că Orientul este în altă parte decât la răsărit. Nu este deloc nevoie de un simbolism demodat în care totul trebuie reînnoit. Adevărata lucrare raţionalistă a unei masonerii moderne nu trebuie să fie pătată de minciunile din altă parte, de cele clericale, de care este ticsit Buletinul oficial atunci când nu serveşte la calomnierea şi potolirea duşmăniilor. Vezi de ex., B.O. n. 62, p. 104: „voinţa de fier a credincioşilor şi splendoarea aurită a Bisericii Romane care se clădeşte fără dizgraţie pe simplitatea fermecătoare a lui Iisus" şi p. 108: „Iisus în leagănul său de paie" şi p. 112... Adam, primul nostru strămoş, creat după chipul lui Dumnezeu, mare arhitect al Universului şi care trebuia să fi avut scrise în sufletul său ştiinţele liberale, în special geometria" şi pagini, nenumărate pagini, adică o cronică a cărţilor, în parte pentru folosul smintiţilor ezoterici. Acesta este buletinul care se pretinde să fie făcut obligatoriu, în care nu este rezervat niciun spaţiu

raţionalismului, singura muncă pe care trebuie să o facă cineva care a înţeles că actualele cunoştinţe practicate fără bunăvoinţă reprezintă soluţia problemei umane şi îndrumarul masonic.

La această muncă nu se pricep cei obsedaţi sexual, neruşinaţi, precum cel care a ocupă postul marelui orator care se complăcea în mizeria aceea şi de care colegii săi nu se solidarizau mai mult decât nişte antisemiţi abjecţi. Marele Maestru este preocupat să păstreze în jurul lui această lume, este plin de indulgenţă faţă de religii (Vezi Conventul din 1928) şi pentru „marele arhitect" în numele căruia îşi permite să deschidă lucrările în Marea Lojă, sfidându-i astfel pe liberalii cugetători şi făcând curte clericilor care invadează Subordonanţa. Noi nu am intrat acolo pentru a asista la un astfel de spectacol, ci pentru a purifica şi a extinde lucrarea din trecut. Noi nu am intrat acolo pentru a-i vedea pe Fraţi alăturându-se regaliştilor făţarnici (vezi manifestul 4,5,6) împotriva noastră. N-am intrat acolo pentru a-i vedea pe obscurantiştii pe cât de

pretenţioşi pe atât de de aroganţi adăugând la incapacitatea lor ştiinţifică şi administrativă cea mai gravă şi fraternitatea.

Francmasoneria putredă va dispare dacă nu se recurge la epurarea necesară a personalului său conducător a cărei intrigantă ***mediocritate*** *a suportat-o de prea multă vreme. Iată ce se spune peste tot în şoaptă şi ceea ce contează, pentru ca salutul ordinului să poată răsuna.*

Înaltele grade

Această contestabilă ierarhie masonică, a cărei origine de asemenea este contestabilă, va deveni curând intolerabilă dacă, împotriva constituţiei, ea va continua să se ocupe de Marea Lojă independentă (1,2,3). Nu este îngăduit ca Fraţii care fac parte din consiile în care nu pătrund maeştrii simpli să ocupe toate posturile Lojilor. Nu este tolerabil ca ei să ocupe „toate locurile". Marea Lojă albastră trebuie să revină la constituţia şi independenţa sa.

Să remarcăm, de altfel că, doar cu câteva rare excepţii, care ni-i înfăţişează pe unii Fraţi

care au cu adevărat o mentalitate ridicată, personalul înaltelor grade este o adunătură de „minus habens” megalomani, imaginându-şi că nişte titluri schimbătoare, nişte cordoane, nişte practici ezoterice pot suplini îngustimea mentală, înlocuind cunoştinţele ştiinţifice coordonate şi buna frăţie. ***Cretinismul*** *unora este atât de remarcabil ca şi* ***impertinenţa*** *lor şi uneori titlul de „foarte înţelept” pare să ascundă o antifrază. Aşa cum spunea cu amabilitate, nu demult, unul dintre fraţii noştri, pe atunci cu gradul 33 şi secretar al Supremului Consiliu, „înaltele grade sunt vanitate şi prostie”.*

Într-o masonerie reorganizată, ar putea fi concepute ateliere speciale foarte bine selecţionate în care să se elaboreze instaurarea fraternităţii umane. Ele nu ar avea nicio legătură cu actualele fabrici de galoane şi de zorzoane pentru folosul unor neisprăviţi.

Regulamentul şi justiţia masonică

Francmasoneria nu este o grupare ca toate celelalte: este o grupare frăţească. Nu trebuie să-i

fie permis, sub acoperirea fraternităţii să practice trucurile, falsul, minciuna. Şi aceasta pentru a-i elimina pe independenţi şi a-i salva pe partizani (adepţi). Dosarele noastre încărcate sunt la dispoziţia celor care vor dori să afle cum sunt violate constituţia şi regulamentele de către cei care sunt destinaţi să le aplice şi de ce sunt în stare aceştia când sunt deranjaţi de loialitate şi de munca noastră care sunt exemplare. Noi nu facem aici decât să arătăm care este subiectul. El va face loc, dacă este necesar, şi altor manifeste. Noi cunoaştem de mulţi ani aceste practici mârşave pe care autoritatea ipocrită le acoperă cu eticheta frăţiei şi care înseamnă o ură cumplită pentru masonii buni care încurcă o anumită bisericuţă. Noi avem cunoştinţă de unele dosare subtilizate, de dosare falsificate, de plângeri solicitate, de hotărâri judecătoreşti neluate în considerare, de mărturii false, de apărători îndepărtaţi, de cârdăşii şi încălcări de jurământ. Noi ştim despre tragerile la sorţi ale juraţilor la apel, care ne oferă mai multă garanţie Fraţilor loiali decât tragerile la

sorţi a L. Înaintea organizării Congreselor regionale. Noi am văzut fraţi procurori albind sau împovărând dosarele cu tot atâta neruşinare ca şi Fraţii Oratori ai Marii Loje preocupaţi să-şi salveze partizanii. Am văzut plângeri şi interpelări trecute sub tăcere, procese verbale false. Am văzut Fraţi ticăloşi, nu doar protejaţi de această pretinsă justiţiei, ci chiar utilizând împotriva Fraţilor excelenţi această aşa-zisă justiţie masonică. Totul va fi expus, dacă trebuie. Dosarele contrafăcute şi schimbătoare care ar trebui să fie arse, hotărârile şi părţile interesante, ciubucurile. De aceste orori, dacă trebuie, noi vom trage la răspundere întreaga masonerie. Actualmente, au fost depuse plângeri împotriva consilierilor federali care, prin încălcarea regulamentelor, au reuşit să le amâne, nu să le escamonteze. Marele Secretar care a depus împotriva noastră nişte plângeri ridicole, n-a îndrăznit să vină să le susţină în faţa tribunalului de casaţie. El aşteaptă următorul Convent pentru a încerca să propulseze acest tribunal cu

partizanii săi şi pentru a păcăli justiţia. Noi îl vom ***demasca,*** *aşa cum vor fi demascaţi şi alţi autori de ameninţări şi de şantaje. Dacă s-ar dori recurs în cazul unei plângeri căreia nu i s-a dat curs, noi suntem cei care trebuie să acţioneze în ceea ce priveşte oribila plângere – atentat în 1926, neluată în considerare, a cărei nesoluţionare nu este notificată şi care este reluată în mod tipic iezuit în vreme ce dosarul, de altfel muşamalizat ar trebui să fie distrus.*

Nu ne facem iluzii. Nu vrem decât să înceteze aceste practici care acoperă activitatea monstruoasă a justiţiei masonice. Noi ştim foarte bine că pentru aceasta trebuie să dispară această caricatură de justiţie, pentru a face loc fraternităţii.

Alte Subordonanţe

Orice ar spune unii, Marea Lojă este izolată de lume. În primul rând conducătorii ei sunt lipsiţi de cunoştinţe şi de anvergura necesară pentru chemarea umană, ştiinţifică, la fraternitatea universală, în prezenţa decăderii naţiunilor care-şi

pierd vremea disetutând în van despre pace, în loc să o pună în practică. Aceşti conducători, dovedindu-se incapabili să exprime scopul masoneriei şi mijlocul de a-l realiza supun problema studiului L. Există acolo pretextul formularelor învechite conţinute în reclame ţipătoare în folosul celor care se mulţumesc cu ele. Există pretenţia de a se păstra minciuna „marelui arhitect", de frică să nu aibă loc o ruptură cu Subordonanţele străine care nu întrerup relaţiile cu Marele Orient. Desigur, cele mai multe Subordonanţe străine sunt deiste (cred în zeităţi). Însă, dacă ele sunt fetişiste, ar trebui ca noi, pentru a evita ruptura, să acceptăm fetişismul şi să îl practicăm ca şi ele? În realitate, trebuie luată poziţie faţă de absurditatea deistă; ca şi Marele Orient, francmasoneria mondială aşteaptă cu siguranţă gestul nostru eliberator. Noi vom fi imitaţi şi vor fi dezbinări salvatoare care îi va selecţiona pe cei mai buni lucrători.

În ceea ce priveşte femeia în masonerie, egală cu bărbatul, conducătorii Marelui Orient au

acceptat-o doar în principiu, nu şi practic. Ei doresc femeia ca slugă în Lojă. Ei nu consimt să recunoască Dreptul Uman în faţa surorilor, pe lângă care ei merg cu toate acestea strâmbându-se şi fălindu-se, tot la fel cum unii merg în Lojile de adopţie ca la pescuit. (Şic)

Pentru a fi refuzată recunoaşterea Dreptului Uman, se iese din legenda absurdă a inegalităţii originale posibile. Primul mason, fie că s-a iniţiat el însuşi, fie a fost iniţiat de un nespecializat. La fel, primul mason de gradul 33, s-a investit cu acest grad el însuşi sau a fost investit de către cineva necalificat. Se poate ajunge la concluzia de a admite că recunoştinţa regularizează şi că există de asemenea alte mijloace (la fel ca cele recomandate în cazul „Soarelui răsare”). În orice caz, se impune recunoaşterea Dreptului Uman şi admiterea fără restricţie a femeii în masonerie. În ceea ce priveşte Subordonanţele recunoscute, conducătorii

Marii Loje sunt gata atât pentru schimburile de pomadă oficiale cât şi pentru meschinăriile

antifrăţeşti (Incidentul L. Shakespeare care tărăgănează. Vezi şedinţa plenară a Consiliului Federal din 6 aprilie 1930.

Un candidat consilier federal a fost impus la Congresul L. Regiunii pariziene în urma unor afirmaţii inexacte a M.M. autoritar. Candidatul nu mai este mason. El a fost eliminat pentru vecie în urma judecării unui tribunal format din membrii de gradul 31 ai Dreptului Uman (D.U.), în data de 24 iulie 1924, aprobat de Supremul Consiliu al D.U. În întrunirea sa din 27 iulie 1924. Acest Frate era pe atunci venerabil şi prea înţelept al D. U... Ca urmare a acestei judecări, el a fost şters dintr-o Lojă a Marelui Orient şi trebuie, drept consecinţă şi în ciuda unui aranjament, să fie considerat ca şi şters din M. L... Va trebui publicată această hotărâre masonică? Noi n-am făcut-o până acum, în dorinţa de a evita, pe cât posibil, să acţionăm împotriva, chiar expulzat ca fiind nedemn. Noi nu îl vrem însă pe el ca guvernant mergând să îngroaşe rândurile vreunei bisericuţe. Şi apoi, de ce Marea Lojă să se

îndreaptă spre un incident cu Marele Orient, odată ce ea însăşi este vinovată?

Este de datoria Marii Loje să-şi intensifice prieteniile masonice, să accepte noutăţilechiar să le solicite – şi chiar să determine masoneria universală să se orienteze spre adevăratul său scop, comun tuturor Subordonanţelor. Dacă n-ar fi aşa, masoneria n-ar avea de ce să existe.

Ce să mai spui de o situaţie intolerabilă în faţa căreia indignarea nu găseşte calificativ, pe care Consiliul federal o acceptă fără reţineri, pasiv? Noi am auzit în Marea Lojă de la fraţii din Loja „Italia Nouă" explicând în instanţă că ei nu se simţeau în siguranţă în Loja „Italia". Şi nu a fost căutat trădătorul sau trădătorii! Într-un astfel de caz, Marele Orient a găsit unul dintre ei. El a trebuit să demisioneze din Consiliul de Ordine. Şi totuşi mai este încă venerabil tocmai în loja care a înregistrat ştergerea fratelui judecat de Dreptul Uman şi el a avut îndrăzneala să mărturisească pentru el în Marea Lojă!... Desigur, ne întrebăm pe bună dreptate dacă să se facă uz de săbii şi de

pumnale. Însă templele masonice au porţi la care ne putem gândi în cazuri asemănătoare.

Programul rezumat ce presupune reînnoirea francmasoneriei în general şi a Marii Loje în particular:

— Să se facă în aşa fel încât toate eforturile Marii Loje să conveargă pentru realizarea unicului scop al francmasoneriei: „Fraternitate universală”. În vederea acestui rezultat să fie abandonată orice politică, orice idee de dominare. Nu au ce căuta aici partidele, guvernele. În caz de conflict, o masonerie hotărâtă pentru fraternitatea totală şi cu adevărat independentă va putea să se impună în lume, căci ea nu va admite luptele între oameni nicăieri, în niciun moment, sub niciun pretext. Ea va dori să studieze modalitatea practică de a organiza bunăstarea umană utilizând cunoaşterea metamorfozei universale în folosul umanităţii;

— Numirea consilierilor federali şi ai altor reprezentanţi ai fraţilor lor, printr-un Convent independent în afara oricărei candidaturi oficiale

prezentate, însă, dimpotrivă, după program şi capacităţi verificate. În acest scop, va fi înscrisă o importantă reuniune plenară care să preceadă alegerile. Consilierii federali trebuie să fie administratori fraterni în serviciul fraţilor lor şi nu nişte acaparatori de posturi. Consilierii actuali, cărora nu li s-a terminat mandatul, vor fi invitaţi să-şi dea demisia, pentru a se permite o reînnoire totală. Demisionarii vor fi responsabili de gestiunea lor. Demisia lor va fi acceptată în Marea Lojă;

— Dată fiind situaţia finanţelor, deficitară şi deosebit de critică, are loc, înainte de a vota orice altă măsură, examinarea de fond a situaţiei, căreia e r fi trebuit să i se consacre aproape tot timpul Conventului, renunţându-se astfel la josnicul banchet murdărit de alcool şi tutun (şic) pe care fraţii înţelepţi ai Lojii „Muntele „îl şi evită de altfel. Pentru aranjarea imobilului din punct de vedere artistic şi economic, se va face apel la competenţele respective, dintre care şi „Grupul fratern al constructorilor". Va fi adoptată formula

„cheltuielile mai mici decât câştigurile”, toate resursele francmasoneriei trebuind să fie utilizate pentru scopul ei. Demisia

Marelui Casier, care se face nevăzut în momentul pericolului, trebuie să fie examinată de Marea Lojă, precum şi întreaga situaţie financiară predată în cauză.

— Învăţarea şi perfecţionarea metodică destinate să facă dintr-un mason un individ exemplar. Raţionalismul rămâne să fie practicat ca odinioară de Francmasoni, care nu admiteau să se lase înconjuraţi de clerici, obscurantişti, spiritişti. Cunoştinţele acumulate de generaţii întregi conduc la o concepţie fizică asupra universului. Tipul de fiinţă umană model (atlet, artist, instruit, afectiv, sociabil) poate fi foarte bine determinat. Este tipul pe care fiecare trebuie să-l aibă în vedere şi de care trebuie să încercăm să ne apropiem. Astfel va putea avea loc iniţierea într-o societate rezonabilă şi iniţierea în ea şi a celorlalţi. ***Orice alte mişcări ale oamenilor sunt zadarnice şi ne provoacă repulsie.***

Aceasta este învăţătura ce trebuie să fie recomandată, în vederea excluderii a orice altceva, excluderii îngustimii clericale şi supranaturale şi a unui simbolism demodat. Gluma cu „marele arhitect”, trebuie să fie eliminată şi ritualurile trebuie să fie revizuite la modul ştiinţific;

— În aşteptarea desfiinţării personalului anarhic, nu trebuie să se pună problema înaltelor grade în lojile albastre ale Marii Loje care nu le cunosc. Fraţii Marii Loje, prevăzuţi cu aceste grade inegale, al căror formalism grotesc noi îl cunoaştem, nu vor trebui să „ne ocupe locurile noastre”;

— Regulamentele sunt de revizuit în sensul fraternităţii şi nu în cel al autorităţii;

— Ceea ce se numeşte improriu „justiţie masonică” trebuie să fie desfiinţată radical cu tot cu practicile sale grosiere, caricaturi ale justiţiei profesionale şi care nu oferă nicio garanţie. Conflictele sunt de rezolvat în mod fratern de către lojile care primesc şi dau afară şi trebuie să

fie loiale întotdeauna. Ca şi în grupările profesionale, este uşor să-i recunoşti pe cei indezirabili şi să te debarasezi de ei fără mari formalităţi radicale şi odioase. Intre fraţi trebuie practicată afecţiunea şi toate cazurile să fie soluţionate în mod prietenesc. Toate afacerile în curs trebuie să fie încheiate în acest fel, iar acesta va fi un mijloc de a arăta aptitudinea către fraternitate.

— Femeia trebuie admisă în masonerie ca egal. Dreptul Uman trebuie să fie recunoscut. Raporturile frăţeşti trebuie să se extindă la toate subordonanţele, libera gândire pusă deoparte. Trebuie să se încerce fuziunea dintre Marele Orient şi Marea Lojă.

Concluzie

Să nu uităm de rezervele noastre anuale. În acest an vom lua loc în cadrul Conventului pentru a judeca până în ce punct masoneria a fost înconjurată de către adversarii săi; dacă ea poate fi înnoită şi readusă la nişte principii elevate; dacă, sub auspiciile sale, se poate încerca

salvarea lumii.

În masonerie, ca şi în altă parte, noi acceptăm lupta, fiind siguri pe noi. Intre fraţi, ca şi între orişicine, liniştirea nu poate veni decât prin bunăvoinţă şi loialitate. Semnatarii prezentului manifest îşi fac datoria, gata ca întotdeauna, pentru fraternitatea îndreptată spre toţi.

Deputaţii L.R. N. 391 „Muntele" Paraf-Juval şi E.Zegros.

Partea a treia Doctrina

I

Liniile directoare ale masoneriei

Este o muncă mai dificilă să încerci să extragi o gândire profundă din toată harababura scrierilor Lojilor. Nu cunosc nimic mai instabil, mai flexibil şi mai nelămurit decât învăţătura masonică. Fiind în esenţă individuală şi mai ales sentimentală, ea te încurcă şi te dezorientează în acelaşi timp. Variaţiile acestei doctrine, dacă se poate numi aşa, sunt nenumărate în timp şi în spaţiu, urmând tendinţele politice şi filosofice ale

orelor care se scurg. Aceasta nu poate fi decât o înşiruire de puncte de vedere, o linie a orizontului care-ţi dispare din faţă într-un miraj continuu. Cum poate să se stabilească ceva solid pe un sol mişcător şi efemer?

O asemenea documentare cere, înainte de toate, o curiozitate filosofică mereu trează. Ea presupune lecturarea numeroaselor lucrări care reflectă, oricum, influenţa dominantă a unei epoci sau a alteia. Ea necesită multiple conversaţii cu demnitarii de diferite grade care dau năvală în Templu. Atunci se poate face lumină.

Se poate încropi un plan general care să indice clar existenţa unei tendinţe obscure, materialiste şi egoiste, dominând ansamblul lucrărilor Sectei şi îndrumând diferitele activităţi din Loji. Educaţia masonică produce aceleaşi efecte, variind după temperamentele actorilor, invariabile însă în ceea ce priveşte rezultatele profunde.

De altfel, francmasonii eruditi (există foarte puţini, dintre aceştia, însă există) sunt foarte

reticenţi faţă de acest subiect. Înţeleg ei oare neclaritatea fundamentală a doctrinei lor.

5 5 5 O

instabilitatea terenului pe care se aventurează sau, utilizând un procedeu foarte la modă în aceste medii, o fac ei pe pontifii care închid ochii (în orice mason există un fel de javră care dormitează...)? Nu ştiu. Ceea ce este sigur este că ei nu suportă deloc să fie urmăriţi până la ultimele lor posibilităţi de apărare. Ei se învăluie atunci în secrete care nu pot fi revelate, în mistere care nu pot fi rostite, în vorbe care nu pot fi şoptite decât de la gură la ureche. Ei fac apel la discursuri demagogice despre ocultismul pe care noi îl vom studia imediat. Cu toate acestea, să nu ne descurajăm, sunt destule texte, cărţi şi scrieri pentru a ne edifica asupra acestui subiect. Alăturând mărturiile orale, care le completează în mod fericit pe cele scrise, aspectul general se lămureşte şi se pot contura liniile de ansamblu.

O definiţie excelentă a francmasoneriei doctrinale a fost dată de profesorul Guignebert de

la Sorbona, militant anticreştin, cunoscut pentru studiile sale, superficiale ce-i drept, despre originea creştinismului. Această definiţie a fost publicată în „Imparţialul francez” din 7 martie 1925: „Francmasoneria se bazează pe câteva principii generale şi pe câteva tendinţe care pot fi numite filosofice; însă, prin ea însăşi, ea nu este o filosofie construită, cu atât mai puţin un sistem religios. Ea nu aderă la dogmatica creştină, e dreptul său. Este ostilă intoleranţei confesionale; este datoria sa. Ea nu dispune nicidecum de o doctrină metafizică de substituire care ar putea să înlocuiască creştinismul”.

Aceasta înseamnă să mărturisim, în termeni academici neputinţa doctrinală a francmasoneriei. E adevărat că pentru cei mai mulţi acesta este un titlu de glorie… O altă definiţie, mai justă, fusese prezentată de fratele Lebey şi pe care am întâlnit-o în partea a doua a acestei cărţi, definiţie care, în plus, are avantajul de a fixa o chestiune foarte spinoasă pentru orice francmason. Ea a fost dată la Conventul Marelui Orient din 1927 (D.S., p.

137):

„Se prea poate să fim o societate de întrajutorare cu statute speciale; spuneţi-mi-o şi mă fac nevăzut imediat. Sau suntem o societate ezoterică şi nu trebuie să intrăm în ea decât cu credinţa neclintită în inima noastră, cu dorinţa de a nu primi nimic şi de a da totul din noi înşine pentru opera comună, pentru idealul către care ne îndreptăm. Aceia care nutresc acest ideal în adâncul inimii lor sunt demni de a fi masoni". (Aplauze)

Iată aici apare esoterismul; eu îl consider ca fiind foarte important şi îi voi destina un capitol special. Vom completa de asemenea aceste definiţii printr-o a treia care ni se pare la fel de potrivită. Ea provine de la fratele Gaston Martin, la Conventul din 1926 al Marelui Orient (D.S., p. 162), care studiază îndelung problema C. Din circulara Nr. 1, care tratează Educaţia masonică. Acesta pe care-l face Gaston Martin este procesul oricărui intelectualism contemporan şi al oricărei gândiri religioase moderne. El îi face cu ou şi cu

oţet pe autorii „monarhişti”, pe „specialistul scolasticii”, Maritain, care face nişte „elucubraţii de un pedantism subtil”, pe tinerii de toate soiurile, într-o salată literară care mi se pare în realitate un pic rusească. Apoi, având astfel pregătit terenul, într-o primă rezolvare, el cere ca francmasonii să se cunoască, pe ei înşişi şi doctrinele lor. El examinează mai întâi caracterul religios al francmasoneriei, acest simbolism sentimental, care va permite cel puţin „de a ne fixa în noi senzaţia că noi îndeplinim, în afara lumii, o misiune ale cărei scopuri rămân omeneşti… Noi ne aflăm într-un Templu…”

După aceea, va fi caracterul istoric al francmasoneriei, caracter care se întemeiază, înainte de toate, pe sensul de redemocratizare a ţării, după un barbarism recunoscut ca atare. Se pare că duşmanii lui îl acuzau de „orice tentativă care emancipează raţiunea umană”; recunosc cu umilinţă că am acelaşi reproş să-i fac. În acele vremuri era la modă în Loji (căci şi acolo era o modă) să se studieze idealul masonic. Totuşi este

periculos ca un Ordin masonic să pornească în căutarea Idealului care îl ghidează; asta ar putea să dovedească faptul că l-a pierdut de multă vreme. Aceşti oameni se învârt în jurul cuvintelor, întotdeauna aceleaşi, la fel ca şi muştele care zboară în jurul unei lămpi de provincie, neputând să se aşeze pe ea. În această harababură de definiţii, pot distinge totuşi două curente: un curent ***politic*** şi un curent ***pseudo-mistic***.

Primul a fost studiat suficient în cea de a doua parte a cărţii. Al doilea merită atenţia noastră, căci el este ca şi suportul, ghidul inspirator al acţiunii exterioare a francmasoneriei.

Această pseudo-mistică se baza în primul rând pe principiul democraţiei; se afirma că aceasta este cheia de boltă masonică. Marele Secret este într-un fel regalitatea superioară a Omului, demnitatea sa, plenitudinea sa. Iată ce spunea, fratele Marcel Cauwell la Conventul Marii Loje în 1924 (D.S., p. 80):

„Dumnezeul masonilor nu este nici Substanţă, nici Cauză, nici Suflet, nici Morală, nici

Creator, nici Tată, nici Sfântul Duh, nici Mântuitor, nici Satana, nimic din ceea ce corespunde unui concept transcendental. Aici este îndepărtată orice fel de metafizică, aceasta este personificarea echilibrului universal, ***Arhitectul*** care ţine compasul, nivela, echerul, ciocanul, toate instrumentele de ordin moral, el este: justiţia.

Iată toată legea masonică.

În rest, nu există niciun fel de sacrificii, de rugăciuni, de sacramente, de graţieri, de cult. Societatea francmasonică nu este o biserică. Ea nu susţine nimic din ceea ce raţiunea nu ar putea să înţeleagă în mod clar şi nu respectă decât umanitatea... Teologia Marii Loje este contrariul teologiei".

Mai departe, fratele orator vorbeşte despre ***Arta de a trăi*** de care nu avem habar. La Marele Orient (Conventul din 1928, D.S. p. 333), fratele Lebosse scrie despre „Revelaţia Bisericii pe care noi nu o recunoaştem" şi despre Părintele luptei împotriva clericalismului, Julien Apostolatul. [Unii ar putea să-mi reproşeze că am abordat aici un

anticlericalism desuet şi care nu ar mai exista în vremurile noastre. Eu citez un Convent recent (1928) pentru a scăpa de acest reproş şi sunt obligat să mă bazez pe acest aspect al doctrinei masonice care ajută mult pentru a-i cunoaşte adevăratele resorturi. Francmasoneria era din ce în ce mai mult anticlericală.] Aceasta este afirmarea întâietăţii Omului în faţa Revelaţiei creştine. Acesta este un lucru foarte grav, deoarece conştiinţa neofitului faţă de afirmaţia masonică nu are decât două posibilităţi: sau soluţia creştină a căderii, a unui viciu inerent simţurilor omului care îl înseamnă ca un fier roşu, sau dacă nu, soluţia masonică a unei pseudo-divinizări a Omului aşa cum a fost stabilită de Textul Constituţiei Marii Loje: „francmasoneria are drept scop perfecţionarea morală a umanităţii”. Studierea ulterioară a gradelor şi a învăţăturilor ordinului va confirma aceasta în întregime. Conform Creştinismului, omul ***nu este*** sau ***nu mai este*** la locul său. El este un zeu decăzut, un dezrădăcinat, un rătăcit, un împuţinat,

o fiinţă pierdută. Lui îi trebuie o mână, un ghid spiritual, o graţie pentru a-l salva şi a-l ajuta; aceasta este marea problemă tragică a umanităţii care o chinuie încă de la originile sale şi de care nu poate scăpa. În faţa acestei atitudini, francmasoneria a spus: nu, nu există nicio cădere, nicio coborâre, nicio graţie. Ea ar fi putut atunci să îmbine teologiile orientale cu metodele de asceză asiatică dacă ar fi vrut să se alipească cu toată forţa de o tradiţie spirituală. Asta însemna să ceri Lojilor ceea ce pe ele le îngrozea cel mai mult: semnul Spiritualului. Pentru masonerie nu există nici Dumnezeu, nici Maestru, după o formulare idioată care a avut un mare succes. Drama metafizică a Fiinţei, cea care i-a uimit la fel de mult pe învăţaţii Occidentului ca şi pe cei din Orient a fost ignorată de masonerie. Această pretinsă şcoală iniţiatică dispreţuia chiar premizele oricărei lucrări filosofice. Printr-o ciudată răsturnare a oricăror valori, masoneria a vrut să organizeze Omul şi nimic altceva decât Omul, eliberat de divin.

Iată deci, în câteva rânduri, fondul problemei. Eu nu cred că ea să fie expusă astfel în Lojile albastre (Lojile primelor grade). Ea este în orice caz expusă în înaltele-Grade. Suntem departe de povestirile în genul lui Leo Taxil, despre diavolul care apare în Loji şi alte bârfe stupide. Dacă diavolul ar fi apărut o singură dată în Lojă, nu ar mai fi rămas niciun Frate acolo. Ei ar fi cu toţii călugăriţi; afirmarea răsunătoare a unui adevăr necunoscut i-ar fi convertit în mod radical.

Această stare de spirit este denumită în aceeaşi măsură raţionalism şi naturalism. După fratele Vasset, la Conventul din 1924 (D.S., p. 78) raţionalismul „exprimă orice metodă de raţionament ce presupune interpretarea afirmaţiilor dogmatice cu ajutorul sclipirilor naturale de inteligenţă”. În acelaşi raport, interpretând opinia L. „Contractul social”, acest frate adaugă: „cu condiţia extinderii către toate binefacerile unei gândiri eliberatoare, printr-o concepţie justă despre capacităţile raţiunii umane,

masoneria se angajează ea însăşi să realizeze această eliberare a *conştiinţelor indispensabile scopurilor noastre.* „La Conventul Marelui Orient din 1929 (D.S., p. 234 şi ss) fratele Etienne-Bazat defineşte idealul Ordinului ca fiind acela al „iniţierilor antice... a religiilor atât cât clericalismul nu le-a întinat de la Platon la Nietzsche, care este acela ***de a deveni Om***". Mai departe acelaşi orator adaugă: „Masoneria, care va şti să-şi realizeze unitatea, aceasta este masoneria care va domni peste întreaga lume". De altfel, fratele Zaborowski îi răspunde: „Dacă pentru unii este o consolare să creadă că sunt fii lui Dumnezeu, nouă să ne fie permis să fim, mai simplu, fiii Umanităţii, servitorii unei îndatoriri chibzuită îndelung, în mod liber consimţită şi dusă la bun sfârşit cu fermitate, *cu orice preţ.* (Aplauze)" Iată deci, nişte definiţii concise, care nu lasă nicio îndoială. Or, faptul ce ţine de orgoliul omului care se erijează liber în faţa divinului, ca acei Titani ai legendei antice, constituie păcatul împotriva Spiritului prin excelenţă, păcatul per

superbiam. Eu consider această tentativă zadarnică, Titanii înşişi fiind doborâţi... În străfundurile fiinţei noastre există o atât de nepotolită sete de realizare spirituală, există un atât de mare dor de divin, un sentiment atât de pregnant al infinitului, încât eforturile raţiunii pentru a ne convinge de contrariu nu ajung la niciun rezultat. Utopia Omului care îşi îi este lui-însuşi de ajuns este o formă de egoism monstruos, diabolic, în realitate satanic. După mine, există în acest caz un profund mister al nedreptăţii, o revoltă spirituală aprigă de care puţini sunt conştienţi, dar a cărei beţie face să se întoarcă multe capete. Trebuie ca orbirea şi ignoranţa oamenilor să devină profundă pentru ***a nu înţelege*** ceea ce poate să ascundă o astfel de atitudine...

Şi pentru a vă edifica şi mai clar, vă dau drept temă de meditaţie fraza următoare din raportul Consiliului Federal al Marii Loje (Buletin Oficial, nr. 20,1923): „Marele Arhitect Al Universului este de asemenea Omul care

descoperă puţin câte puţin legile Cosmosului, care supune forţele naturii şi le foloseşte pentru nevoite sale. Acesta este omul care inventează, modifică, face speculaţii şi a cărei gândire nu cunoaşte limite. Acesta este Omul care-l concepe pe Dumnezeu în el însuşi.

Marele Arhitect al Universului este şi Natura însăşi, aşa cum o vedem noi, fără să-i cunoaştem cauzele şi scopul…”

Practic, această stare de spirit se realizează în francmasonerie prin lupta împotriva Bisericii catolice, singura organizaţie tradiţională pe care o întâlneşte masoneria în Occident. **Acesta este scopul secret, punctul ultim şi definitiv al oricărei acţiuni politice şi filosofice a Sectei.** În spatele vorbelor măreţe care servesc drept paravan, ea vrea, de fapt, să distrugă Biserica. Ea ascunde, printre frazele pompoase şi aparent fără intenţie, ura sa înăbuşită împotriva Tradiţiei creştine. Am văzut anterior mijloacele sale sociale; vom vedea acum metodele sale religioase şi „iniţiatice”. Însă nu trebuie uitat niciodată că în

definitiv duşmanul de moarte al francmasoneriei este biserica catolică a Romei. Atunci când ea combate religia potrivnică progresului, obscurantismul, înrobirea conştiinţei copilului, despotismul unui Dumnezeu medieval, trebuie să înţelegem că este vorba de dogme tradiţionale. Pe scurt, libera-gândire, pseudo-iniţierea spirituală, ermetismul în francmasonerie nu sunt decât nişte măşti abile, nişte înfăţişări false pentru a combate în mod universal o învăţătură spirituală.

Unii nu au decât să-mi spună că exagerez şi că simplific prea mult problema. Se prea poate să fi existat şi oameni care acţionau în rândurile armatei masonice, necunoscând scopul final al eforturilor; nu aceştia sunt cei pe care îi vizez. Însă cu ştiu sigur că această lucrare era reluată, completată şi utilizată de către conducătorii Ordinului care o foloseau în toate scopurile necesare. Studierea atentă şi lucidă a acestor scopuri, nu poate lăsa nicio îndoială martorului de bună credinţă.

II

Gradele masonice

Aici am rezervat un spaţiu gradelor masonice, fiindcă ceea ce contează nu este descrierea ritualurilor, dintre care multe sunt puerile şi lipsite de prea multă imaginaţie, ci sensul pe care acestea îl reprezintă. Or aceasta se potriveşte perfect în cadrul doctrinal al francmasoneriei, iar concluziile pe care le tragem de aici ne vor dovedi, o dată în plus, temeinicia celor afirmate de mine mai sus.

În principiu, ritualul masonic are drept scop ca iniţiatul să fie pătruns treptat de principiile noi pe care el trebuie să le trăiască. El ***moare*** pentru viaţa profană şi ***renaşte*** în viaţa de iniţiat. Iniţierea în primul grad este cea mai importantă, precum şi cea în al treilea grad, denumit al Măiestriei. Al doilea grad, numit Ucenicia, are efectul unei umpluturi şi nu are niciun interes. Pentru a ne face o idee despre cum poate să fie un ritual masonic, voi reproduce în continuare ritualul, utilizat de Loja *Theba* care a completat şi a modificat ritualul obişnuit. Acest eşantion ne va

da o idee de ansamblu justă asupra unui ceremonial masonic.

Micul caiet secret cu instrucţiuni care se pune la dispoziţia noului iniţiat ne va servi pentru a rezuma aceste prime trei grade. Eu mă voi servi de acela care corespunde Măiestriei, deoarece conţine nişte idei pe care nu le regăsim în primele două.

La pagina 18 a acestor instrucţiuni, aflăm că primul grad „aduce la cunoştinţă existenţa legilor imuabile ale Universului”, că al doilea grad „l-a învăţat să se cunoască pe sine însuşi” şi necesitatea de instruire a tuturor şi că al treilea grad presupune simbolismul morţii lui Hiram. Toată lumea cunoaşte această legendă şi ceremonia masonică ce perpetuează, prin noul iniţiat, într-o manieră simbolică, uciderea Maestrului Hiram de către trei ucenici răi. Acest omor este interpretat în primul rând ca un simbol solar (vezi Dupuy şi faimoasele mituri astronomice), apoi ca fiind (Instrucţiuni, p. 21) reprezentarea persecuţiei şi ale eternelor lupte ale

adevărului împotriva ignoranţei, fanatismului şi superstiţiei, fiindcă numele lui Hiram înseamnă Viaţa şi Adevărul. Noi aflăm că acest grad a fost instituit pentru a combate eroarea şi prejudecăţile… pentru a sfărâma jugul ignoranţei. Noi ştim despre ce fel de ignoranţi este vorba şi spre care „adevăr” trebuie noul iniţiat să-şi îndrepte eforturile!

De la ce de-al patrulea până la cel de-al optsprezecelea (sau Roza Cruce), gradele sunt nesemnificative. Povestirile despre Maeştrii Secreţi, Maeştrii Perfecţi, lasă loc de comentarii fără sfârşit, de un simbolism desuet şi plângăcios, fără nicio valoare. Până acum acestea erau stagiile administrative, sărite automat la capătul unui an sau trei de prezenţă în lojă şi în care domnea pălăvrăgeala, la fel de multă şi de insipidă ca în Lojile albastre (gradele 1,2,3). [Conform Buletinului Marii Loje din 1 februarie 1931 (seria nouă nr. 1) care conţine darea de seamă a Sărbătorii Ordinului Scoţian care a avut loc la 21 decembrie 1930, putem vedea că în 1930 au avut

loc următoarele iniţieri: 315 fraţi au primit gradele 4 – 14 (345 în 1929); 213 fraţi au primit gradul de Cavaler F.C. (150 în 1929); 212 fraţi au primit gradul de Cavaler Kadosh gradul 30 (50 în 1929); 36 fraţi au primit gradul 31 (50 în 1929); 21 fraţi au primit gradul 32 (19 în 1929); 20 fraţi au primit gradul 33 (19 în 1929).]

Gradul cel mai interesant, cel mai semnificativ al înaltelor Grade este cel de Roza Cruce sau R.+C., numerotat 18. Adunarea îşi denumeşte un Consiliu. În acest grad, se poate vedea o caricatură perfectă a Catolicismului şi nu am înţeles niciodată cum pot masonii să vorbească de emancipare şi de „ignorantism" aparţinând acestui grad care nu are nici măcar înfăţişarea unei simple ceremonii catolice. Semnul acestui grad, fiindcă orice grad are un semn particular (un gest al mâinii, în principal degetul mare în echer (unghi drept) cu restul degetelor) este acela al „bunului Păstor". El constă în ţinerea braţelor încrucişate pe piept, cu mâinile depărtate. Parola este Emmanuel, răspunsul fiind pace profundă.

Cuvântul sacru este I.N.R.I., iar vârsta, 33 de ani. Se ordonă să se îngenuncheze în faţa altarului la fiecare pasaj (altarul este locul unde este aşezat Şeful Adunării care este numit aici Prea înţelept).

Primul supraveghetor al Lojii (care se numeşte Conciliu) este intitulat: Foarte Luminat şi Puternic Tată Prim Supraveghetor. Cele trei virtuţi care sunt învăţate în acest grad sunt Credinţă, Speranţă, Caritate. Am văzut mai înainte cum trebuiau „înţelese" cele trei virtuţi în limbajul masonic. Tunica cu care este îmbrăcat recipiendarul (proaspătul iniţiat) se numeşte patrafir. Simbolismul esenţial al acestui grad este cuvântul pierdut, care după nişte călătorii (în masonerie se călătoreşte mult) este revelat ca fiind I.N.R.I. Sensul acestor patru litere este: igne natura renovatur integra (focul purifică în întregime natura (lat)). Această frază, în sens obscur, a lăsat loc pentru comentarii multiple şi contradictorii. Cel mai clasic dintre acestea este că natura este cel mai bun îndrumător posibil, că ea regenerează Omul şi îl ajută să-şi alunge

ignoranţa. Acesta este un refren pe care deja îl ştim.

Voi menţiona în legătură cu acest grad şi faimoasa ceremonie, aşa-zisa ***Cină cea de taină***, care se face în Joia Sfântă. Pentru a desăvârşi parodierea Bisericii, masa se numeşte altar, paharele sunt cupele. Nu e nevoie să mai adăugăm că în general atmosfera acestui vesel banchet care are loc în ziua comemorării morţii lui Hristos nu are nimic în comun cu ceea ce i-ar putea însufleţi pe Creştini în această zi de doliu şi de speranţă. Aici nu este vorba decât de o Anti-Biserică ce face tot ce poate pentru a-şi afirma anticreştinismul şi ura şi pentru a răspândi sentimentalismul fratern al membrilor săi într-un scop precis.

Există apoi gradul de ***Cavaler Kadosh***. sau gradul 30 care se mai numeşte de asemenea şi ***gradul de răzbunare***. Conform Intrucţiunii acestui grad (p.4) „trei lucruri se opun descoperiri cunoştinţelor umane şi adevărului: ignoranţa, fanatismul şi ambiţia”. Aşadar, acestea trebuie

combătute; acum înţelegem ***unde*** şi ***la cine***. Simbolismul esenţial al acestui grad este scara misterioasă cu 7 trepte. Gradul Kadosh este semnificativ; sub frazele pompoase despre răzbunarea uciderii lui de Molay, există un plan de atac al Catolicităţii prin toate mijloacele, pe care eu nu pot decât să-l semnalez. Tendinţa generală a acestor înalte grade era detestabilă: sau aceştia erau doar nişte băcani de ispravă care perorau şi asta nu este grav; sau, iar acesta este cazul cel mai general, cei de gradele 30,31,32,33 erau avocaţi, medici, oameni de litere care, hrăniţi de acest spirit revoluţionar pe care l-am studiat deja, deveneau artizani hotărâţi şi vicleni. Ei nu aveau cunoştinţă de locul pe care-l ocupau în lucrarea generală, necunoscută de nimeni şi care se înalţă în fiecare zi. Aş putea să spun că primul plan de construire a Templului masonic era invizibil, ascuns şi de necunoscut. El provenea din lumea ideilor, el făcea parte dintr-un domeniu subtil. Însă mie mi s-a părut întotdeauna că ideile care provin din această lume şi luminează creierele

conducătorilor francmasoneriei erau uneori în mod ciudat inspirate în opera lor distructivă. Căci, pentru orice francmason, trebuia întâi să fie distrusă Cetatea creştină pentru a se clădi Cetatea masonică, Cetatea Omului care-i face în ciudă lui Dumnezeu.

Există o masonerie Intermediară, superioară tuturor înaltelor Grade, necunoscută de nimeni, acţionând din umbră şi animând faptele mari ale diferitelor Subordonanţe? Ceea ce este sigur este că scrisoarea lui Melegari către Breitenstein (1836) şi revelaţiile organizaţiei ***înalta Vânzare*** sunt tulburătoare. Din nefericire originalele au fost distruse aşa încât valoarea lor istorică încetează. Aici, cred că părăsim terenul specific masonic şi abordăm sectele masonico-ocultiste pe care le vom studia mai amănunţit în capitolul următor.

Sărăcia doctrinală şi filosofică a înaltelor grade îi uimea pe mulţi masoni. Ei uitau că nu se mai ocupa nimeni de ei; ei erau aşezaţi la locurile lor. Erau alţii, tinerii pentru care aceste cordoane

multicolore, aceste titluri răsunătoare se impuneau cu atât mai mult cu cât nu le înţelegeau. Acesta era întotdeauna acelaşi şantaj în secret. Pentru oamenii de mijloc se impunea o disciplină de mijloc, pe care ei o acceptau fără să şovăie. La ei nu exista niciun fel de inteligenţă, niciun creator demn de acest nume care să-şi fi dat seama de îngustimea acestei doctrine şi a mijloacelor pe care ea le folosea pentru a-i impresiona pe oameni. Sentimentalism avea destul: mărturisiri, aclamaţii, titluri, slăbiciuni, cuvinte evreieşti de neînţeles, circ. Însă studiu, reflectare, spiritualitate autentică şi, îndrăznesc s-o spun, divinitate nu existau deloc. Francmasoneria se năştea în cafenele; ea nu se simţea în largul ei decât într-o zăpăceală sentimentală de beţie şi de banchet.

O lojă? Pentru mine ea mirosea uneori a tejghea, a braserie politică unde se fumează şi se bârfeşte din belşug. Câteodată ea devenea, în funcţie de asistenţă şi de ţară, un Templu al plictiselii, rece, glacial, adormitor…

Să privim interiorul acestei organizaţii. Deja i-am înţeles deviza: să distrugă toate dogmele şi prejudecăţile prea răspândite încă pe pământ şi să nu accepte nimic ca fiind adevărat, decât ceea ce este evidenţa însăşi. Vom vedea acum punerea în practică a devizei prin intermediul diverselor grade asupra noilor adepţi. Eu n-am înţeles niciodată atât de bine adevăratul rol al francmasoneriei în lume decât văzând-o cum acţionează în primul rând asupra propriilor săi membri. Diversele grade sunt scara savantă şi aplicarea gradată a principiilor revoltei spirituale şi ale „eliberării" omului. Se poate ca masonul, după ce a trecut prin aceste trepte să fie refractar la această învăţătură şi mai ales la acest mod de gândire. Însă acela care a urmat într-adevăr învăţătura masonică trebuie, la un moment dat, să poată gândi conform doctrinei masonice şi, la rândul său, să inoculeze această otravă şi altor „tineri francmasoni".

Pentru ca această expunere să fie completă, trebuie să semnalez că luptele în cadrul înaltelor

Grade sunt la fel de uimitoare ca şi în Lojile albastre. Fratele Savoire a mărturisit aceasta, el, care avea gradul 33 şi era membru al Marelui Colegiu al Riturilor, la Conventul Marelui Orient din 1924 (D.S., p. 176). [Am arătat în lucrarea „Organizaţia secretă a Francmasoneriei”, corespondenţa schimbată între Marele Orient şi Supremul Consiliu Scoţian.] Să menţionăm totodată că membrii Consiliului de Ordine al Marelui Orient nu pot pătrunde în Atelierele Superioare ale ţărilor străine, deoarece Supremul Consiliu, cu reşedinţa la Laussaune, în 1875 a boicotat Marele Orient Cauza fusese, precum ştim deja, refuzul de a impune membrilor Marelui Orient recunoaşterea Marelui Arhitect al Universului.

De asemenea mai fusese şi refuzul de a pune Biblia pe scenă pentru jurământul, care motiva această izgonire a francmasoneriei franceze. Este de la sine înţeles că vorbele rostite de fratele Savoire cu mâna pe Biblie la Conventul din 1924 al Marelui Orient (D.S., p. 1Â75) nu sunt deloc

acceptabile, când se cunoaşte mentalitatea protestantă a Anglo-Saxonilor. „Dacă este necesar să apară o carte pe scena preşedinţilor pentru a se primi jurămintele neofiţilor noştri, noi refuzăm să acordăm acest loc de onoare unei cărţi care conţine atâtea percepte imorale şi inumane, atâtea erori ştiinţifice şi povestiri despre masacre, crime şi obscenităţi! Vom propune să fie înlocuită Cartea Umanităţii…” Şi, cu câteva minute înainte, fiindcă veni vorba de recunoaşterea înaltelor Grade franceze de către Subordonanţele străine, acelaşi orator exclamă: „Vă jur că niciodată M.Colegiu al Riturilor nu va tolera şi cu atât mai puţin nu va provoca o întoarcere în trecut, adică spre formele rituale a căror obligativitate ar constitui o violare a articolului nr. 2 al Constituţiei de care Atelierele superioare sunt preocupate în aceeaşi măsură ca şi de regulamentul lor general”.

În sfârşit, anumiţi adversari ai francmasoneriei au afirmat că simbolurile masonice sunt revelate în înaltele Grade, ca fiind doar sexuale. Trebuie să spun că aceasta este o

inexactitate, fiind că una dintre cheile masoneriei era. Într-adevăr, aceea a generaţiei care era slăvită şi revelată în Lojă. Nu înseamnă aceasta mai curând afirmarea puterii omului de a crea aproape ex nihilo fără concursul Naturii şi mai ales fără un Dumnezeu, acoperit de ruşine şi izgonit departe? Vom putea înţelege cuvintele fratelui Uhry, deputat la Conventul din 1927 al Marelui Orient (D.S., p. 190): „Filosofia catolică este de părere că trupul omului este un lucru perisabil, o pulbere care nu trebuie cinstită. Ea cinsteşte murdăria şi nu sfinţenia”. Masoneria se angaja să combată acest ideal de pervertire şi să afirme la rândul ei nobleţea actului genezic!

Mai presus de interpretarea sexuală, există o interpretare mai profundă de ordin ermetic a acestui simbolism, în ierarhia masonică. În ea, Ordinul combină gnozele antice, ocultismul, tradiţiile oculte, însă inversate şi golite de sensul lor adevărat. Importanţa acestei stări de spirit este incontestabilă; ea este cea care serveşte la recrutarea şi întreţinerea „focului sacru” în Lojă.

Merită deci să ne oprim asupra ei.

III

Francmasoneria şi ocultismul

În încheierea remarcabilei sale lucrări despre francmasonerie, fratele Lantoine adaugă următoarele: „Să presupunem că atunci când o societate traversează singură secolele, printre furtunile care au făcut din toate celelalte opere ale omului nişte lucruri efemere, există în ea o virtute misterioasă – ceea ce poetul numeşte muzică interioară…” O astfel de mărturisire (poate că este simplă poezie, până la urmă!) la îndemâna unui astfel de autor mi s-a părut oricum semnificativă. Ca un apărător al raţionalismului masonic, un adversar atât de înverşunat al gnozelor şi al misterelor să facă apel la „o virtute misterioasă” în francmasonerie, aceasta are pentru mine, o valoare de două ori mai mare. Ceea ce autorul numeşte, în termen delicat, muzică interioară, alţii numesc ezoterismul francmasoneriei. Să înţelegem bine: există multe feluri de ezoterism. Eu doresc numai să arăt pentru moment

umanitatea acestei senzaţii de *mister,* care domnea în sectă, care-i forma spiritul, care îi alimenta viaţa pseudo-spirituală şi care era exact cârligul de undiţă cu care masoneria îi pescuia pe oameni. Acelaşi sentiment (ar trebui să repet senzaţie) se traducea, bineînţeles, în diverse moduri. Erau delicaţii, observatorii (criticiştii), snobii francmasoneriei care se jucau cu aceasta după bunul lor plac. Să mă ierte „Marele Arhitect al Universului" că l-am trecut printre aceştia şi pe bunul frate Lantoine. Erau şi grosolanii, pentru care acest mister rămânea de nepătruns şi care nu făceau altceva decât să se scalde, ca dobitoacele în senzaţia vagă a necunoscutului. În sfârşit există pneumaticii, misticii, magii care

„Încercau să explice" acest mister şi, la nevoie, să se folosească de el.

În întreaga francmasonerie se simte un iz straniu de mucegai. Aceasta este o atmosferă de linişte îngrijorătoare, secretă, ezoterică. Totul se pretează, mai ales pentru neofit, la dramatizarea acestei ambianţe: ordinea întrunirilor, decoraţiile

Templelor şi a asistenţelor, ordinele desuete şi pompoase, muzica „coloanelor armoniei”, parolele extrase din limba evreiască… Fratele cu care dă nas în nas ar putea fi un Roza-Cruce sau un 33! El observă prin întredeschiderea unei uşi repede închise, tapiţeriile necunoscute şi costumele pe care nu le văzuse încă. Bărbaţii gravi şi amabili au venit să „deschidă” anumite întruniri în Loja sa şi erau primiţi cu săbiile care formau bolta de oţel. În bătăile triple de ciocane în uşile de lemn ale diverselor Temple, la ora deschiderii Lucrărilor, în agitaţia importantă a fraţilor portari în căutarea vreunui Venerabil care umblă după petreceri, în clinchetul săbiilor care se pregătesc pentru o iniţiere sau pentru o recepţie solemnă, în pocniturile seci ale ciocănelelor de lemn care, aflate în mâinile Venerabilor, impun liniştea, există ***ceva*** care-l impresionează pe tânărul francmason…!

Studiind bine psihologia multora dintre aceşti fraţi, mi-am dat seama că, pentru un mare număr dintre ei francmasoneria nu era decât un

pretext pentru „evadarea morală”. Intrând în lojă, Fratele ***ieşea din viaţa sa***. Pentru acest burghez, plin de egoism, de prejudecăţi şi de anticlericalism, exista o satisfacţie tainică de a veni să conspire în Lojă, să cocheteze cu „ceva ce trebuie apărat” („ceva ce nu este permis”), să se joace de-a preotul, de-a pontiful care „sfinţeşte” şi care „îndeplineşte un ritual”. Acestui om, care se credea eliberat de obscurantism şi de religii desuete, francmasoneria îi oferea o pseudo-religie care-şi avea riturile ei, preoţii ei, ierarhia sa, misterele ei nerevelate. Acelaşi francmason mărginit care-şi bătea joc de dogma Sfintei Treimi, se apăra împotriva logicii însăşi, cu puterea şi simbolismul măreţ al Marelui Arhitect al Universului. De altfel, această religie era comodă; ea nu acorda decât drepturi, îndatoririle rămâneau teoretice. Astfel, toată lumea era satisfăcută fără prea multă trudă, fiecare putând să interpreteze ordinele conştiinţei sale după bunul său plac. Am scris deja cuvintele „protestantism laic”; aceasta mi se pare din nou o

definiţie excelentă.

Pe lângă această religiozitate mai trebuie remarcat în atmosfera masonică, aşa cum am arătat anterior, o angoasă mistică de o factură cu totul specială: căutarea ocultului în sensul său cel mai detestabil, cel mai deviat de adevărata sa semnificaţie. Francmasoneria era într-adevăr ultimul salon în care se pot întâlni cei care studiază Ştiinţele Oculte. Cu toate că unii fraţi raţionalişti şi atei le negau activitatea, ei erau obligaţi să le constate prezenţa. Ei se străduiau de altfel să-i considere pe aceşti falşi iluminaţi care plictiseau Lojile cu fanteziile şi închipuirile lor, drept nişte părinţi săraci, nişte heterodocşi. Fratele Lantoine, în Buletinul Oficial din februarie 1930 al Marii Loje (nr. 61, p. 70 şi ss) recunoaşte totuşi că aceste „tentative extra-masonice influenţaseră indirect Justiţia". Şi mai departe el descrie excelent activitatea psihologică a acestei „penumbre" în care „Fraţii se distrau pe seama acestor povestiri despre Cavalerie". El cere să se stabilească „cum anume aceste secte bastarde au

reuşit să pervertească ordinul regulamentar, de exemplu prin fabula lor despre ancestralitatea templieră". Şi el mai adaugă că „există la originea tuturor acestor intrigi ezoterice mai multă naivitate, să zicem mai multă credulitate decât am putea crede, chiar la cei care operează. În aceste înşelătorii, primii înşelaţi devin şi ei înşelători; aceasta este înlănţuirea logică".

Aceleaşi „grămezi de banalităţi, care sunt exteriorizate într-o frazeologie gelatinoasă în care vin să se prindă în cursă nătângii în căutare de adăpost" (Lantoine dixit) erau întotdeauna folosite în Loji. Aceste „grămezi de banalităţi" formau hrana obişnuită a fraţilor şi atunci când aceştia erau sătui de discuţii politice, de intrigi, de Conventuri şi de banchete, ei ştiau că nu le mai rămâneau ca obiecte de studiu decât simbolismul şi ştiinţele oculte. Erau de asemenea iniţierile, marile întruniri ale înaltelor Grade, sărbătorile solstiţionale care erau tot atâtea ocazii de „exteriorizare a frazeologiei gelatinoase" de care vorbeşte fratele Lantoine. „Blegii", pardon,

ocultiştii francmasoni erau întotdeauna la pândă pentru a prinde aceste „sacramente”. Întotdeauna erau nişte Loji aşa-zis „serioase” în care simbolismul şi studiul ştiinţelor oculte erau la mare cinste. Existau chiar şi Loji în care se practica magia. În perioada 1929 – 1930, Loja ***„Steaua strălucitoare”*** făcuse o serie de experienţe de acest gen, experienţe la care am asistat personal. Se poate spune că, printre zeloşii francmasoneriei, printre membrii înaltelor Grade, erau şi iluminaţi, magicieni fără laborator, ucenici vrăjitori într-un număr mult mai mare decât am putea crede. Aceasta este o faună puţin cunoscută, a cărei acţiune, totuşi, este redutabilă şi ale cărei mijloace de acţiune sunt eficiente. Ea merită să ne oprim puţin asupra ei.

Din ceea ce am arătat până acum, am putut să ne dăm seama de existenţa în francmasonerie a doua temperamente, a doua curente ce păreau contradictorii şi care nu erau de fapt decât complementare: raţionaliştii şi iluminaţii. Ceea ce-i unea, ceea ce-i lega, acesta era ritualul.

Interpretarea largă a acestuia mergea de la un vag simbolism raţionalist, comemorarea evenimentelor memorabile, până la explicaţia magică şi psihică cea mai deşănţată. [Să plasăm între extremele sale tentativa fratelui Oswald Wirth din Loja „Muncă şi adevăraţi prieteni fideli”, autor al tripticului „Francmasoneria exprimată inteligibil pentru adepţii săi – manualul începătorului, al colegului (camaradului) şi al maestrului”. El este deopotrivă promotorul unei mişcări ce posedă şi o revistă: „Simbolismul”. Fratele Wirth, înalt demnitar francmason, încerca să facă să intre corpul amorf al francmasoneriei într-un cadru inteligibil şi mistic (pardon, simbolic) totodată. Tentativa sa fusese zadarnică; de altfel şi el o ştia foarte bine. Puţinul succes de care se bucura chiar în rândul masonilor este cea mai bună dovadă.] Trebuie citit, referitor la acest subiect, lucrarea fratelui de grad 33, ***Leadbeater***: liderul Societăţii Teosofice în legătură cu „Partea ocultă a francmasoneriei” (1930).

Raţionaliştii politicieni ai francmasoneriei

aveau şi inspiratori: aceştia sunt ocultiştii Lojilor, amatorii şi profesioniştii Ştiinţelor înalte. Unii adversari ai francmasoneriei au spus că toţi francmasonii sunt magicieni. Deşi există totuşi o anumită exagerare aici, este sigură prezenţa printre francmasoni, a unor mistici care se dedau ştiinţelor oculte. Cine sunt aceştia din urmă?

Există, în viaţă, nişte blânzi autodidacţi, care i-au citit pe *Eliphas Levy,* Papus şi au răsfoit lucrările teosofice. Ei au soluţii absolut definitive la problemele spirituale grave. Mândri de o ştiinţă acumulată prin ei înşişi (şi numai Dumnezeu ştie cum!) ei nu sunt deloc suspectaţi de către fraţii lor inferiori. Ei au studiat istoria Atlantidei, ale cărei dinastii le cunoaştem. Ei au procedee de iluminare şi dacă temperamentele lor le sunt favorabile, ei dezvoltă o mediumitate periculoasă, bolnăvicioasă, pe care ei consideră drept „putere”. Ei îşi spun iniţiaţi şi cunosc „Marile Fiinţe”. Ei caută cu înfrigurare societăţile secrete, cărţile secrete, imaginile de neînţeles. Ei interpretează cărţile sfinte după o simbolistică deşănţată şi incoerentă.

Fiindcă nu au citit decât manuale de vulgarizare, ei dizertează despre Einstein şi Freud. Posedând o carte veche a abatelui Moreux, ei ştiu Astronomie, această „ştiinţă inferioară”. Bâjbâind în cea de-a patra dimensiune, ei se joacă folosind cuvintele ca şi cu un hopa-Mitică. Ei sunt inefabili, naivi şi profund convinşi. Ei l-au citit pe Jacolliot şi îşi închid ochii cu un aer inspirat când vorbesc de Asia, ***locul acela***, despre care ei nu ştiu absolut nimic.

Atunci când aceşti blânzi creduli pătrundeau în Lojă, ei întâlneau acolo pe confraţii lor şi bucuria lor era fără seamăn. Ei amestecau în conferinţe cu titluri atrăgătoare, Brahmanismul, Budismul, francmasoneria, Hiramul, Esenienii şi Sfântul Francisc de Assisi. Ceilalţi Fraţi, aiuriţi din naştere sau din lipsă de imaginaţie încetau să mai spună ceva. Ce-am fi vrut de altfel să răspundă?

În curând, aceşti naivi deveneau periculoşi. Legea autosugestiei acţiona în defavoarea lor: ei deveneau nişte iluminaţi, nişte fanatici care voiau să-şi impună fantasmele lor. Din convinşi ce erau,

ei se transformau în predicatori. Respectul cu care erau înconjuraţi, acei care oficiau cu emfază, în aceste medii, ajuta această metamorfoză: viermele devenea fluture, băcanul devenea maestru, vânzătorul Samarului devenea Pontif şi o nouă lumină strălucea pe firmamentul ocultismului. Eu zic că toţi erau francmasoni; ei zic doar că, din simpatie, ei se grăbeau să devină. În orice caz ei erau întâlniţi în apele masonice. Ucenicii-vrăjitori care erau deja în Lojă îi căutau cu asiduitate pe aceşti măscărici, pe aceşti deţinători de secrete miraculoase. Astfel cercul se lărgea, pata ieşea în evidenţă, erau stabiliţi cei mai renumiţi dintre ei. Un celebru medium D.D.Home a scris, spre 1885, o lucrare care atunci a făcut mare vâlvă: „Luminile şi Umbrele Spiritualismului”. Acest medium care deschidea ochii în ceea ce priveşte adevărul, după ce i-a lăsat cu gura căscată pe toţi cursanţii din Europa prin experienţe curioase şi de netăgăduit şi după ce a făcut să vină în goană la faţa locului pe cei mai mari savanţi, a emis nişte raţionamente excelente despre ocultişti şi

confraţii lor. Cartea sa a devenit rară. Voi da mai jos câteva fragmente semnificative. Iată cum îi descrie pe cei de care ne ocupăm acum:

(p. 110) Cât despre cel care le-a cauzat ruina, el nu este singurul pe care l-am întâlnit. Aceste fiinţe stranii, pe jumătate şirete, pe jumătate vinovate, care pot fi întâlnite în orice epocă, tot iluzionându-i pe ceilalţi oameni, sfârşesc prin a-şi lua în serios rolul lor de împrumut şi devin mai fanatici decât persoanele pe care le înşală…

(p. 83) Este dificil de a aborda o analiză asupra celor care, fiind ei înşişi iluzionaţi, urmăresc să-i amăgească şi pe ceilalţi oameni. Aceste categorii de oameni pot să nu fie neapărat necinstiţi. Deseori ei se amestecă, fără ca să bănuiască măcar, cu nebunia riturilor lor. Acesta este un orgoliu exagerat, uneori este ambiţia, dorinţa de a comanda, care, în fond, constituie motivaţia comportamentului lor…

(p. 84) De fiecare dată când vom vedea pe câte unul căutând să-şi atribuie o dictatură, mai ales în domeniul spiritual, ceea ce contează este

ca să-i rezistăm. Acesta este fără nicio îndoială un ambiţios, iar puterea pe care el vrea să şi-o atribuie este contrară celor mai bune interese ale cauzei. Cel care este slab este gata întotdeauna să îngenuncheze în faţa statuilor de aur cu picioare de lut. De asemenea, fratele său mai cu bun simţ are ca primă îndatorire să-l pună în gardă în caz de greşeală, denunţând urâţenia şi neputinţa idolului…

(p. 85) Există bărbaţi, ba chiar şi femei – care s-ar considera jigniţi dacă li s-ar spune că nu sunt născuţi pentru a purta tiara papală sau o coroană. La toţi cei care vor să înfiinţeze o sectă şi o comunitate şi doresc să fie numiţi mari-preoţi ai acestor categorii de instituţii, ambiţia este cea care domină, însoţită de un anumit entuziasm, care are rolul de a câştiga încrederea spiritelor mai puţin puternice, însă îndrăgostite de misticism cu mai multă ardoare decât ei. Aceştia sunt cei care se supun orbeşte energiei care îi fascinează şi nu întârzâie să închine un anumit cult aşa-zisului profet care îi subjugă”.

Aceasta este, în exprimare clară, tot ceea ce vreau să vă spun. Eu n-am schimbat o iotă şi aş vrea să adaug că astfel de cuvinte sunt întotdeauna de actualitate. Istoricul ocultismului în francmasonerie nu poate fi făcut aici; el ar depăşi, prin amploarea sa, cadrul acestui studiu. Însă trebuie să insist asupra faptului că francmasoneria a fost locul din care diferitele secte îşi extrăgeau elementele lor. Pentru ele aceasta este o şcoală pregătitoare, un filtru, o disciplină. Martiniştii au pretenţia ca membrii lor să fie Maeştri-Masoni (gradul 3). Cei mai buni recruţi ai altor grupări fuseseră proveniţi din francmasonerie. Aceştia, aureolaţi de autoritatea lor iniţiatică, se credeau chemaţi să revoluţioneze lumea, fie că asistau la scene de evocare ce i-au stricat, fie că, pur şi simplu fanatizaţi, ei predicau la rândul lor, învăţăturile primite. Şi toate acestea: teozofie, ocultism, francmasonerie, secte secrete sau mistico-poliţiste, nu aveau decât un singur scop comun: asigurarea „dezrobirii” omului, retrăgându-i acestuia orice sens moral tradiţional,

pentru a-l putea aservi, întru îndeplinirea cât mai bună a intereselor urmărite, ceea ce ei numeau ***să-l elibereze***…

Pe lângă francmasonerie, mai erau aşadar multiple secte care există mereu şi a căror organizare este copiată întocmai după mama comună. Unele sunt originale, altele sunt comice; unele ating satanismul pur, altele ţin de azilul de nebuni. Lume tulbure în care se agită, pe lângă naivi incontestabili şi nerozi de „treabă, cele mai mari rebuturi umane, adepţii vicioşi şi zăpăciţi de droguri şi de perversiuni sexuale… În primul rând, iată-i pe şarlatani:

Este marele Yogi, din cartierul Stelei, cu ochii strălucitori care le întinereşte pe femeile frumoase prin practici speciale. Este vraciul cu barbă care declară cu solemnitate, după liniile din palmă şi după culoarea ochilor, dacă este vorba despre o boală de ficat sau de stomac şi care, drept remediu, recomandă nişte „respiraţii puternice”… Este vechiul informator de poliţie, escroc în orele sale libere, născut la Marsilia, care

în Lojă, spunea că studiase în Himalaia şi că era născut din părinţi brahmani. Nu de mult el a sedus o inimă de vreo cincizeci de primăveri şi îşi ţine ascunsă fericirea în „castelul” frumoasei sale. Este misirul în vinuri şi altele, Mare Maestru al unui Ordin dispărut de puţină vreme şi care ştia să îmbine în mod subtil temporalul cu spiritualul. Aceasta este javra italiană (ţara şarlatanilor ocultismului), fost comerciant şi dezertor, apropo de care un consul italian îmi spunea că „a avut uneori şanse echivoce”... şi care, în mod magistral, oficia ca un papă, ordona dezinteresul, caritatea şi condamna „balele de aur”... Este vechiul reprezentant care de opt ani fiind mason, punea piciorul de două ori pe an în Loja sa şi în înaltele Grade. El avea slăbiciunea să combine cultul lui Martinez cu cel al lui Venus, iar ieşirile „obligatorii” şi „importante” pentru loja sa erau pretexte fără replică pentru o soţie geloasă. Toate acestea, fără a-i răpi din calitatea de ocultist foarte distins... Este Egipteanul care se specializa în iniţierile feminine pentru a-şi face rost ieftin de

un harem cu totul oriental. Eu îi văd ascunzându-se pe aceşti nebuni, pe aceşti mişei pe care-i descrie Home. Memoria mea îi situează în posturile lor caraghioase, cu gesturile lor de pontifi, cu frazele lor grandilocvente. Cu toţii erau sau mai sunt încă în fruntea vreunui Ordin celebru sau a unor ceremonii misterioase şi grave…

Apoi, iată-i şi pe tragici:

Era Weishaupt, părintele lor spiritual, şeful teribil al sectei bavareze. Câte omoruri au trecut prin mâinile lui?… Este Punar Bhaava, alias Czelaw Czynski, un moşneag tragic, cu o masă de neuitat, discipol al Papei, unit prin alianţă cu Guillaume II, fost împărat al Germaniei. Căsătoria sa fusese anulată „din cauza practicilor hipnotice ilicite”. El a făcut trei ani de închisoare, a fost într-un azil de nebuni şi a creat destul de recent o Lojă secretă la Varşovia, frecventată de numeroşi tineri şi tinere. Unii dintre ei s-au sinucis, ceea ce explica în cele din urmă intervenţia poliţiei… Este Allister Crowley, alias McGregor, conte de Svareff, născut la Leannington, în Anglia, în 1875.

Desfrânat, juisor (amator de plăceri), magician, Mare Maestru al O.T.O. (Ordi Templis Orientalis), înalt-gradat al francmasoneriei engleze, văr al Lordului Crewe, fondator al Adepţilor Atlanţi, contra-spion în serviciul Angliei în perioada războiului din 1914 – 1918 în America, vânat în Italia pentru „vrăjitorie”, pe vremea când se afla în Sicilia (1923), la Cefalu, sub numele de Tonega Therion 666 (Marea Fiară 666) şi unde îşi petrecea timpul în „Mănăstirea „sa cu lucruri stranii, vânat de Paris în aprilie 1929 pentru orgie şi spionaj, dispărând în 1930, aproape de Lisabona, pe malul mării, unde se presupune că s-a sinucis. Este acest enigmatic doctor Felkin, şi a sa Stella Matutina (Lumina de dimineaţă). El este călăuzit de către un instructor astral arab: Ara ben Schenis care îl ajută în conducerea Ordinului său. Istoria acestui ordin, a relaţiilor lui Felkin cu Steiner, a călătoriilor internaţionale ale anumitor fraţi, a iniţierilor magice şi a stării de transă a înalţilor demnitari depăşeşte cadrul acestei cărţi. O lucrare engleză Purtătorii – Luminii din

întuneric („Light – Bears of Darkness”) de Inquire Within, dă informaţii interesante, chiar dacă foarte confuze, despre acest subiect…

Odată cu aceştia, intrăm în subsolurile, în pivniţele ocultismului. Îi părăsim pe naivii care „se joacă” şi îi abordăm pe magicieni, pe vrăjitorii de mare anvergură. Nu că farmecele lor ar fi mortale într-un anumit fel, însă influenţa deprimantă a acestor servitori ai întunericului este foarte mare asupra unui anumit număr de naivi. Este incontestabil că sunt ajutaţi (şi am în direcţia aceasta dovezi materiale) de nişte entităţi care par să fie apropiate de planul nostru şi care mă trimit cu gândul la „fiinţe ale întunericului care se deghizează în îngeri de lumină”, pentru a folosi o terminologie creştină. Adepţii lor sunt întotdeauna aceiaşi; primitivii misticismului cărora efortul interior, calea dreaptă a ascezei spirituale le repugnă şi care se satisfac cu această masturbare psihică, cu acest sentimentalism mistic. Această stare, cea mai periculoasă dintre toate, îi pune pe bărbaţi şi pe femei într-o formă pasivă şi deschide

porţile mistice ale sufletului către cele mai proaste influenţe care sunt în jurul lui şi care, în Asia, se numesc „influenţe rătăcitoare”. Aceste influenţe le cer, în primul rând, adepţilor lor, o supunere totală, o mare pasivitate; Trăind pe spinarea acestor oameni slabi, aceste forţe îi împing spre prăbuşirea morală, spre sinucidere, spre degradare. **Aceasta este instalarea lentă a infernului în suflet, o inversiune spirituală, o împreunare monstruoasă de larve psihice cu sufletul omenesc.**

Cât despre şefi, care sunt intermediarii între aceşti demoni şi credincioşii lor, eu renunţ să-i mai descriu şi să-i analizez. Am văzut în faţa mea nişte abisuri atât de adânci, o atât de mare decădere morală, o inconştienţă atât de uluitoare, încât nu ştiu dacă trebuie să-i deplâng sau să-i blamez. Mai sunt ei oameni? Nu ştiu. Poate că sunt nişte bolnavi. Un indiciu sigur este o ardoare sexuală sau, cel puţin, o curiozitate sexuală bolnăvicioasă. Ei par pătrunşi de dogmele antice ale Gnozei regeneratoare şi purificatoare a păcatului cărnii.

Şi declară că: „desfrâul cărnii nu atinge sufletul. Putem să ne târâm în mocirlă fără să ne murdărim. Să-i dăm cărnii ce este al cărnii şi spiritului ce este al spiritului! Nimeni nu este impur pentru conştiinţele pure…” (discurs către un neofit). Însă nu trebuie să ne înşelăm. Să nu se spună că eu îi confund pe nevropaţi cu filosofii şi că mă opresc prea mult asupra acestor cazuri clinice. Fiindcă aceste „cazuri clinice” comandă mii de fiinţe umane. ***Ei sunt cu toţii înalt-gradati masoni***. Acţiunea lor de corupţie asupra omenirii este activă şi profundă, ei meritând atenţia noastră cu prisosinţă.

Unii vor râde poate la astfel de afirmaţii. Ei nu cunosc însă puterea malefică a ceea ce eu numesc lumile magice, care înconjoară planeta ca o pânză invizibilă. Fiinţe ale întunericului populează acest plan al pierzaniei, ostil omului. Din aceste lumi vin îndrumătorii, ghizii, conducătorii astrali care apar şi dispar în ritualurile de magie neagră a căror realitate este incontestabilă. Aceştia sunt „demonii” care

inspiră, prin mediumuri, Lojile secrete şi grupările satanice şi acesta este un profund mister al nedreptăţii. Eu m-am apropiat de el, le-am simţit contagiozitatea şi chiar dacă par nebun sau iluminat, eu le denunţ aici realitatea şi existenţa. Aceste entităţi întunecate nu se prezintă niciodată ca atare. Ele se prefac totdeauna în îngeri de Lumină, în Consolator (Mângâietor), în spirit al adevărului. Aceşti Părinţi ai Minciunii devin apostolii Păcii, Inspiratorii mistici ai Prinţilor Ştiinţei. Însă vai de cei care, coborând treptele sumbrei ierarhii, intră puţin câte puţin în contact cu ea. Ce mai contează mizeria, groaznica mizeria pe care am întrezărit-o uneori în faţa mea! Există zile şi ore tragice în viaţa unui suflet omenesc…

În laicizarea spiritualului, care fusese fundamentul oricărei gândiri masonice din sec. al XIII-lea şi până în zilele noastre, există o neînţelegere profundă a legilor esenţiale care guvernează aceste lumi spirituale. Aceste fenomene de hipnotism şi mediumitate curentă au contribuit din plin la această ignoranţă şi această

falsă utilizare a forţelor psihice. Această lume era necunoscută în Occident sau, mai exact, acesta o uitase. Respingând tradiţia creştină, căutătorii moderni au descoperit aceste forţe intermediare şi fiinţele care populează aceste planuri. Acolo au căutat ei şi şi-au ales ghizii şi Maeştrii lor. Mergând orbeşte, lăsându-se pradă influenţelor de tot felul fără discernământ, încrezându-se în mediumi în mare parte rău intenţionaţi sau „prost crescuţi”, ignorând legile care guvernează planurile spirituale, aceşti ocultişti au dat faţă-n faţă cu aceste entităţi care sunt în general de temut şi evitate în mod conştient de către căutătorii ce aparţin tradiţiilor autentice. Ei au crezut că sunt în contact cu o „lume mai bună”, cu viitorii „ghizi” ai omenirii şi nu au încetat să fie în relaţie permanentă cu aceste **entităţi malefice.**

Un autor puţin cunoscut, Paul Richard, care a avut o experienţă îndelungată în ceea ce priveşte fenomenele psihice în Orient şi care a scris o carte remarcabilă despre acest subiect („Zeii”, Ed. Fischbacher), spune: „Unde începe şi unde se

sfârşeşte domeniul acestor manifestări dinamice şi substanţiale, adică al acestor întrupări vii? Ceea ce le distinge în mod special faţă de celelalte pe care le cunoaştem este că, departe de a fi înzestrate cu această stabilitate sărăcăcioasă a materiei, ele sunt libere, mişcătoare, plastice şi schimbătoare la infinit... Ce semnifică aceste forme perfecte, aceste corpuri de lumină? Simplul fapt că o anumită inteligenţă este activă într-o materie rafinată, că aceste forţe se mulează şi iau orice formă după bunul lor plac. Însă abilitatea acestor forţe nu implică neapărat valoarea lor spirituală, calitatea acestei inteligenţe putând să nu fie în legătură cu bunăvoinţa sa... Fiindcă aparenţa este puternică sau foarte radioasă noi ne înşelăm adesea asupra personajului real, asupra locuitorului necunoscut al acestui splendid palat. Astfel, fiinţele care ne încântă şi ne fascinează pot să nu fie uneori decât nişte vietăţi de pradă... Inteligenţele pe care noi le adorăm sunt adesea asemănătoare cu vulturii: ele plutesc deasupra noastră şi noi nu le cunoaştem decât aripile în

lumină, fără să le vedem ghearele lor pătate cu sânge”.

Aceste fiinţe de pradă pun stăpânire puţin câte puţin pe sufletul servitorilor lor, pentru că ele nu-şi oferă niciodată ajutorul dezinteresat, ci realizează întotdeauna un fel de troc. Să ne amintim de apariţiile stranii, de acel ***ceva*** cum îl numea Martin, pe care-i găsim în Masoneria Martinistă a sec. al XVIII-lea [vezi lucrarea foarte documentată a lui Le Forestier: „Francmasoneria ocultistă a sec. XVIII-lea şi Ordinul Flus Cohens (Dorban-Aine)] şi care se arată în timpul ceremoniilor ritualice şi magice martiniste din perioada echinocţiilor.

Noi suntem în posesia unor dovezi incontestabile despre nedreptăţi tăinuite. În aceste şedinţe magice raportate de Inquire Within (Cercetarea Interioară), el apărea în „Domnul de Lumină cu cei doisprezece Fraţi ai săi”, neofitul trebuind să facă „Deschiderea mormântului” şi să treacă prin foc. Această iniţiere fusese încercată încă din 17 aprilie 1919 într-o biserică din Londra

asupra unuia dintre şefii aliaţi lui Felkin. Acest şef, neîncrezător, îi cere explicaţii superiorului său: „Ce dovadă îmi puteţi da că aceşti Maeştri nu sunt magicieni negri?

— Răspuns: „Cum puteţi să puneţi la încercare fiinţele astrale? Aveţi încredere!” Majoritatea şefilor Ordinului nu s-au mulţumit doar cu asta. Maeştrii i-ar fi informat atunci când au fost iniţiaţi, cu forţa dacă era cazul, că Ordinul ar putea deveni un centru de lumină şi că mesagerii de lumină apăreau cu acest scop. Aş vrea să adaug că unul dintre şefi a murit într-un ospiciu.

Şi acum, îi vedeţi doar cum mor pe aceşti slujitori ai abisului. Într-o criză epileptică de nebunie, într-un senilism umilitor, într-un atac de cord. Ei se întâlnesc cu „maeştrii” lor duri, Prinţii acestei Lumi, care şi-au bătut joc de ei şi care au putut, pe durata unei vieţi, să-i domine pe copiii pământului.

Şi acolo este ieşirea acestor pontifi, ierarhi şi iluminaţi. Ei au vrut să urce la ceruri, să

stăpânească pământul, să comande puterilor aerului şi s-au prăbuşit în mod mizerabil, în abisurile infernului. Cu cât mai înaltă fusese ascensiunea lor, cu cât mai mare orgoliul lor, cu atât mai adâncă le este căderea. Ei au vrut să-i sfideze pe arhangheli şi au sfârşit, într-o criză de nervi, pe podeaua vreunei celule dintr-un azil de nebuni.

IV

Secretul Francmasonilor

Pe lângă „teologia” masonică, care nu era alcătuită decât din doctrine dezlânate şi din împrumuturi pe cât de variate pe atât de heteroclite, exista aşadar o morală, o „ascеză” masonică. Aceasta poate să-i surprindă pe unii care nu văd în această sectă decât un materialism grosier. Aceasta înseamnă că nu au cunoştinţă de compartimentele subtile ale acestei case mari ai cărei locatari nu se cunosc toţi între ei. Există o anti-biserică cu scrierile ei, cu dogmele ei, cu preoţii ei, iar francmasoneria era unul dintre aceste aspecte vizibile. Trebuie să fie descoperită

această dogmatică falsă, această pseudo-mistică care atrage, şi astăzi încă, mai multe suflete decât credem şi ale cărui pericole sunt pe cât de grave pe atât de ascunse.

Noi am văzut că Fraţii îi considerau, pe materialişti şi pe politicieni ca pe nişte „inferiori”, pe calea cunoaşterii. Aceştia din urmă îşi dădeau seama mai mult sau mai puţin şi ştiau să aducă omagii, atunci când era necesar, „Iniţiaţilor” din înaltele grade şi „Lojilor” filosofice a căror valoare ei o recunoşteau. Cu excepţia unora, adogmatici şi antireligioşi de la natură, mistica esoterică era apreciată de ansamblul de conştiinţe care se înrolaseră în această armată ciudată.

Îmi rămâne până la urmă să studiez această mistică, de departe cel mai mare secret masonic, suprema iniţiere, deoarece din principiile sale decurg aplicaţiile logice ale căror fructe le-am văzut deja care sunt.

Vreme îndelungată sectele şi-au plecat frunţile în jurul Superiorului necunoscut. Ordinele moderne sunt mai subtile; concepţia

francmasoneriei este, în perioada actuală, de a ignora în mod conştient pentru a obţine cunoştinţa cea mai înaltă. Aceasta era o coborâre ciudată în materie. Trebuiau să dea piept cu Viaţa şi să se lase pătrunşi de efluviile sale eterne. Trebuiau să coboare în sânul Terrei şi să se integreze în marea Mamă. Trebuia cultivat inconştientul, dar invers într-o oarecare măsură, prin partea inferioară, prin Pământ, prin Viaţă, printr-o mistificare cu totul diferită de legile spirituale tradiţionale.

Pentru francmason era necesar să se elibereze de strânsoarea raţiunii şi prin urmare de tot ceea ce a construit această „nebună”. Fiindcă aici. În această lume răsturnată nu imaginaţia este nebuna casei, ci raţiunea. Imaginaţia devine creatoare, cum a spus Bergson, intuiţia devine regină, o intuiţie inferioară ce corespunde exact planurilor intermediare de care vorbeam mai sus. Dintr-un foc, iniţiatul respinge cadrele strâmte ale acestei sărăcăcioase raţiuni umane limitate şi pretenţioase şi plonjează, cu voluptate, în oceanul imens al inconştientului, în această beatitudine

tulbure care aproape că atinge nervii şi pielea. Cu cât el se confundă mai mult „cu natura” şi cu cât iniţiatul se întoarce în el însuşi, cu atât „sentimentul” iese în evidenţă şi devine certitudine. Viaţa este unitate, totul este unitate – totul este Unul – Unul este Totul – Iniţiatul a renunţat la calitatea sa de om şi a îmbrăţişat regiunile tulburi ale inconştienţei nervoase. El este subiectiv în căutarea lui, universalul nu valorează decât ceea ce simte el însuşi în legătură cu acesta. Eul divin dispare în mod evident în acest „înec”.

Masonul iubeşte Viaţa, căreia îi este servitor credincios şi amant inepuizabil. Bucuria şi plăcerea sunt factori importanţi ai unei vieţi armonioase. Pământul valorează la fel de mult ca şi cerul, fiindcă, pentru iniţiat, totul înseamnă viaţă şi trebuie să cerceteze totul, să cultive totul, să experimenteze totul. Bineînţeles, ca o concluzie logică, Frumuseţea Naturii, această a treia coloană a Templului masonic, nu trebuie să fie respinsă. Fraţii nu vor să fie nişte asceţi, deoarece

ei cultivă arta de a trăi, plenar, cu fineţe, în totalitate.

Pe această cale a misticii inversate, căderea este sigură dar mai puţin vizibilă iar posedarea se face lent. Aşa cum spunea Rene Gillouin, se pare că în jurul nostru, nişte forţe de tot felul, toate suspecte şi majoritatea malefice, stau în mod constant la pândă, gata oricând să pătrundă în noi prin intermediul celei mai mici fisuri, să se altoiască de fiinţa noastră şi, aidoma paraziţilor, să se hrănească cu energia noastră.

Din punctul meu de vedere există o lume subtilă plină de capcane. Ea este denumită de către ocultişti, plan eteric. Această lume este vitală şi infinit variată; ea poate imita şi da iluzia unor planuri mai elevate şi poate de asemenea să indice aparenţa lumii fizice, pentru care cel mai adesea ea este o simplă oglindă mai mult sau mai puţin deformată. Foarte multe fiinţe şi evenimente care nu-şi au existenţa decât numai în eteric au fost luate de către vizionari drept fiinţe sau evenimente fizice.

Planul eteric este format din nenumărate diviziuni şi subdiviziuni. Unii locuitori care aparţin acestor „lumi” au exact aparenţa materială; ei par a avea o existenţă fizică la fel de reală ca aceea a lumii care ne înconjoară. Există o anumită „plutire”, o „fixitate” stranie, o atmosferă specială care este suficientă pentru a-l lămuri pe vizionar. Cum aceste experienţe sunt la fel de intense ca şi acelea fizice, se petrece adesea ca un vizionar, părăsindu-şi corpul, „în transă”, pentru a vizita unul dintre aceste locuri (sau obţinând pur şi simplu o viziune) să-şi imagineze cu fermitate că a asistat la o scenă a cărei derulare a avut loc în plan fizic undeva pe pământ. În general, el va plasa această scenă în locuri inaccesibile: deşertul Mongoliei, înălţimile platoului Tibet, munţii de sud ai Chinei. Uşoara impresie de stranietate îl va face să se proiecteze în ţări necunoscute de el sau despre care a auzit descrieri. El îşi va situa deci viziunile sale într-un loc necunoscut unde să vă putea da frâu liber fanteziei sale.

Toate popoarele şi-au păstrat amintirea

vârstei de aur şi promisiunea domniei lui Dumnezeu pe pământ. În epoca noastră, conştiinţa umană s-a întors cu frenezie către lumea materială, neglijând realităţile spirituale. Cu toate acestea, aspiraţia faţă de Divin este acolo, latentă şi ea se manifestă într-o manieră obscură şi ignorantă prin dorinţa de miracol supranatural şi prin încrederea acordată tuturor şefilor de secte, tuturor celor care se consideră capabili să eleveze omul. Discernământul lipseşte cu desăvârşire, fiindcă mentalul, fără o credinţă solidă, este incapabil de aşa ceva. Încrederea este cel mai adesea captată de fiinţe josnice, în folosul unor entităţi eterice care-şi doresc dintotdeauna să-şi asigure şi să-şi extindă stăpânirea asupra omenirii. Fiinţele din aceste planuri, care poartă diverse nume care mi se pare inutil să fie menţionate aici, posedă anumite puteri: acţiunea asupra unor elemente ale naturii (ploaie, grindină, tunet), posibilitatea de a se materializa, în cazul în care condiţiile le sunt favorabile şi aceea de a opera anumite fenomene legate de psihic.

Minciuna este regatul lor; împodobindu-se cu nume venerabile (oare nu se deghizează uneori şi în îngeri de lumină?) ele dau sfaturi pioase. Ele sunt de temut. Puterea lor este totuşi foarte limitată, însă cum stăpânesc foarte bine utilizarea anumitor forţe vitale, ele pot să fascineze sufletele naive şi slabe, şi să le pervertească aspiraţiile lor cele mai înalte. Cel care se lasă prins este pierdut pentru viaţa divină. Nimic ce ţine de adevăr nu poate proveni din contactul cu aceste entităţi şi este în acelaşi timp şi inutil şi periculos de a lega relaţii cu ele. Intervenţia lor îmbracă acest caracter morbid şi dramatic, pe care cei care au făcut magie îl cunosc foarte bine.

Este necesar să nu avem încredere în nişte vizionari sau ocultişti de mâna a doua care pretind că se consacră unor originale şi profunde cercetări oculte dar care, în realitate, se lasă în voia unei imaginaţii eterice tulburate de mistificarea unor astfel de entităţi. Buna credinţă nu ar fi de ajuns pentru a aborda aceste subiecte care au puţine şanse de succes. Criteriile

adevărului din lumea noastră fizică nu mai sunt valabile acolo. În această lume eterică, frumuseţea, bogăţia, sunt înşelătoare şi nici chiar realitatea însăşi nu este o garanţie a adevărului.

Există o ierarhie a acestor „fiinţe din umbră”, pe care foarte puţini o cunosc. Aceste entităţi se prezintă în general sub denumirea de îngeri, Spirite, Ghizi cu nume extraordinare şi de mari îndrumători. Experienţele oferite sunt prezentate cu atâta abilitate încât neofitul să poată fi înşelat. Aceste viziuni provin în mare parte din aceeaşi putere de a decepţiona şi din aceeaşi voinţă de a minţi ca şi „învăţăturile oculte” şi „instrucţiunile esoterice”, distribuite cu generozitate în lumea întreagă atâtor aspiranţi prea creduli.

De ce toate aceste minciuni şi ce scopuri urmăresc aceste fiinţe care dezamăgesc şi pervertesc cele mai înalte aspiraţii omeneşti? Aceste entităţi, cum am spus, sunt de mai multe categorii, însă toate au în comun dorinţa de putere. Unele nu caută decât plăcerea de a fi adorate sau venerate ca nişte învăţători şi nişte

ghizi. Însă altele doresc să-şi asigure centre de acţiune şi de propagare în lumea fizică, pentru a-şi stabili sau a-şi extinde stăpânirea asupra umanităţii. Lipsite de ceea ce noi denumim conştiinţă morală, fără niciun fel de scrupule, ele se folosesc de slăbiciunile şi de vanităţile victimelor lor.

Multe persoane văd în orice mesaj provenind de dincolo o revelaţie mijlocită de înţelepciune supraomenească şi infailibilă. La celelalte faptul de a fi fost alese drept agent al unei misiuni „spirituale” speciale şterge instantaneu orice simţ critic. Acestea sunt fiinţele pe jumătate perfide pe jumătate iluminate, pe care le întâlnim în centrul tuturor acestor noi povestiri şi care, fanatizate, prin propriile lor cuvinte, printr-un fel de cabotism inconştient, seamănă în jurul lor moartea spirituală. Fac trimitere la cuvintele mediumului Home, referitoare la aceste fiinţe, din cartea sa „Luminile şi umbrele Spiritualismului”, pe care am citat-o mai sus.

Aceasta înseamnă să se folosească, printr-o

viclenie cu adevărat surprinzătoare, de ideile democratice şi filantropice actuale prin care entităţile eterice au reuşit să-şi îndeplinească ultima lor lovitură de maestru. Pe de o parte, prezentându-se ca nişte oameni încarnaţi undeva în Asia, ei au făcut apel şi au dat o aparenţă de satisfacţie aspiraţiei sale de perfecţionare şi de măiestrie. Dacă fraţii noştri mai mari, după cum spun ei, au biruit ignoranţa, suferinţa şi moartea, noi toţi, mezinii lor, suntem chemaţi să le urmăm paşii şi să ajungem la aceleaşi realizări. Poarta este deschisă tuturor, ceea ce este în acord cu tendinţele egalitare moderne. Dacă se admite că ele posedă corpuri umane, faptul că aceşti adepţi reuşesc să se manifeste, să comunice la distanţă şi să le ofere viziuni discipolilor lor, devine o dovadă suficientă că ei au atins o putere şi o cunoaştere supraomenească, slăbiciunile şi lipsurile învăţăturilor lor, limitarea puterilor lor, ca şi nereuşita previziunilor lor fiind puse cu uşurinţă pe seama imperfecţiunii receptorilor.

Pe de altă parte, aceste entităţi demoniace şi-

au întins plasele pentru a captura sufletele care se trezesc şi, percepând aspiraţia care se naşte spre Dumnezeu, resimt dorinţa de acaparare completă. „Voi vreţi să-L serviţi pe Dumnezeu, spun ele, să serviţi Omenirea care este Dumnezeu încarnat şi suferind. Iar pentru a vă servi în mod util fraţii, ajutaţi-ne pe noi, care avem puterea şi cunoaşterea şi care călăuzim Umanitatea spre vastele ei destine. Şi numai servindu-ne pe noi în exclusivitate veţi putea să accelerați cel mai mult atât evoluţia voastră, cât şi pe cea a lumii…”

Limbaj mincinos! Tradiţia mistică autentică nu a căzut în această capcană. Ea a simţit că creatura nu are vreun folos sau vreo valoare decât prin raporturile sale cu „Creatorul” şi că aceste raporturi trebuiau să fie percepute dinăuntru (din interior) şi nu dictate de un ideal mental sau sentimental, oricât de altruist şi caritabil ar părea el.

Or, domeniul masonico-mistic, domeniul tuturor acestor „noutăţilor „spirituale” care năpădesc lumea, este mai presus de orice

sentiment. Aceasta este raţiunea sa de a fi, acesta este marele mobil care incită energiile actuale pe această cale. Sentimentalismul conduce totul; el scuză totul; el permite totul. Valorile spirituale autentice sunt ignorate pentru motivul excelent că ele cer o anumită disciplină în sensul unei anumite responsabilităţi. Ori, lumea modernă trăieşte în anarhie şi iresponsabilitate…

Voi adăuga în final că aceste fiinţe exercită o putere din ce în ce mai tiranică asupra lumii. Misterul profund al demonilor care sunt „dezlănţuiţi” pentru o vreme pare să corespundă unei realităţi de temut. Dacă am râde sau am dispreţui aceasta n-ar schimba cu nimic lucrurile. Eu am văzut nişte sceptici foarte spirituali schimbându-şi înfăţişarea la ieşirea de la anumite şedinţe… Aceasta este o întreagă lume, o întreagă doctrină, o întreagă stare de spirit, o întreagă ierarhie. Este o întreagă FALSĂ BISERICĂ ce trebuie eliminată aici. Pericolele sunt mari, riscurile redutabile, iar moartea spirituală nu este doar o vorbă în vânt.

Ce concluzie trebuie să tragem?

Şi acum, la ce concluzie am ajuns? Eu nu văd nicio utilitate în a concluziona ceva, fiindcă în acest domeniu subiectiv, o convingere nu este reală decât dacă ea provine din interior. Eu nu pot decât să sper că am adus destule materiale pentru consolidarea acestei convingeri. Eu nu am urmărit să fac o mărturisire, evitând, cu toate că am vorbit cu „eu”, să vă aduc doar afirmaţii.

***7 7 7* 5**

Dacă ultima parte a acestei cărţi este mai puţin documentată, îmi cer scuze. În acest domeniu, există câteodată impresii şi mărturii orale care valorează, pentru martor, mai mult decât volume întregi.

Eu îi reproşez francmasoneriei că vorbeşte despre iniţieri, despre spiritualitate, de misticism, de religie, de eliberare. Ea intra deci în cadrul Metafizicii, cel puţin cu numele. Or, studiul interior, trăit, al aceste Secte mi-a demonstrat că scopul său principal era o ciudată răsturnare a valorilor tradiţionale care formează însăşi

fundamentul oricărei spiritualităţi. Ea mi-a apărut aşadar sub o înfăţişare nesănătoasă care nu a făcut decât să se accentueze în continuare. Eu am obţinut mărturia trăită, nu a unui plan ocult, ceea ce ar fi inexact, ci a existenţei unei gândiri antitradiţionale, anti-spirituale în sensul cel mai profund al cuvântului. Masca era ridicată şi de aceea am pronunţat cuvintele TRĂDARE SPIRITUALĂ. Recunosc însă că a avut uneori şi bună-credinţă, şi bunăvoinţă. Însă aceasta nu este de ajuns. Lumea nu se conduce doar cu bunăvoinţă; trebuie să fim conştienţi de direcţia în care mergem şi să avem voinţa de a o urma. Trebuie să ştim ce vrem şi încotro mergem, iar francmasoneria se joacă cu indecizia şi cu imprecizia. Şi pe deasupra, trebuie să mai adăugăm somniferele ocultismului, opiumul simbolismelor deşănţate şi sterile şi ajungem să înţelegem straniile rezultate care fuseseră obţinute. Masonii înşişi înţeleseseră că Ordinul lor de îndrepta spre sinucidere; ei realizau că legând destinele francmasoneriei de un regimşi ce regim!

— Fraţii multiplicau cauzele căderii însângerate a acelui guvern. Fratele E.Plantagenet nu se temea să scrie, încă din decembrie 1932, în Analele Masonice Universale, următoarele rânduri drastice: „Mai presus de turma neinformată, indiferentă, pentru care onoarea de a aparţine Ordinului este de ajuns, se agită ceata redutabilă a megalomanilor şi a intriganţilor, care subjugă idealul masonic pentru satisfacerea vanităţii sau a intereselor lor personale, care urmează cu înverşunare opera lor de distrugere şi de moarte. Ei se înăbuşă în incinta închisă a Templelor şi atunci ei vor să-şi aibă sediul în piaţa publică, pe un tron, în văzul lumii. Ei fac din fraternitate o afacere şi din adevăr o fiică supusă. Lenta elaborare a noilor Table care guvernează umanitatea de mâine este o misiune pe care ei o dispreţuiesc. Ei preferă polemica demagogică, şi înţeleg să joace – sub ochii mulţimilor profanerolul uzurpat de „reformator ocult” sau – sub ochii mulţimilor masonice – acela, şi mai înfumurat, de *Deux ex*

machina, dătător de putere şi paznic al prestigiului francmasoneriei…”

Iată ce credeau Francmasonii despre francmasonerie înainte de război. Nu-i de mirare că dezordinea şi tirania, combinându-se cu frica, oboseala, trădarea au doborât această ţară la ora când ea ar fi trebuit să devină conştientă de drumul său.

Însă n-ar trebui să disociem spiritualul de efemer. Dacă faptele masonice – înţeleg prin acestea actele guvernamentale, ceea ce este acelaşi lucru cu însăşi mărturia textelor masonicefost marcate de o astfel de slăbiciune, de o astfel de ezitare, de o astfel de laşitate în faţa pericolului, ar trebui să-i cunoaştem şi să-i analizăm cauzele profunde, sufletul într-un anumit fel. Prin rătăcirea în planurile irealului, prin căutarea sedimentelor subconştientului, prin hrănirea cu o mistică deprimantă, epuizantă şi enervantă în acelaşi timp, corpurile au reacţionat în mod automat ca şi sufletele. Curajul care lipsea deja din asceza şi din căutarea Divinului, a lipsit

deopotrivă şi din actele fizice. Frica inconştientă care domnea peste aceste conştiinţe dezaxate, atee doar de formă, înspăimântate de fapt de perspectivele spirituale pe care ele nu le puteau evita, a pus stăpânire pe suflete înainte de pericol. Harababura doctrinelor, răsturnarea valorilor tradiţionale, pseudo-exaltările psihice căutate prin toate mijloacele au creat o atmosferă particulară pe care cei care au trăit în Paris în 1938 şi 1939 au cunoscut-o bine. Contagiozitatea specială a Lojilor se făcea simţită şi în afară de multă vreme prin răspândirea doctrinelor masonice în ţară. Întreaga Franţă devine masonică…

Masoneria era condamnată, pe toate planurile: *politic* datorită poziţiei conservatoare a puterii – căci nimic nu era mai conservator decât radicalii şi socialiştii, în cea mai mare parte avocaţi şi oameni de afaceri; *moral* datorită priorităţii acordate în mod cinic, făţărniciilor de tot felul, înşelătoriei; *spiritual* pentru că fusese plină de acţiunea de demoralizare spirituală pe care laicismul a desfăşurat-o de-a lungul şi de-a

latul ţării; *diplomatic* pentru că fusese prin legăturile internaţionale care nu se sinchiseau de dezordinea generală, doar pentru salvarea interesele lor particulare; *naţional* pentru crearea moliciunii sterile care a făcut din francezi un popor de guralivi egoişti, orgolioşi şi nerozi, mândrindu-se cu un sistem pseudo-democratic care le dădea iluzia acestor bieţi nebuni că ei sunt cei care dirijează maşina guvernamentală; *ideologic* pentru că fusese prin concepţia sa anticlericală, antihitleristă, antifascistă, anti-ceva, anti-altceva care a provocat războiul şi a încetat orice posibilitate de pace din 1918. Pe toate planurile francmasoneria era judecată şi trebuia să dispară. Şi cum ea îşi împletea destinul cu cel al Franţei, a antrenat-o şi pe ea în căderea ei. Francmasoneria ar fi putut să-şi recunoască greşelile, să se dizolve de bunăvoie, să dispară fără prea mult zgomot şi să-şi recunoască enormele sale greşeli. Însă ea nu a avut câtuşi de puţin această pudoare. Ultimele sale zvâcniri fuseseră nişte împotriviri faţă de poliţie şi nişte

asasinate de-a lungul drumurilor pe care oamenii fugeau de destinul lor.

În momentul curajului ultim şi al reacţiilor profunde, naturale, în faţa pericolului, acest lucru era tipic. Atunci când soldaţii francezi, mobilizaţi pentru apărarea intereselor superioare ale francmasoneriei anglo-franceze, se luptau corp la corp, înalţii demnitari masoni făcuseră gestul care le încununa cariera. Căpitanul se scufundă împreună cu nava sa, ofiţerul moare cu trupa sa; martirul suferă şi dispare pentru ideea sa. Ei, Marii Masoni, o luaseră la fugă, în mod ruşinos, înghesuiţi pe vapoare, spre Algeria sau America. Am fi putut să ne aşteptăm la un cuvânt, la un gest, la un semn din partea acestor oameni care să-i facă să regrete şi care să arate că chiar dacă soarta le era potrivnică, ei nu renunţă la idealurile lor… Ei nu ne-au lăsat decât amintirea unei busculade pe puntea de comandă, prea strâmtă, a unui pachebot ticsit de valize pline de cordoane şi de şorţuri de „Prinţ Sublim al Secretului Regal” şi de „Cavaleri Kadosch”…

Şi aceasta fusese ultima trădare a francmasoneriei franceze.

Paris.

Decembrie 1949

ANEXA 1

Scrisoarea Enciclică „HUMANUM GENUS”

a papei LEON al XIII-lea împotriva francmasoneriei (20 aprilie 1884)

Nota introductivă

Enciclica Papei Leon al XIII-lea împotriva francmasoneriei a fost scrisă acum mai bine de cincizeci de ani. Redactată de o minte foarte lucidă şi perfect avizată, ea este unul dintre cele mai virulente rechizitorii la adresa francmasoneriei, acest aspect fiind confirmat de altfel, chiar şi de către francmasoni. „Şeful bisericii romane este fără îndoială personajul cel mai autorizat printre duşmanii francmasoneriei”. –

scria în 1903 în revista masonică ACACIA Marele Maestru Mason HIRAM. Aceasta este de astfel explicaţia pentru efortul constant urmărit până în ziua de azi din partea masoneriei de a distruge sau cenzura acest text sau cel puţin de a-l discredita cât mai mult. De altfel, se cuvine să menţionăm că textul pe care îl prezentăm aici este incomplet, lipsindu-i partea finală în care sunt arătate unele mijloace eficiente de a combate francmasoneria. Acest fragment a fost însă rezumat sintetic, chiar după citatele pe care HIRAM le înserează în tentativa sa furioasă de a combate argumentele Papei prezentate în Enciclica (Revista ACACIA nr. 6.

1903).

În acea perioadă, la sfârşitul secolului trecut, francmasoneria pornise o campanie virulentă şi deja făţişă, asumata cu o uluitoare îndrăzneală împotriva Bisericii şi spiritului creştin, urmărind, cum face de altfel şi astăzi însă chiar cu şi mai multă viclenie şi înverşunare, să distrugă total orice metodologie sau instituţie autentic

spirituală. Iată spre exemplificare un fragment semnificativ apărut în aceeaşi perioadă într-un articol manifest scris de asemenea de maestrul mason HIRAM în revista ACACIA: „francmasoneria este şi va rămâne mereu o biserică: anti-biserică, anti-catolicism, biserica ereziei”. Sau: „Cine conferă în fond mandatul oficial de păstori de suflete preoţilor şi Papilor? Dumnezeu cumva? Atunci unde este diploma cu semnătura împuternicitului? De fapt, ei au această diplomă de la nişte oameni, care o au şi ei la rândul lor de la alţi oameni, şi aşa mai departe, de-a lungul secolelor, până la apostoli. Dar oare apostolii au primit ei o diplomă sau un atestat semnat de Iisus Cristos? Papa vorbeşte de revelaţie, dar unde este dovada acestei revelaţii? Dovediţi-ne că Iisus a fost într-adevăr Fiul lui Dumnezeu!”. În aceste condiţii, acest semnal de alarmă împotriva masoneriei se înscrie şi el pe linia activităţii a încă şapte Papi, predecesori ai Papei Leon al XIII-lea, însă aici rigoarea şi obiectivitatea argumentării, dublate de o viziune

profundă şi chiar inspirat vizionare asupra acestei organizaţii oculte malefice aşază Enciclica HUMANUM GENUS cu mult deasupra celorlalte încercări anterioare.

Caracterul vizionar şi aproape profetic al Enciclicii reiese pentru orice fiinţă umană plină de bun simţ cu evidenţă şi tocmai de aceea ea este în întregime perfect actuală şi astăzi prin demascarea foarte multor manevre şi acţiuni disimulate ale francmasoneriei mondiale.

HUMANUM GENUS

Iubiţi fraţi creştini, primiţi salutul şi binecuvântarea mea apostolică.

Din clipa în care, datorită acţiunilor negative ale forţelor malefice, demonice şi satanice, antidivine, umanitatea s-a separat într-o anumită măsură de Dumnezeu, căruia îi datorează chemarea la existenţă şi toate darurile supranaturale, ea s-a împărţit în două tabere opuse care nu încetează să se lupte, una pentru adevăr, bine, frumos şi şi virtute, iar cealaltă pentru tot ce este contrar virtuţii şi adevărului.

Prima parte a umanităţii reprezintă împărăţia lui Dumnezeu pe pământ şi este adevărata Biserică a lui Iisus Cristos, ai cărei membri, dacă doresc din toată inima să-i aparţină pe de-a întregul şi să acţioneze în vederea desăvârşirii lor spirituale, trebuie în mod necesar să-l slujească pe Dumnezeu şi pe Fiul Său Divin cu tot sufletul şi cu toată voinţa lor. Cea de-a doua parte reprezintă împărăţia cumplită a Satanei. Sub stăpânirea şi puterea să se află toţi cei care, urmând funestele exemple ale tenebrosului lor conducător şi ale păcatului primordial, refuză să se mai supună Legii divine şi îşi înteţesc necontenit eforturile, fie pentru a-l elimina pe Dumnezeu din viaţa lor, fie pentru a acţiona direct împotriva lui Dumnezeu. Aceste două împăraţii au fost văzute cu ochiul intuiţiei spirituale şi descrise de Sfântul Augustin cu o mare plasticitate sub forma a doua cetăţi opuse una alteia, atât prin legile care le guvernează, cât şi prin idealul pe care-l urmăresc şi aceasta într-o exprimare deosebit de laconică dar în acelaşi timp plină de sens el a scos în

evidenţă în cuvintele următoare principiul constitutiv al fiecăreia:

„Două tipuri de iubire au dat naştere la două cetăţi: cetatea pământească provine din iubirea egoistă doar faţă de tine însuţi, dusă până la desconsiderarea şi uitarea de Dumnezeu iar cealaltă cetatea cerească provine din iubirea de Dumnezeu dusă până la desconsiderarea şi uitarea egoului”. („De Civitas Dei”, I XI, e. XXV)

De-a lungul tuturor veacurilor care ne-au precedat, aceste două cetăţi opuse n-au încetat deloc să se lupte una cu alta, utilizând tot felul de tactici şi armele cele mai diverse, deşi nu întotdeauna cu aceeaşi impetuozitate.

În epoca noastră, factorii răului s-au coalizat într-un imens efort distructiv, sub impulsionarea şi cu sprijinul direct al unei societăţi secrete răspândite într-un mare număr de locuri, foarte puternică şi foarte viclean organizată, şi anume societatea francmasonilor. Aceştia, de altfel aproape că nici nu se mai îngrijesc să-şi disimuleze intenţiile şi se întrec între ei în

îndrăzneala de a ataca făţiş sublima măreţie a lui Dumnezeu. Ei întreprind acum prin satanicele lor acţiuni ruinarea Sfintei Biserici în mod public, la lumina zilei, tinzând dacă s-ar putea, să lipsească complet popoarele de binefacerile şi binecuvântările pe care ele le datorează Mântuitorului nostru Iisus Cristos.

Cuprinşi de o profundă tristeţe la vederea acestor Impietăţi şi sub impulsul milei şi compasiunii, ne-am simţit de nenumărate ori împinşi să strigăm şi Noi cu disperare către Dumnezeu: „Doamne, iată că vrăjmaşii Tăi s-au întărit şi cei ce Te urăsc au ridicat capul. Împotriva poporului Tău, au uneltit cu încăpăţânare şi viclenie şi s-au sfătuit împotriva Sfinţilor Tăi. Da, iată că ei zis-au, Veniţi să-i pierdem pe ei dintre neamuri'. S-au sfătuit într-un gând şi împotriva Ta legământ au făcut". (Psalmul 82,2 – 4)

Cu toate acestea, în faţa unei ameninţări atât de presante şi în prezenta unui atac atât de crud şi de vehement îndreptat împotriva creştinismului,

este de datoria noastră să semnalăm pericolul, să denunţăm adversarii şi să opunem întreaga rezistenţă posibilă proiectelor lor mârşave: în primul rând pentru a împiedica pierderea sufletelor a căror salvare ne-a fost încredinţată, apoi pentru ca împărăţia Domnului nostru Iisus Cristos aici pe pământ, pe care avem misiunea de a o apăra, nu numai să rămână în picioare în toată integritatea ei, ci să facă pe întregul pământ cât mai multe progrese şi noi cuceriri.

În vigilenta lor solicitudine pentru salvarea poporului creştin, predecesorii noştri au recunoscut şi ei foarte repede acest duşman capital încă din momentul în care, ieşind din tenebrele unei conspiraţii satanice oculte, el se lansa la asaltul făţiş. Ştiind foarte clar ce era şi ce voia el, ei au dat semnalul de alarmă guvernelor şi popoarele, punându-le în gardă împotriva capcanelor şi tertipurilor pregătite în mod diabolic pentru a lua prin surprindere.

Pericolul a fost denunţat pentru prima oară de Clement al XII-lea în 1738, iar Constituţia

promulgată de acest Papa a fost reînnoită şi confirmată de Benedict al XIV-lea. Pius al VII-lea, a mers pe urmele acestor doi pontifi, iar Leon al XII-lea incluzând în Constituţia sa apostolică QUO GRAVIORA toate actele şi decretele Papilor precedenţi cu privire la acest subiect, le-a ratificat şi le-a confirmat pentru totdeauna. De asemenea, Pius al VIII-lea, Grigore al XVI-lea şi în repetate rânduri Pius al IX-lea au vorbit şi ei în acelaşi sens.

Scopul fundamental şi spiritul organizaţiei francmasonice au fost scoase la iveală prin manifestarea evidenta a acţiunilor şi orientărilor sale, prin cunoaşterea principiilor ei, prin expunera regulamentelor şi ritualurilor împreună cu comentariile acestora, la care de nenumărate ori s-au adăugat mărturiile propriilor săi adepţi. În faţa acestor fapte era cât se poate de firesc ca acest Scaun apostolic să denunţe în mod public francmasoneria ca pe o asociaţie satanică criminală, nu mai puţin periculoasă pentru creştinism decât pentru societatea civilă. Au fost

edictate împotriva ei cele mai grave pedepse cu care Biserica îi poate lovi pe cei vinovaţi, precum şi interdicţia de a se afilia la ea.

Iritaţi de acesta măsură şi sperând că vor putea, fie prin dispreţ, fie prin calomnie să scape de aceste condamnări sau măcar să le atenueze forţa, membrii acestei organizaţii oculte iau acuzat pe Papii care le-au formulat că au dat sentinţe nedrepte şi arbitrare sau că au întrecut măsura cu pedepsele aplicate. Astfel, procedând cu viclenia lor legendară, ei s-au străduit să eludeze autoritatea sau să diminueze valoarea Constituţiilor promulgate de Clement al XII-lea, Benedict al XIV-lea, Pius al VII-lea şi Pius al IX-lea.

Totuşi, chiar din rândurile grupării nu au lipsit membri sau asociaţi care au mărturisit aproape fără voia lor: conform doctrinei şi disciplinei catolice, pontifii romani nu au făcut în realitate decât un lucru perfect legitim. La toate aceste mărturisiri trebuie adăugat de asemeni asentimentul explicit al unui număr de şefi de stat care au ţinut în mod ferm fie să denunţe

societatea francmasonilor la Scaunul apostolic, fie să o lovească ei înşişi, arătându-i periculozitatea, prin legi emise împotriva ei, aşa cum s-a întâmplat în Olanda, Austria, Elveţia, Spania, Bavaria, Savoia şi-n alte părţi ale Italiei.

Este extrem de important să remarcăm acum cât de mult au confirmat evenimentele înţelepciunea vizionară a predecesorilor Noştri. Solicitările şi atenţionările lor antemergătoare şi părinteşti nu au avut însă din păcate pretutindeni şi totdeauna succesul dorit; aceasta se datorează pe de o parte disimulării şi vicleniei oamenilor afiliaţi acestei grupări periculoase şi pe altă parte imprudentei uşurinţe a celor care ar fi trebuit să fie cel mai direct interesaţi în a o supraveghea cu cea mai mare atenţie. Rezultatul acestor lucruri a fost că într-un secol şi jumătate francmasoneria a făcut progrese distructive incredibile. Folosind din plin atât îndrăzneala insolentă cât şi şiretenia şi perfidia, ea a invadat toate rangurile ierarhiei sociale şi a început să aibă în interiorul statelor moderne o putere care echivalează aproape cu

suveranitatea. De la această rapidă şi formidabilă expansiune au rezultat în mod precis atât pentru Biserică, cât şi pentru autoritatea conducătorilor de state şi pentru societatea publică relele multiple pe care predecesorii Noştri le prevăzuseră de atât de mult timp. La ora actuală am ajuns chiar pe punctul de a avea toate motivele să întrevedem pentru viitor cele mai serioase temeri; desigur, nu atât în ceea ce priveşte Biserica, ale cărei fundamente solide nu ar putea fi cu uşurinţă distruse de efortul oamenilor, ci referitor la securitatea tuturor statelor în sânul cărora francmasoneria sau asociaţii similare care cooperează cu ea sau sunt sateliţi ai ei, au devenit prea puternice.

Pentru toate aceste motive, de îndată ce ne-a fost încredinţată conducerea Bisericii, am sesizat cu claritate necesitatea de a rezista în faţa unui rău atât de mare şi de a ridica împotriva lui atât cât Ne sta în putinţă autoritatea Noastră apostolică. De asemenea, profitând de toate ocaziile favorabile, am tratat clar şi la obiect

principalele teze doctrinale asupra cărora opiniile perverse ale Lojilor masonice par să fi avut cea mai mare influenţă. Astfel, în Enciclica Noastră QUOD APOSTOLICI MUNERIS ne-am străduit să combatem monstruoasele sisteme socialist şi comunist. Într-o altă enciclică ARCANUM ne-am permis să punem în lumină şi să apărăm noţiunea veritabilă şi autentică de familie a cărei origine şi sursă este căsătoria. În enciclica DIUTURNUM am făcut cunoscută conform principiilor înţelepciunii creştine esenţa puterii politice şi am arătat admirabilele ei armonii cu ordinea naturală, cât şi cu salvarea popoarelor şi a conducătorilor acestora.

Acum, după exemplul predecesorilor noştri ne-am decis să ne fixăm în mod direct atenţia asupra societăţii francmasonice, asupra ansamblului ei de doctrine, planuri, sentimente şi acte ale tradiţiei sale, pentru a pune într-o evidenţă şi mai izbitoare extraordinara sa putere malefică şi a opri astfel proliferarea contagioasă a acestui flagel funest pentru întreaga planetă.

Există în lume un anumit număr de grupări şi secte care, deşi diferă unele de altele prin nume, ritualuri, formă, origine, se aseamănă şi sunt perfect de acord între ele cu privire la scopul final şi principiile esenţiale. De fapt, ele sunt identice cu francmasoneria, care este pentru toate celelalte axul central de la care pornesc şi în care se termină. Şi deşi în prezent ele au aparenţa unor societăţi deschise, deşi organizează reuniuni publice sub ochii tuturor, deşi publică ziare şi reviste de prezentare a activităţii şi organizării lor, totuşi, dacă mergem mai profund, dincolo de aceste aparenţe, se poate constată că ele aparţin familiei de societăţi satanice clandestine şi că ele păstrează mereu acest atribut. Există într-adevăr în cadrul lor o anumită categorie de secrete a căror divulgare este interzisă cu cea mai mare grijă de Constituţia lor – unele chiar sub pedeapsa cu moartea – nu numai persoanelor din afară, ci chiar unui mare număr dintre adepţi.

Acestei categorii de secrete aparţin Consiliile intime şi supreme, numele principalilor şefi (în

special din afara gradelor cunoscute), anumite întâlniri mai oculte şi interioare; de asemenea tot aici se includ şi deciziile importante care au fost luate împreună cu mijloacele şi agenţii lor de execuţie. La această lege a secretului concură într-un mod strălucit: diviziunea făcută între membri, care se ocupă unii de drepturi, alţii de oficii şi alţii de sarcini sau îndatoriri, distincţia ierarhică, magistral organizată, pe ordine şi grade, şi disciplina severă la care toţi sunt supuşi. Cea mai mare parte a timpului în ritualurile de iniţiere, cei care le solicită trebuie să promită, ba mai mult decât atât, să jure solemn că nu vor dezvălui niciodată nimănui, sub nicio formă, numele tovarăşilor lor, însemnele strict secrete şi înscrisurile caracteristice şi doctrinele grupării. Astfel, sub aparenţe mincinoase şi făcând din disimulare o regulă constantă de conduită, francmasonii nu precupeţesc niciun efort pentru a se ascunde şi a nu avea alţi martori în afara complicilor lor.

Marele lor interes fiind de a nu părea

niciodată ceea ce în realitate sunt, ei joacă cel mai adesea rolul aparent nevinovat al unor persoane iubitoare de literatură sau filosofie laolaltă doar pentru cultivarea ştiinţelor şi artelor. Ei nu vorbesc atunci decât despre zelul cu care impulsionează ei progresul civilizaţiei şi nu mai contenesc să ţină discursuri sfârâitoare despre mila lor nesfârşită pentru oamenii sărmani. Dacă ar fi să-i credem, singurul lor scop în viaţă este ameliorarea constantă a vieţii maselor şi împărtăşirea la un număr tot mai mare de oameni a avantajelor şi beneficiilor spirituale care sunt atât de utile societăţii civile. Dar chiar presupunând ca aceste intenţii ar fi sincere, ele sunt departe de a le epuiza toate scopurile. Într-adevăr, nu este deloc întâmplător că cei afiliaţi la francmasonerie trebuie să promită că vor asculta totdeauna, gata la cea mai mică atenţionare, la cel mai mic semn să execute rapid şi fără crâcnire ordinele date, acceptând dinainte, în caz contrar că vor suporta cele mai riguroase şi mai dure tratamente, care include până chiar şi moartea.

De fapt, nu rareori pedeapsa capitală este aplicată acelor membri care sunt convinşi fie să trădeze disciplina secretă a societăţii, fie să reziste la ordinele superiorilor, iar aceasta se practică cu o asemenea dexteritate, încât în cele mai multe cazuri executorul acestei sentinţe mortale se sustrage justiţiei, stabilită să vegheze asupra crimelor şi să le pedepsească.

Deci, să trăieşti în disimulare şi să fii învăluit de satanice tenebre, să înlănţui de tine prin legături dintre cele mai strânse fără a le face niciodată cunoscut în prealabil la ce se angajează, oameni reduşi astfel la condiţia de sclavi, să utilizezi în tot felul de atentate aceste instrumente pasive ale unei voinţe satanice străine, să înarmezi pentru crimă mâini prin intermediul cărora îţi asiguri neimplicarea directă la omor, toate acestea şi multe altele sunt practici monstruoase, condamnate chiar de către natură. Raţiunea, bunul simţ şi adevărul sunt de ajuns ca să demonstreze că organizaţia de care vorbim este într-o opoziţie indiscutabila cu justiţia şi cu morala

naturală.

Alte dovezi de o mare claritate se adaugă celor precedente şi permit să se vadă şi mai bine cât de mult îi repugnă francmasoneriei prin însăşi constituţia sa esenţială, onestitatea. Oricât de mare ar putea fi într-adevăr printre oameni vicleana abilitate de disimulare şi obişnuinţa minciunii, este imposibil ca o cauză de orice natură ar fi ea, să nu se trădeze prin efectele pe care le produce: „Nu se poate ca un pom bun să facă roade rele şi un pom rău să facă roade bune”.

(Matei, VII. 18.)

Ori este evident că toate fructele produse de francmasonerie sunt dintre cele mai otrăvitoare. Iată ce rezultă din datele pe care le-am prezentat până acum, iar această concluzie ne dă ultimul cuvânt cu privire la intenţiile acesteia. Acţiunile francmasonilor – şi subliniem că eforturile lor converg toate în acest scop – sunt cu o încăpăţânare diabolică îndreptate să distrugă din temelii până la culme orice formă religioasă şi spirituală autentic creştină şi să-i substituie o alta,

modelată după ideile lor şi ale cărei principii şi legi fundamentale sunt împrumutate din aşa zisul naturalism.

Tot ce am spus sau ce ne propunem să spunem trebuie să fie clar înţeles ca privind secta francmasonică în ansamblul ei, care cuprinde şi alte societăţi surori sau care sunt aliate ei. Nu pretindem însă aplicarea tuturor acestor reflexii la fiecare membru luat individual. Printre aceştia cu siguranţă că se pot întâlni unii chiar într-un număr notabil care, deşi nu lipsiţi de vina de a fi aderat la asemenea societăţi, nu se murdăresc totuşi în acţiunile lor criminale şi ignoră datorită naivităţii scopul final pe care aceste societăţi satanice se străduiesc să-l atingă. Mai mult decât atât, se poate întâmpla uneori ca unele grupuri să nu aprobe concluziile extreme pe care logica ar trebui să-i constrângă să le adopte deoarece ele decurg în mod necesar din principii comune oricărei organizaţii. Însă răul poartă cu el o mârşăvie care de la sine respinge orice conştiinţă curată sau produce teama.

Primul principiu al „naturismului” este că în orice lucru trebuie să prevaleze natura sau raţiunea strict umană, prin definiţie limitată (negând deci partea spirituală sau Sinele Divin al fiinţei umane). După această aserţiune ei fac prea puţin caz de Dumnezeu sau alternează esenţa oricărui demers religios prin opinii vagi şi sentimente eronate. Ei neagă că Dumnezeu ar fi autorul vreunei revelaţii. Pentru ei, în afară de ceea ce poate să înţeleagă raţiunea umană comună nu există nici dogma religioasă, nici adevăr şi nici maestru realizat spiritual în care să poţi avea încredere. Şi cum misiunea proprie şi specială a Bisericii constă în receptarea în toată plenitudinea lor a doctrinelor revelate de Dumnezeu şi-n păstrarea lor într-o stare de puritate incoruptibilă, ca şi în autoritatea stabilită pentru a le împărtăşi împreună cu celelalte ajutoare dăruite de Providenţă pentru desăvârşirea oamenilor, împotriva ei adversarii au manifestat cea mai mare înverşunare şi au îndreptat cele mai violente atacuri.

Faptul ca membrii sectei francmasonice nu sunt cu toţii obligaţi să renege explicit religia creştină, aceasta excepţie, departe de a dăuna planului general al francmasoneriei care vizează distrugerea oricărei instituţii divine pe pământ, îi serveşte mai degrabă interesele. Astfel, mai ales prin aceasta masoneria poate înşela mai uşor oamenii simpli şi fără discernământ şi face posibilă admiterea mult mai multor persoane în organizaţie. Mai mult chiar, prin deschiderea largă faţă de adepţii care provin din cele mai diverse religii ea devine capabilă să acrediteze o eroare fundamentală a acestei epoci, şi anume, dezinteresul faţă de religie şi mai general, faţă de credinţa în Dumnezeu.

„Naturaliştii” merg însă şi mai departe. Angajaţi cu multă îndrăzneală pe calea erorii în cele mai importante probleme, ei sunt antrenaţi logic până la consecinţele extreme ale principiilor lor, fie datorită slăbiciunii naturii umane, fie prin pedeapsa dreaptă cu care Dumnezeu le loveşte orgoliul. De aici rezultă că ei nu mai au

certitudinea şi integritatea adevărurilor accesibile doar raţiunii superioare, iluminate de Conştiinţa Divină, cum ar fi existenţa lui Dumnezeu, spiritualitatea şi nemurirea sufletului. Purtată într-o nouă aglomerare de erori francmasoneria nu a putut evita aceste pericole. Într-adevăr, deşi luată în ansamblu francmasoneria admite existenţa unui anumit Dumnezeu, mărturia propriilor săi membri stabileşte ca această credinţă nu este obiectul unui asentiment ferm şi al unei certitudini de nezdruncinat pentru fiecare membru individual.

De fapt, se lasă iniţiaţilor deplina libertate de a se pronunţa într-un sens sau altul, fie pentru a afirma existenţa lui Dumnezeu, fie pentru a o nega. Cei care neagă cu îndârjire această realitate sunt la fel de uşor primiţi la iniţiere ca şi cei care, într-un anumit mod o admit dar, denaturând-o precum panteiştii, reţin din aceasta doar nişte aparenţe absurde, pierzând esenţialul adevărului existenţei lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, atunci când acest fundament necesar este distrus sau numai

zdruncinat, în mod automat şi celelalte principii ale ordinii naturale devin confuze în mintea umană, care nu mai are atunci niciun punct de sprijin de care să se agaţe. Tocmai de aceea atunci nu se mai poate vorbi nici de Creaţia lumii printr-un act liber şi suveran al Creatorului (DUMNEZEU), nici de guvernarea Providenţei, nici de supravieţuirea sufletului şi nici de realitatea Spiritului esenţial Divin. Prăbuşirea adevărurilor care stau la baza ordinii naturale, care susţin într-o măsură atât de mare o conduită raţională şi practică în viaţă, va avea cu siguranţă un impact puternic asupra moravurilor particulare şi publice. Lăsăm la o parte acum acele virtuţi şi calităţi superioare pe care nimeni fără un dar special de la Dumnezeu sau care fără Graţia Divină nu le poate dobândi sau manifesta; şi atragem atenţia că toate acestea sunt însuşirile spirituale din care nu vom găsi nici măcar o urmă la cei (FRANCMASONII) care îşi fac o veritabilă profesiune de credinţă din a ignora dispreţuitor Mântuirea umanităţii, Graţia Divină, Sacralitatea,

Beatitudinea supralumească. Ne referim aici pur şi simplu la îndatoririle ce rezultă din principiile onestităţii naturale.

Un Dumnezeu care a creat lumea şi o guvernează prin Providenţa sa, o Lege eternă ale cărei prescripţii ne orientează să respectăm legile Divine universale ale firii fără a le încălca niciodată, o finalitate ultimă a evoluţiei sufletului într-o regiune superioară lucrurilor lumeşti, iată sursele, iată principiile oricărei justiţii şi onestităţi. Faceţi-le să dispară (ori chiar aceasta este pretenţia „naturaliştilor" şi a tuturor francmasonilor) şi va fi după aceea aproape imposibil să se mai ştie în ce constă ştiinţa dreptăţii şi a nedreptăţii sau pe ce se bazează ea. Cât despre morală, singurul lucru care a găsit oarecum deschidere în faţa francmasonilor şi-n care ei vor să fie instruit cu grijă tineretul este ceea ce ei numesc „morala civică" (morala independentă, morala liberă), sau cu alte cuvinte morala care nu lasă niciun loc ideilor religioase şi creştine.

Dar cât de insuficientă este această morală şi în ce măsură este ea lipsită de soliditate, înclinându-se sub suflul pasiunilor şi al instinctelor necontrolate, se poate vedea deja foarte bine prin tristele rezultate pe care ea le-a dat. Într-adevăr, acolo unde după ce s-a înlocuit morala creştină ea a început să stăpânească cu mai multă libertate şi s-a constatat totodată prompt dispariţia probităţii şi integrităţii moravurilor, s-a constatat extinderea şi întărirea opiniilor celor mai monstruoase şi de asemenea îndrăzneala crimelor care debordează peste tot. Aceste rele multiplicate provoacă astăzi plângeri şi lamentări la scara mondială.

Pe de altă parte, natura umană obişnuită fiind mult mai înclinată spre viciu decât spre virtute, onestitatea este absolut imposibilă dacă mişcările dezordonate ale sufletului nu sunt înfrânate şi controlate iar dorinţele inferioare nu se supun raţiunii şi bunului simţ.

Dimpotrivă, acum vedem cum se multiplică şi cum ajung la îndemâna oricui toate modalităţile ce pot aţâţa pasiunile inferioare. Ziare şi broşuri din

care decenţa şi pudoarea sunt alungate, opere „artistice” în care se etalează cu un cinism revoltător principiile a ceea ce se numeşte astăzi „realism” (iar alteori doar urâtul, dizgraţiosul şi dizarmonia dobândesc valenţe „estetice”), invenţii ingenioase destinate să stimuleze şi să satisfacă plăcerile materiale, într-un cuvânt totul este pus în mod diabolic de inteligent în joc pentru a dezlănţui şi a cultiva în rândul oamenilor viciile şi plăcerile perverse, pe fondul unui somn al virtuţii şi raţiunii.

Cu siguranţă că francmasonii sunt vinovaţi de această stare de fapt dar în acelaşi timp ei sunt şi consecvenţi, suprimând oamenilor speranţa într-o fericire spirituală, coborând ideea de fericire doar la nivelul lucrurilor perisabile, mai joase şi mai degradate chiar decât orizontul terestru. În sprijinul acestor aserţiuni se pot constata uşor la o privire atentă fapte sigure. deşi aparent incredibile.

Francmasonii au ajuns să susţină că ar trebui utilizate sistematic toate mijloacele de a sătura

multitudinea de perversiuni şi vicii la nivelul maselor, asigurându-se astfel că în aceste condiţii ele vor fi în întregime în mâinile lor, putându-le servi cu uşurinţă drept instrument docil în realizarea planurilor lor celor mai îndrăzneţe şi diabolice.

Francmasoneria îşi concentrează de asemenea toate energiile şi toate eforturile ei satanice pentru a lua în stăpânire educarea tineretului. Francmasonii speră că vor putea să formeze uşor conform ideilor lor această categorie de vârstă atât de delicată pliindu-le flexibilitatea în această direcţie, pentru pregătirea unei rase de cetăţeni ai societăţii civile după metodele promovate de ei.

Deja, în mai multe ţări ei au reuşit să elimine complet din educaţia morală a tinerilor marile şi sfintele îndatoriri care unesc omul cu Dumnezeu.

Referitor la situaţia politică, statul trebuie, în viziunea lor să fie ateu.

A trecut deja mult timp de când ei acţionează făţiş pentru realizarea acestor doctrine,

utilizându-şi pentru aceasta forţele şi toate resursele, creând astfel cale liberă altor francmasoni mai numeroşi şi mai îndrăzneţi care sunt gata să tragă din aceste false principii concluzii încă şi mai detestabile, cum ar fi ideile socialiste şi comuniste.

Faptele pe care le-am rezumat pun suficient de bine în lumină constituţia intimă secretă a francmasonilor şi arată în mod clar pe ce căi se îndreaptă ei spre scopul lor final. Principalele lor dogme sunt într-un, complet dezacord cu raţiunea, încât nu se poate imagina ceva mai pervers. Într-adevăr, a vrea să distrugi religia şi biserica stabilită de Dumnezeu însuşi nu este culmea nebuniei şi a celei mai neruşinate profanări? Însă ceea ce este, nici mai puţin oribil şi nici mai puţin suportabil, constă în tendinţa lor fermă de a repudia binefacerile pline de compasiune şi graţie divină dăruite de Domnul Iisus atât indivizilor cât şi oamenilor grupaţi în familii şi naţiuni, binefaceri care, chiar după mărturia duşmanilor creştinismului sunt de cea mai mare valoare.

Desigur, într-un plan atât de nesăbuit şi de criminal ne este permis să recunoaştem cu uşurinţă aici ura înverşunată de care este animat Satana faţă de Iisus Cristos, precum şi teribila lui dorinţă de răzbunare.

Celălalt scop diabolic, la realizarea căruia francmasonii îşi aruncă în joc toate forţele, constă în distrugerea oricărui fundament important al justiţiei şi onestităţii. Prin aceasta, ei se fac colaboratorii acelora care ar vrea ca omul, asemenea animalelor, să nu aibă altă regulă de acţiune decât dorinţele inferioare şi instinctele. Acest scop duce nu mai puţin decât la degradarea şi decăderea umanităţii şi la precipitarea josnică a dispariţiei sale. Răul creşte astfel mereu cu toate primejdiile care ameninţă mediul familial şi societatea civilă.

Erorile satanice răufăcătoare pe care le-am semnalat anterior ameninţă naţiunile cu pericole dintre cele mai redutabile. Ameninţarea lor, neluată în seamă, poate aduce prin forţa lucrurilor un haos universal şi ruina tuturor instituţiilor dacă

nu va fi stopată prompt. Acesta este cu adevărat scopul mărturisit şi explicit urmărit prin toate eforturile lor de organizaţiile socialiste şi comuniste. Francmasoneria nu are dreptul să afirme că este străină de atentatele lor pentru că ea le favorizează intenţiile, iar pe terenul principiilor este în întregime de acord cu ele, guvernându-le de fapt din umbră. Să dea Dumnezeu ca toţi, şi cât mai repede, judecând după fructele otrăvite ale tuturor acţiunilor francmasoneriei să poată recunoaşte cu luciditate germenele şi principiul relelor care ne ameninţă!

Avem de-a face cu un duşman viclean, foarte subtil şi prolific în capcane satanice perfide. El excelează în a gâdila plăcut urechile popoarelor şi conducătorilor lor, ştiind să-i învăluie şi pe unii şi pe alţii cu farmecul preceptelor şi cu seducţia linguşelilor sale. El îşi bate în realitate joc şi de unii şi de alţii, de fapt, flatându-i prin procedee similare şi având tot timpul pe buze cuvintele „libertate”, „egalitate”, „fraternitate” şi „prosperitate publică”. Departe însă de a fi mai

fericite, popoarele, copleşite de o oprimare şi o mizerie crescânde, se văd lipsite şi de speranţă şi de credinţa într-o realitate spirituală mult mai înaltă. Cu cuvintele Sfântului Augustin putem astfel afirma că: „… ei cred sau caută să-i facă pe ceilalţi să creadă că doctrina creştină este incompatibilă cu binele statului de drept, pentru că în realitate ei vor să fondeze statul de drept, nu pe fermitatea şi stabilitatea virtuţilor, ci pe încurajarea şi tolerarea tuturor relelor şi viciilor”. (Epistola 157 către Volusian, cap.5, p.2).

Pentru a distruge acest duşman satanic puternic, sunt fără îndoială necesare mijloace divine eficiente care trebuie să fie proporţionale cu un rău atât de imens ale cărui ravagii sunt deja mult prea extinse pe tot globul pământesc.

Mai întâi însă, trebuie să i se smulgă cât mai grabnic masca francmasoneriei, scoţând la iveală toate tertipurile criminale folosite de această organizaţie satanică ocultă mondială pentru a seduce oamenii şi a-i atrage în rândurile ei.

Şi, mai cu seamă, trebuie să se invoce cu fervoare, în comun, graţia, puterea şi lumina lui Dumnezeu, a lui Iisus Cristos şi a Fecioarei Maria, a arhanghelului Mihail, a Sfântului Iosif şi a Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel.

Conducătorii francmasoneriei, încă de la mijlocul secolului trecut, au declarat că cei mai mari duşmani ai lor sunt Monarhia şi Religia creştină, Tronul şi Altarul.

Scopul lor tainic mărturisit este distrugerea oricărui Stat creştin, pentru ca apoi să ajungă ei stăpâni asupra întregii planete.

„Trebuie să dărâmăm credinţa în Dumnezeu şi să smulgem definitiv din spiritul creştinilor însuşi gândul Dumnezeirii şi al Sufletului, pentru a le înlocui cu socoteli şi lipsuri materiale”.

ANEXA 2

Ritualul de deschidere a Lucrărilor iniţierii în primul grad şi închiderea Lucrărilor Lojii „Theba” (Marea Lojă)

Voi da, ca anexă, textul *in extenso* al ritualului Lojii *Theba,* precum şi un proiect de

ritual pentru gradul 33. Textul acestui ritual, care este inedit, ne va permite să ne dăm seama de modul cum decurge în general o ceremonie masonică în nota puerilă şi sentimentală care o domina.

Iată textul, în clar, al prescurtărilor acestui ritual căruia îi păstrez savoarea originală a semnelor masonice:

Ven: – Venerabil (şeful Lojii)

P.I.V. – Prea îndrăgit Venerabil

Ven. M – Venerabil Maestru

R.L.

— Respectabila Lojă

Fr. Sec – Frate Secretar

M. de Cer – Maestru de Ceremonii

Fr. Or.

— Frate Orator

Fr. Cas.

— Frate Casier

T – Templu

Prof – Profan

Fr. Ter – Frate Teribil

R.S.S.A. – Ritul Scoţian Străvechi Acceptat

Col – Coloane

Fr. Osp – Frate Ospitalier

M. Uc – Mason Ucenic

Deschiderea lucrărilor

Ven – P.I.V. 1 Supr, care este prima datorie a unui Suprav. În Lojă? 1 Supr – Aceasta este de a se asigura că Templul este acoperit. Ven – Asigură-te de asta fratele meu.

(Fr. Acoperitor îşi face serviciul său, raportându-i apoi 1 Supr.) 1 Supr – P.I.V, Templul este acoperit.

Ven – Care este cea de a doua datorie a unui supraveghetor în Lojă? 1 Supr – Aceasta este de a se asigura că toţi Fraţii care o compun sunt masoni. Ven – Asiguraţi-vă deci, Fr.1 şi 2Supr, fiecare pe coloana voastră şi raportaţi-mi. În picioare şi la ordine, Fr. Mei, cu faţa la răsărit.

2Supr – Fr.1 Supr, toţi fraţii care compun coloana de nord sunt masoni. 1Supr – Ven. M., membrii care sunt pe coloanele de nord şi de sud sunt Masoni. Ven – (bate odată şi spune) – P.I.V.

Diacon, care este locul tău în Lojă? 2Diac – În dreapta 1Supr, dacă-mi este îngăduit. Ven – De ce, fratele meu?

2Diac – Pentru a transmite ordinele sale celui de-al 2Supr. şi pentru a veghea ca fraţii să se comporte decent în coloane.

Ven – Unde este locul Diac?

1Diac – În spatele sau în dreapta Ven. Cu permisiunea sa. Ven – De ce P.I.F! Diac?

1Diac – Pentru a transmite ordinele sale 1Supr şi tuturor demnitarilor, astfel ca lucrările să fie executate cu cea mai mare promptitudine

Ven – Unde este locul celui de-al 2-lea Supr? 2Supr – La sud.

Ven – De ce, P.I.V. 2Supr, ocupi tu acest loc?

2Supr – Pentru a observa cel mai bine soarele la meridianul său, pentru a-i trimite la lucru pe muncitori, pentru a-i chema de la muncă la odihnă, pentru onoarea şi gloria Ven. Ven – Unde este locul 1 Supr? 1 Supr – La vest.

Ven – De ce ocupi acest loc, P.I.V?

1Supr – Aşa cum soarele se duce la culcare la

apus pentru a încheia ziua, la fel şi 1Supr stă în acel loc pentru a închide Loja, pentru a-i plăti pe muncitori şi a-i trimite înapoi mulţumiţi şi satisfăcuţi.

Ven – Unde este locul Ven?

1 Supr – La est.

Ven – De ce, Fr. Meu?

1 Supr – Aşa cum soarele se ridică de la est pentru a-şi începe cursul său, începând ziua, la fel şi Ven ocupă acel loc pentru a deschide L, pentru a o conduce în treburile sale şi a o lumina cu luminile sale.

Ven – La ce oră ucenicii masoni sunt gata pentru începerea lucrărilor lor?

1Supr – La amiază, V.M.

Ven – Cât este ceasul acum, Fr. 2Supr?

2Supr – Este douăsprezece trecut, V.M.

Ven a lovit atunci de 3 ori cu ciocănelul, la distanţă egală între cele 3 lovituri… şi apoi, întorcându-se spre 1Diac, îi spune foarte încet la ureche (în şoaptă) cuvântul sacru. 1 Diacon îl transmite 1Supr care îl transmite mai departe prin

Diaconul său celui de-al 2Supr, care, după ce la primit, loveşte odată cu ciocănelul şi spune:

— Ven totul este just şi perfect. Ven îşi scoate şapca şi spune:

— Pentru gloria M.A. al U., în numele şi sub auspiciile Marii Loje a Franţei, declar deschise lucrările pentru Gradul de ucenicie în R.L. constituită în cadrul Orientului de Paris, cu nr. 347 şi intitulată distinctiv THEBA.

După mine, Fr. Mei, faceţi Semnul, prin bătaia simplă şi aclamaţi. (Huzai! Huzai! Huzai!)

Luaţi loc, Fr. Mei; Fr. Sec, citiţi-ne alcătuirea planului ultimelor noastre lucrări. (După încheierea lecturii, Ven bate şi Supr repetă)

Ven – Fr.1 şi 2Supr, anunţaţi fiecare pe coloanele voastre dacă există Fr. care au de făcut observaţii, fiindcă le va fi acordat cuvântul. Primul zice:

1Supr – Ven, liniştea domneşte şi pe o coloană şi pe cealaltă.

Ven – Fr. O, îţi cer concluziile tale asupra adoptării alcătuirii planului ultimelor noastre

lucrări... Fraţii mei, vă rog să vă daţi verdictul asupra concluziilor Fr. Or. urmând forma obişnuită.

Ven – Fr. M.de Cer, te rog să mergi în curtea T pentru a te asigura dacă mai sunt acolo Fr. Vizitatori.

(M. de Cer. merge şi se întoarce să raporteze între cei doi Supr. El va depune pe altar certificatele Fr. Vizitatori şi revine pentru a-i însoţi pe aceştia. După verificare, Ven spune: Ven – Daţi-le voie să intre în Templu: în picioare şi la ordin, Fr. Mei! (Primirea/ recepţia delegaţiilor) Primirea unui ucenic

Ven – Fr. Exp., mergi şi asigură-te că profanul şi-a făcut testamentul.

(Exp aduce testamentul citit cu voce tare de către Fr. O; Ven îl întreabă în continuare pe Fr. Casier dacă este mulţumit) Cas – Sunt mulţumit.

Ven – Fr. Exp, întoarce-te la profan, pregăteşte-l şi condu-l la uşa Templului la francmasoneria de cer.

(Expertul îi leagă la ochi, îi scoate metalele, îi

dezbracă în cămaşă de la cap până la brâu, cu partea dreaptă a pieptului dezgolită, cu genunchiul drept gol şi cu piciorul drept în papuc. M.de Cer după ce i-a primit pe neofiţi bate odată tare în uşa T. Cei doi Supr. repetă bătaia alternativ şi primul zice:

1 Supr (cu voce ridicată) – Ven, un profan bate la uşa T! Ven – Vezi ce este, Fr. Meu, şi cine este temerarul care îndrăzneşte să ne tulbure grandioasele noastre Lucrări!

Fr. Acoperitor – Cine este acest obraznic care vine să forţeze intrarea T?

M. De Cer – Este un profan care cere să fie admis printre noi!

Ven – Cum a îndrăznit el să spere aceasta?

M.de Cer – Fiindcă este liber şi de moravuri bune.

Ven – Fiindcă este liber şi de moravuri bune, să fie întrebat cum îl cheamă, unde s-a născut, ce vârstă are, care este religia din naştere, starea civilă şi locuinţa să actuală.

După ce au fost preluate aceste informaţii,

Ven. spune: Să intre neofitul!

(În timp ce intră, fratele teribil îi pune vârful sabiei în partea stângă a pieptului şi îl apasă, ca să simtă).

Ven – Ce simţiţi, ce vedeţi domnilor?

Prof-…

Ven – această armă, căreia îi simţiţi vârful, este imaginea remuşcărilor care vă vor sfâşia inima dacă veţi deveni vreodată sperjur faţă de societatea în care doriţi să aveţi bunăvoinţa să intraţi. Starea de orbire în care vă găsiţi simbolizează starea în care este afundat orice om care nu cunoaşte cărările virtuţii, pe care veţi începe să mergeţi.

Ven – Ce cereţi dumneavoastră, Domnule?
ProfCer să fiu primit ca Mason.

Ven – Vă prezentaţi din proprie voinţă, fără nicio constrângere, fără nicio sugestie?

ProfDa, Domnule.

Ven – Profanule, în cine îţi pui tu încrederea?
Prof-…

Ven – Domnule, înainte ca această adunare,

căreia eu nu-i sunt decât un exponent, să binevoiască să vă admită la probe, ea trebuie că vă cerceteze inima interogându-vă mintea despre principiile morale. Ce înţelegeţi prin cuvântul LIBERTATE?

Prof-…

Ven – LIBERTATEA înseamnă puterea de face sau de a nu face conform determinării voinţei. Pentru fiecare este aptitudinea de a face tot ceea ce nu contravine moralei şi libertăţii celuilalt. Este dreptul de a profita de avantajele garantate prin lege celorlalţi cetăţeni şi de a participa prin votul său la alcătuirea legii care trebuie respectată de către toţi.

Ven – Ce este MORALA?

Prof…

Ven – Morala este o ştiinţă care se bazează pe raţiunea umană. Aceasta este legea naturală, imuabilă şi universală, care guvernează toate fiinţele inteligente şi libere. Aceasta este conştiinţa explicată în mod ştiinţific: ştiinţă admirabilă care ne învaţă îndatoririle noastre în

folosul raţional ai drepturilor noastre. Ea se adresează celor mai pure sentimente ale inimii, pentru a asigura triumful raţiunii şi virtuţii.

Ven – Ce este Virtutea?

Prof-…

Ven – Cuvântul VIRTUTE, conform etimologiei sale, înseamnă FORŢĂ, forţa de a face binele absolut. Aceasta este îndeplinirea datoriilor. Ea este virtutea publică atunci când îi este devotată Patriei, Statului, Societăţii. Ea este Virtutea blândă când se exercită fără vâlvă (tamtam), însă în mod dezinteresat în favoarea indivizilor. Ea este Virtutea casnică, în datoriile îndeplinite pentru familie. Într-un cuvânt VIRTUTEA, în toată extinderea expresiei ei, nu dă înapoi nici în faţa sacrificiilor, nici chiar în faţa morţii atunci când este vorba de îndeplinirea unei datorii.

Ven – Ce este VICIUL?

Prof-…

Ven – Viciul este orice concesie făcută interesului şi pasiunii, în detrimentul datoriei,

aceasta este satisfacţia dată de înclinaţiile rele ale omului; oglinda înşelătoare care arată sub cele mai dulci aspecte ale lor, plăcerile impure; obstacol odios, însă pus în mod ispititor în faţa virtuţii, de care se leagă pentru a perverti; pericol împotriva căruia trebuie să te înarmezi cu toate forţele raţiunii, cu toată energia caracterului şi care poate fi distrusă de tabloul plăcerilor atât de pure şi atât de dulci încât oferă omului o viaţă de înţelepciune şi de virtute…

Pauză…

Şi aceasta pentru a pune un frâu salvator pasiunilor noastre, elanului poftelor noastre, elanurilor poftelor şi lăcomiei; şi aceasta pentru a ne ridica deasupra intereselor josnice care frământă mulţimea profană pe care noi o adunăm în Templele noastre. Noi muncim fără odihnă pentru perfecţionarea noastră, noi ne obişnuim spiritul să se abandoneze marii afecţiuni, să nu conceapă decât idei de glorie şi de virtute; asta înseamnă să-şi ordoneze astfel înclinaţiile şi obişnuinţele şi să ajungă să dea sufletului său

acest echilibru just care constituie înţelepciunea, adică ştiinţa vieţii.

Însă această muncă este penibilă şi cere multe sacrificii pe care va trebui să le faceţi în cazul în care sunteţi admis printre noi. Trebuie să luaţi ferma hotărâre de a munci fără odihnă pentru perfecţionarea morală…

Ven – Vă menţineţi în dorinţa de a fi primit ca mason?

Prof – Da, Domnule.

Ven – Domnule, întreaga societate are legile ei şi orice asociat are nişte datorii de îndeplinit, şi cum ar fi imprudent să fie impuse nişte obligaţii înainte de a le cunoaşte, face parte din înţelepciunea acestei adunări de a vă spune care vă vor fi îndatoririle.

Prima va fi tăcerea absolută în legătură cu tot ceea ce aţi fi putut auzi şi descoperi printre noi, precum şi în legătură cu tot ceea ce veţi auzi, veţi vedea şi afla în continuare.

Cea de a doua îndatorire a dumneavoastră şi care face ca masoneria să fie cea mai sacră dintre

legături, cea mai impunătoare şi cea mai respectabilă dintre instituţii; această datorie, care ţine de esenţa fiinţei noastre, este de a combate pasiunile care dezonorează omul şi îl fac atât de nefericit; de a pune în practică virtuţile cele mai dulci şi mai binefăcătoare, de a-şi ajuta fratele, de a-i preîntâmpina nevoite sale, de a-i alina necazurile, de a-i acorda sfaturile şi lămuririle necesare... Şi ceea ce ar fi la un profan o calitate rară, nu este pentru un mason decât îndeplinirea îndatoriilor care îi revin.

Fiecare ocazie de a fi util, de care profită, este o încălcare, fiecare ajutor pe care-l refuză Fratelui său este un sperjur. Şi dacă mângâietoarea prietenie îşi are de asemenea cultul său în templele noastre, nu este atât pentru că este un sentiment, ci o datorie, ea putând poate să devină o virtute.

A treia dintre îndatoririle dumneavoastră, şi a cărei obligativitate nu începe decât după de veţi fi admis ca mason, va fi aceea de a vă conforma întru totul statutelor generale ale Ordinului,

legilor specifice ale acestei Loji şi de a vă supune la tot ceea ce va fi prescris regulamentar în numele acestei remarcabile adunări în mijlocul căreia dumneavoastră solicitaţi să fiţi primit. Acum, fiindcă aţi aflat principalele datorii ale unui mason, simţiţi în dumneavoastră forţa necesară şi aţi luat hotărârea de nezdruncinat de a pune în practică?

Prof – Da, Domnule.

Ven – Înainte de a trece mai departe, noi vă vom cere un legământ de onoare, însă acest legământ trebuie făcut pe o cupă sacră. Dacă dumneavoastră sunteţi sincer, veţi putea bea cu încredere, însă dacă promisiunea dumneavoastră este însoţită de falsitate şi de prefăcătorie, atunci să nu juraţi…

Îndepărtaţi-vă cât mai repede de această cupă şi temeţi-vă de efectul imediat şi teribil al acestei băuturi.

Ven – Consimţiţi să juraţi?

5 5 *J* 5

ProfDa, domnule.

Ven – Aspirantul să se apropie de altar.

(Maestrul de Ceremonii îl conduce în partea de jos a treptelor altarului) Ven – Frate sacrificator, prezentaţi acestui aspirant cupa sacră atât de periculoasă pentru sperjur.

…Beţi!

Repetaţi după mine obligaţiile dumneavoastră: mă angajez să păstrez tăcerea absolută asupra tuturor genurilor de probe l-a care va fi supus curajul meu. Dacă trebuie să-mi încalc jurământul şi să nu-mi îndeplinesc îndatoririle mele; dacă spiritul de curiozitate mă conduce la asta, eu consimt ca dulceaţa acestei băuturi să se schimbă în amărăciune şi ca efectul său salutar să se întoarcă împotriva mea ca o otravă subtilă… Beţi!

(Ven bate o dată, iar Supr. repetă şi el, şi spune:)

Ven – Ce văd eu, Domnule? Observ în dumneavoastră o oarecare schimbare! Conştiinţa dumneavoastră dezminte asigurările pe care le-a dat gura dumneavoastră, iar dulceaţa acestei

băuturi să nu se fi schimbat deja în amărăciune. [Trebuie să notez aici că între două poziţii ale sale s-a adăugat fără ştirea candidatului, un pic de „amar” în paharul respectiv. Grimasa profanului este cauza acestei interpretări patetice.]

Îndepărtaţi profanul!

Ven – Domnul, dacă aveţi de gând să ne păcăliţi, acest rău nu are leac pentru dumneavoastră; încă vă mai este îngăduit să vă retrageţi. Retrageţi ideea chinuitoare că nu aţi fi demn de opinia pe care ne-am format-o despre dumneavoastră: Însă cu un vă pot ascunde prea multă vreme un lucru; pentru a intra în societatea noastră şi pentru a ne încredinţa de autenticitatea vocaţiei dumneavoastră, vă mai rămân probe serioase de trecut.

Fără îndoială că aţi auzit vorbindu-se în lumea profană de rigoarea acestor probe. Însă cele care vă aşteaptă întrec cu mult orice idee pe care v-aţi făcut-o despre ele. Gândiţi-vă, Domnule, momentul se apropie. Şi odată ce v-aţi angajat în aceste probe, nu veţi mai avea libertatea de a vă

sustrage de la ele... Dacă nu simţiţi că le faceţi faţă, cereţi să vă retrageţi, încă mai este timp. Vă menţineţi hotărârea?

ProfDa, Domnule.

Ven – Domnule, aţi reflectat bine la consecinţele demersului dumneavoastră? Vă avertizez

5 5

pentru ultima oară că, oricât de misterioase şi de simbolice ar fi probele noastre, ele nu sunt mai puţin teribile, aşa încât sunt mulţi cei care nu le-au rezistat. Pronunţaţi-vă singur dacă vă opriţi sau nu... Vreţi să vă întoarceţi în lumea profană sau vă menţineţi cererea de a deveni mason?

5 5 A 5 5

R – Da, domnule, mi-o menţin.

5

(Ven loveşte odată cu ciocănelul, supr. repetă şi ei, apoi spune:)

Ven – Fr. Teribil, ia-l în primire pe acest profan şi arată-i cum să pornească în prima sa călătorie. Străduieşte-te să-l aduci înapoi fără să

păţească vreun accident.

(În această primă călătorie, conductorul îl loveşte de trei ori pe umăr pe cel de-al doilea Supr. care se ridică şi spune: Cine merge acolo?)

Fratele Ter.

— E un profan care cere să fie admis ca mason!

Supr2 – Cum de a îndrăznit să spere?

Frâer – Deoarece este liber şi de moravuri bune.

Supr2 – Fiindcă este aşa să treacă.

(Este condus din nou între cei doi Supr.)

(Al doilea Supr. loveşte şi spune:)

Supr2 – Ven. M., prima călătorie s-a încheiat.

Ven – Ei bine! Domnule, ce părere aveţi despre această primă călătorie? Prof

Ven – Domnule, probele noastre, aşa cum v-am spus, sunt misterioase şi simbolice; ce aţi remarcat în această călătorie? Care sunt reflecţiile morale pe care v-a determinat să le faceţi; în sfârşit, sub ce simbol s-a prezentat în imaginaţia dv?

Prof-…

Ven – Domnule, această primă călătorie este simbolul vieţii omeneşti: tumultul pasiunilor, şocul diverselor interese, dificultatea iniţiativelor, obstacolele care fac să fie din ce în ce mai mulţi rivali pe urmele voastre, gata să vă dea la o parte, toate acestea sunt figurate prin zgomotul şi gălăgia care v-au zgâriat urechile şi prin neregularitatea terenului pe care l-aţi parcurs… Vreţi să încercaţi şi riscurile unei a doua călătorii?

ProfDa, domnule.

(În cursul celei de-a doua călătorii, este oprit în faţa primului Supr. care se ridică şi spune: Cine merge acolo?)

Fr. Ter.

— Este un profan care cere să fie admis ca Mason!

Supr1 – Cum de a îndrăznit să spere?

Fr. Ter.

— Fiindcă este liber şi de moravuri bune!

Supr1 – Deoarece este aşa, atunci să treacă şi să fie purificat cu ajutorul apei!

Supr1 bate şi spune:

— Ven. M., a doua călătorie s-a încheiat.

Ven – Ce reflecţii v-au fost sugerate în această nouă călătorie simbolică? Prof-…

Ven – Aţi trecut cu bine de dificultăţile ei; este un semn bun pentru probele care vor urma. Cele din care tocmai aţi scăpat nu sunt nimic în comparaţie cu cele care vă rămân de suportat. Trebuie, în acest moment, să vă adunaţi toate forţele sufletului dv., dacă nu cumva sunt deja epuizate. Iar dacă, împotriva aşteptărilor mele, veţi fi înfrânt în această călătorie teribilă şi periculoasă, noi vă vom deplânge soarta, vă vom compătimi pentru ghinionul dv şi vom regreta sincer că atâta perseverenţă, atât zel nu au fost încununate de succes.

Să înceapă cea de-a treia călătorie.

(Se fac aceleaşi ceremonii ca la celelalte călătorii; de această dată este oprit în faţa Ven. şi se pun următoarele întrebări:) Ven – Cine merge acolo?

Fr. Ter.

— Este un profan care cere să fie admis ca Mason!

Ven – Cum de a îndrăznit să spere?

Fr. Ter.

— Deoarece este liber şi de moravuri bune.

Ven – Fiindcă este aşa, să treacă prin flăcările purificatoare, pentru a nu mai rămâne nimic profan în el.

Supr1 – Ven. M., a treia călătorie s-a terminat.

Ven – Domnule, flăcările de care aţi fost înconjurat, au încheiat prima parte a probelor dv, inima dv. să fie cuprinsă de iubirea aproapelui, iar caritatea să vă conducă vorbele şi acţiunile în viitor. Să nu uitaţi această învăţătură morală: „Să nu faci altuia ceea ce nu ai vrea să ţi se facă ţie” Pătrundeţi-vă de asemenea, de această învăţătură, la care Masoneria crede că trebuie să adauge următoarele: „Să faci altora tot binele pe care ai vrea ca ei să ţi-l facă ţie”.

Domnule, n-aş şti cum să mai laud curajul pe care l-aţi arătat până aici. Dar să nu vă

părăsească: încă n-aţi ajuns la capătul încercărilor dv. Cele pe care le aveţi de trecut, deşi sunt de alt gen, sunt mai dificile.

Ordinul în care solicitaţi favoarea de a intra, va putea eventual să vă ceară să vă vărsaţi sângele până la ultima picătură. Dacă simţiţi că aveţi curajul de a vă sacrifica, va trebui să-i oferiţi această garanţie altfel decât prin promisiuni verbale, va trebui ca prin propriul dv. sânge vărsat astăzi să fie pecetluite toate promisiunile dv. Sunteţi de acord?

Prof-…

Ven – În ce parte a corpului dv. acceptaţi să vi se deschidă vena?

Prof

Ven – Fr. Chirurg, fă-ţi datoria; totuşi, să proporţionezi importanţa sacrificiului cu forţa de care este în stare acest aspirant. În plus, Loja se bizuie pe prudenţa şi pe înţelepciunea ta.

Fr. Ter.

— Iertare, Ven., dar sângele omenesc este prea preţios pentru a-l risipi astfel!

Ven – Fiecare pas pe care l-aţi făcut în decursul acestei acţiuni grele a fost marcat de succes şi încă nu aţi ajuns la capătul încercărilor dv. **Orice profan care vrea să devină mason încetează să fie liber: el aparţine unui ordin care este răspândit în toate zonele globului.** Iar pentru ca Masoneria să-i faciliteze masonului posibilitatea de a fi recunoscut ca atare, în orice loc l-ar purta paşi săi şi oricare ar fi diferenţa de limbă, există în toate Lojile din Univers o pecete încărcată de caractere hieroglifice cunoscută doar de adevăraţii masoni şi care, după ce a fost înroşită în foc şi aplicată pe corp, îi imprimă acestuia un semn care nu mai poate fi şters. Consimţiţi să primiţi această amprentă glorioasă şi să puteţi spune, arătând-o, că: Şi eu sunt mason!

(Se stinge o lumânare şi i se aplică partea caldă pe braţ (1).

(1) Povestea despre însemnul cu care sunt marcaţi toţi masonii este evident inventată bucăţică cu bucăţică. Este vorba doar de o

păcăleală.

Ven – Domnule, iată momentul puneri în practică a celei de a doua dintre îndatoririle dv. În această Lojă noi avem masoni nefericiţi, nişte văduve şi nişte orfani pe care îi ajutăm zi de zi. Eu vă voi desemna un Fr., care să fie lângă dv, căruia îi veţi spune în şoaptă ce propuneţi pentru a-i ajuta pe aceşti năpăstuiţi. Fiindcă trebuie să ştiţi că actele de binefacere ale masonilor, nefiind de loc acte de paradă şi de vanitate întru lauda celui care dă, şi nici întru umilirea celui ce primeşte, trebuie să fie întotdeauna învăluite în secret. Fr. Osp. (Ospitalier), fă-ţi datoria şi raportează-mi apoi în şoaptă…

Domnule, eu nu mă aşteptam la mai puţin din partea sufletului bun al dv, iar Resp. L., prin reprezentantul meu, vă mărturiseşte întreaga sa recunoştinţă; puteţi conta şi pe aceea a nefericiţilor pentru alinarea sorţii cărora vă veţi aduce contribuţia. În curând vă veţi primi răsplata pentru fermitatea de care aţi dat dovadă în timpul probelor şi pentru sentimentele de milă şi de

binefacere pe care le veţi manifesta.

Fr. M. de Cer, reaşezaţi-l pe candidat lângă Supr. pentru a învăţa să facă primul pas în colţul careului lung, iar tu îl vei aduce la altar pentru legămintele ce trebuie să le depună, ce ţin de obligaţia sa.

(Ven. bate şi spune:)

Ven – În picioare şi la ordin, Fr. mei, noul iniţiat va depune jurământul redutabil. Repetaţi după mine care este obligaţia dv. solemnă. Obligaţie

Jur şi promit prin voinţa mea liberă, în prezenţa M.A. a U. şi a acestei respectabile adunări de Masoni, în mod solemn şi sincer, să nu destăinui niciodată niciunul dintre misterele francmasoneriei care îmi vor fi încredinţate, decât unui bun şi legitim Fr., să nu le scriu niciodată, să nu le desenez, gravez sau încrustez, nici să formez vreun caracter prin care secretele să poată fi dezvăluite, sub ameninţarea că *mi se va tăia gâtul,* că *mi se va smulge limba,* că *voi fi îngropat în nisipul mării,* astfel încât fluxul şi refluxul să mă

poarte într-o uitare veşnică.

(Fr. M.de Cer. Îl conduce din nou pe candidat în faţa templului. Luminile sunt stinse; la intrarea în Orient se plasează două torţe funebre, una pe fiecare parte. Un Fr., cu hainele în dezordine, se urcă în mijloc, cu faţa la pământ, ca şi cum ar fi mort. Toţi Fraţii sunt în picioare, cu săbiile îndreptate spre candidat, pentru a-i face primirea.

Ven. loveşte de trei ori cu ciocănelul, iar la a treia lovitură noul venit este dezlegat la ochi, iar Ven. spune:

Aceste lumini palide şi lugubre sunt focurile sumbre care trebuie să te lămurească despre răzbunarea pe care noi o pregătim celor laşi şi care îşi încalcă jurământul. Aceste săbii, îndreptate spre dv, sunt purtate de tot alăia drastici duşmani gata să vă străpungă pieptul cu ele, dacă vreodată veţi fi atât de nechibzuit încât să vă încălcaţi legământul.

(Ven bate pentru ca noul-venit să fie din nou legat la ochi).

Ven – În orice loc de pe pământ veţi îndrăzni

să vă refugiaţi, niciunul nu va putea să vă servească drept adăpost: veţi lua cu dv semnul crimei pe care aţi comis-o. Zgomotul dezaprobării dv vă va întrece cu viteza fulgerului. Veţi fi găsit de masoni, care sunt duşmanii sperjurului, şi vă va aştepta cea mai groaznică pedeapsă.

(Se reaprind toate luminile Templului, în aşa fel încât strălucirea L. să fie în contrast cu întunericul dinainte. Fr. rămân mai departe înarmaţi cu săbii, însă cu vârfurile coborâte, îndreptate totuşi spre candidat).

Ven – Fr.1 Supr., tu care ai în grijă una din coloanele acestui Templu, acum când curajul şi devotamentul acestui aspirant l-au făcut să iasă victorios din această lungă luptă între omul profan şi omul Mason, îl consideri demn să fie admis printre noi?

LsuprDa, Ven. M.

Ven – Ce ceri tu pentru el?

1 Supr – Marea Lumină!

Ven – Să-i fie dată lumina acestuia la a treia mea lovitură de ciocan! (Toţi Fr. trebuie să aibă

vârful săbiilor îndreptate la picioarele sale şi faţa senină şi prietenoasă).

Ven (cu blândeţe) – Apariţia acestor săbii să înceteze să vă mai înspăimânte. Ele nu mai sunt îndreptate împotriva dv... Ziua fericită a încrederii şi a prieteniei a început în sfârşit ptr dv... Nu mai vedeţi în noi decât nişte Fr., nişte prieteni care sunt gata să zboare pentru a vă sări în ajutor, să-şi folosească spada pentru a vă apăra viaţa şi onoarea.

(Ven bate, toţi Fraţii îşi lasă săbiile şi rămân în picioare şi la ordin).

Ven. Frate de Cer., să-l conduci pe acest nou prieten la Orient ptr a-şi reînnoi obligaţia.

Aderaţi întru totul la prima dv obligaţie? Confirmaţi în mod sincer şi fără restricţii legământul pe care l-aţi depus? Juraţi, în plus, să vă supuneţi cu fidelitate şefilor Ordinului nostru în tot ceea ce vă vor comanda ei, conform legilor şi nu împotriva lor?

Prof – Da, Domnule, jur.

Ven – (ţinând sabia în mâna stângă întinsă

deasupra capului noului venit şi în dreapta ciocănelul său, gata să lovească pe lamă).

Pentru gloria M.A. al U. În numele şi sub auspiciile Marii Loje a Franţei, în virtutea puterilor care mi-au fost conferite prin această R.L., eu vă învestesc, vă primesc şi vă consider Ucenic Mason, cu primul grad în R.S.S.A. şi membru al R.L., constituită în cadrul Orientului de Paris sub nr. 34 şi cu titlul distinctiv de Theba.

Ven bate de trei ori în mod egal cu ciocănelul său pe lama sabiei, punând-o uşor pe capul iniţiatului şi spune: Fratele meu, fiindcă de acum înainte nu veţi mai primi şi alt calificativ printre noi, apropiete şi primeşte din partea mea, în numele tuturor Fraţilor mei, primul sărut frăţesc.

(După ce i-a dat sărutul, Ven. Îl încinge cu un şorţ de piele albă, zicându-i:)

Purtaţi acest şorţ: este simbolul muncii; el vă dă dreptul să vă aşezaţi printre noi şi nu trebuie să vă mai prezentaţi niciodată în Lojă fără să fiţi îmbrăcat cu el, ţinându-vă bărbiţa ridicată.

(Îi dă nişte mănuşi albe bărbăteşti).

Primiţi aceste mănuşi din partea Fratelui dv; să nu le mânjiţi niciodată albeaţa, înmuindu-vă mâinile în apele mocirloase ale viciului. Mâinile unui Mason trebuie să rămână întotdeauna curate.

(Acum îi pune mănuşile albe de damă).

Femeile nu sunt admise în misterele noastre cu toate că noi le respectăm şi le cinstim: aceste mănuşi sunt destinate nu atât aceleia pe care aţi putea s-o iubiţi cel mai mult, cât aceleia care are cel mai mult dreptul la stima şi respectul dv.

Fr. meu, pentru ca masonii să se recunoască între ei, ei au nişte semne, un cuvânt şi o atingere.

Există două semne: cel de ordin şi cel de recunoaştere.

Semnul de ordin se face astfel: în picioare fiind, se pune mâna dreaptă întinsă sub gâtlej, cu cele patru degete strânse şi cu degetul mare depărtat formând un unghi drept, cu braţul stâng atârnând; semnul acesta vă aminteşte jurământul pe care l-aţi făcut şi pedeapsa care corespunde încălcării sale criminale.

Semnul de recunoaştere: fiind la ordin,

retrageţi mâna orizontal spre umărul drept şi lăsaţi-o să cadă pe lângă corp, cu braţul întins, ceea ce formează un unghi drept.

Atingerea este astfel: luaţi mâna dreaptă a celui care vrea să fie cunoscut, apăsaţi-l uşor cu unghia degetului mare pe prima falangă a arătătorului său, loviţi printr-o mişcare invizibilă cu trei bătăi egale: aceasta este cererea cuvântului sacru. Cuvântul sacru este Jackin. Trebuie să-i spuneţi cuvântul sacru paznicului Templului de fiecare dată când intraţi în el.

În R.S.S.A. ucenicul nu are cuvânt de trecere.

Ca Ucenic Mason, primul grad al Ritului, vârsta dv. este de trei ani.

Mergeţi acum, Fr. meu, să fiţi recunoscut ca Ucenic Mason al R.S.S.A. şi de către primul şi al doilea supraveghetor, cu ajutorul semnelor, a cuvântului şi a atingerii pe care tocmai vi le-am predat. Ele vor încheia instructajul dv în acest grad.

Fr. M de Cer., conduceţi-l pe noul nostru Fr. la primul şi al doilea Supr:

Timp în care noul iniţiat a fost recunoscut de Supr., după care primul spune:

1Supr.

— Ven. M., cuvintele, semnele şi atingerile noului venit sunt juste şi perfecte.

Neofitul va merge atunci să se îmbrace. Întorcându-se în L., Fr. de Cer. Îi arată cum să bată în calitate de Ucenic, îi porunceşte să meargă, îl conduce la piatra necioplită şi îi cere să-şi facă prima muncă de Ucenic.

Ven – Fr. M. de Cer., condu-l pe acest Fr. Între cele două coloane. P.I.F., această zi este pentru tine o zi plină de favoare şi de graţie. Ia loc în fruntea coloanei de Nord; aceasta este cea pe care o vei ocupa în acest grad. Merită prin strădania ta pentru lucrările noastre şi prin practica virtuţilor masoneriei, a căror obligativitate ţi-ai asumat-o şi de care Fraţii tăi îţi vor da primii exemplu, să pătrunzi din ce în ce mai mult în misterele noastre să primeşti favoarea pe care L. nu le-o refuză niciodată celor care ştiu să i se arate demni.

(Ven. bate şi spune:)

Ven – În picioare şi la ordin, Fraţii mei.

„În numele Marii Loje a Franţei, în virtutea puterilor cu care am fost investit de această venerabilă L., îl declar pe Fr. pe care îl vedeţi între coloane, Uc. Mas. şi, în această calitate, membru al respectabilei L. 347 constituită în cadrul Orientului de Paris, sub titlul distinctiv de Theba.

Vă invit să-l recunoaşteţi de acum înainte ca Frate, să-i acordaţi ajutor şi asistenţă în toate ocaziile, având convingerea fermă că, din partea sa, el nu va uita niciodată să-şi îndeplinească obligaţiile pe care tocmai şi le-a asumat faţă de voi.

Fr.1 şi 2 Supr., înştiinţaţi-l pe Fr. care sunt pe coloanele voastre, aşa cum şi eu îi înştiinţez pe cei care sunt la Est, că vom sărbători printr-o bătaie triplă, fericita achiziţie pe care tocmai a făcut-o masoneria şi această R. L. În special, şi că eu îi rog, în acest scop, să vi se alăture vouă şi mie.

1Supr – Fr.2Supr., fraţi care formaţi coloana de Sud, Ven. vă invită să vă alăturaţi lui pentru a

sărbători fericita achiziţie pe care tocmai a făcut-o masoneria şi această R. L. În special.

2Supr – Fr. care formaţi coloana de Nord, Ven vă invită să vă alăturaţi lui ptr a sărbători fericita achiziţie pe care tocmai a făcut-o masoneria şi această R. L. În special, în persoana Fr…

Ven – După mine, Fraţii mei, la semn, bătaia şi aclamaţia!

Libertate, Egalitate, Fraternitate!

(M. de Cer., care a rămas lângă noul iniţiat, îl protejează de bătaie)

Ven – Fr. M. de Cer., conduceţi-l pe noul nostru Fr. În fruntea coloanei Ucen., pentru astăzi fiindu-i rezervat primul loc. Pe viitor el se va aşeza conform rangului său de admitere. Luaţi loc, Fr. mei! Are cuvântul Fr. Or!

Închiderea lucrărilor

Ven. (după ce a bătut) – Fr. 1 şi 2 Supr., întrebaţi-i pe Fraţii care compun coloanele voastre dacă au vreo propunere în interesul Ordinului în general sau al acestui atelier în particular. (Dacă

nu este niciun răspuns:)

Voi face să circule săculeţul cu propuneri în acelaşi timp cu trunchiul binefacerii. F. M.de Cer. şi F. Osp., îndepliniţi-vă serviciile.

După ce au încheiat, ei se vor aşeza între cele două coloane şi 1 Supr. Îi anunţă).

Ven. (după ce a bătut) – Este vreunul dintre voi, Fraţii mei, care doreşte săculeţul cu propuneri sau trunchiul binefacerii?

(Dacă nimeni nu doreşte) – În cazul acesta, Fraţii mei, vă rog să vă apropiaţi de Orient.

(Ven. citeşte propunerile, dacă este cazul, şi anunţă conţinutul trunchiului, apoi el bate şi spune:)

Fr. al 2-lea Diacon, care este locul tău în Lojă? 2Diacon – În dreapta 1 Supr, dacă îmi este îngăduit. Ven – De ce, Fr. meu?

2Diacon – Pentru a transmite ordinele sale celui de-al 2-lea Supr. şi ptr a veghea ca F. să se comporte decent în cadrul colanelor.

Ven.

— Unde este locul primului Diacon?

1 Diacon – În spatele sau în dreapta Ven., dacă îmi este îngăduit.

Ven.

— De ce, Fr. Meu?

1 Diacon – Pentru a transmite ordinele sale 1Supr. şi tuturor funcţionarilor demnitari, pentru ca lucrările să fie executate cât mai prompt.

Ven – Unde este locul celui de-al 2-lea Supr?

2Supr-La Sud.

Ven.

— De ce, Fr. meu?

2Supr.

— Pentru a observa cel mai bine soarele la meridianul său, pentru a-i trimite pe muncitori de la lucru la odihnă, pentru a-i chema de la odihnă la lucru, întru gloria şi onoarea Ven.

Ven.

— Unde este locul primului Supr? 1 SuprLa Vest. Ven – De ce, Fr. meu?

1Supr – Aşa după cum soarele apune la Vest, pentru a încheia ziua, tot aşa şi 1Supr este aşezat pentru a încheia L., pentru a-i plăti pe muncitori şi

a-i trimite acasă mulţumiţi şi satisfăcuţi.

Ven – Sunt mulţumiţi muncitorii, Fr. meu?

5 5 *7*

1 Supr – Ei o dovedesc, şi pe o coloană şi pe cealaltă, Ven. M.

Ven – În picioare şi la ordin, Fraţii mei.

Pentru gloria M.A. al U., în numele şi sub auspiciile Marii Loje a Fr., declar închise lucrările gradului de Uc. Mas. În cadrul R. L. constituite în Orientul de Paris cu nr. 347, cu titlul distinctiv de Theba.

După mine, Fr. Mei, la semn, o bătaie simplă şi aclamaţia.

Jurăm să păstrăm liniştea şi să ne retragem în pace.

ANEXA 3

Un proiect de ritual pentru gradul 33

Ar trebui ca grotescul să plictisească de moarte francmasoneria dacă evenimentele ei nu ar fi împrumutate. Se cunoaşte simplismul pe care l-am subliniat, al ritualurilor din înaltele grade. Acest defect n-a scăpat numeroşilor fraţi din

înaltele grade care au încercat să creeze noi ritualuri mai interesante, mai coerente şi mai inteligente decât cele vechi.

Însă nu toată lumea are posibilitatea de a face un ritual masonic; mi se pare că aceasta presupune o cunoaştere profundă atât a simbolismului, cât şi a psihologiei. Fraţii căutau în van pe oricine ar fi putut să le aducă acest faimos ritual al înaltelor grade, pe oricine le-ar fi putut da, până la urmă, această „veritabilă" iniţiere atât de rară.

Dintre numeroasele încercări eu am reţinut una, de dată recentă, care atinge culmea grotescului. Ea a fost imaginată de către Fratele Ubaldo Triacă, un mason italian, de gradul 33, care conducea o lojă italiană la Paris (nr. 450), care fusese Mare Secretar Adjunct al Marii Loji a Franţei, şi care s-a agitat foarte tare în perioada Frontului Popular şi a campaniilor anti-italiene care ne-au învrăjbit relaţiile cu Italie. Fratele Trica a publicat în 1935, o broşură, tipărită în 300 de exemplare, devenită rară şi care nu a fost

împărţită decât fraţilor care aveau cel puţin gradul 30. Ea se intitula: „Reformele necesare în Ritualurile gradelor cele mai înalte din Francmasonerie”.

Subiectul cel mai important al lucrării sale îl constituie prezentarea unui nou ritual de gradul 33, care, prin marea sa originalitate, întrece toate celelalte publicaţii apărute de când exista acest grad. Ţineţi-vă bine, el este „budist”!

Raţiunea, spune Fratele Triacă, constă în faptul că „era de preferat să menţii francmasoneria până la capăt într-un climat emotiv, pe care filosofia, singură, nu-l poate crea”. Nu regăsim aici această teză detestabilă şi anti-tradiţională pe care am atacat-o deja în cea de-a treia parte a cărţii. De ce *budistă,* ne vom întreba? Fratele Triacă descoperă că „virtuţile budiste” sunt nişte virtuţi masonice şi că aceasta „va lărgii cadrul francmasoneriei care a fost, până în prezent, exclusiv europeană”. Iar bunul frate Triacă propune ca unul dintre gradele intermediare „desuete” să fie transformat după un

ritual nou adaptat din „Vede” şi „Chandogya Upanishad”…

Eu am citit cu un oarecare zâmbet această nouă încercare masonică de a-şi însuşi totul deformând. Aceasta este o caracteristică specific masonică ca „centrul mistic” laic al Occidentului să fi ajuns acolo, era într-adevăr un semn al vremurilor”. Dar faptul că se propunea fără glumă, un text care să fie citit, însemna într-adevăr că Fraţii să fie luaţi drept *minus habens.* Eu nu cred că o lojă, desfăşurată conform unui ritual care să fie citit, să-şi poată menţine prea mult seriozitatea. Însă, cine ştie?

Iată în continuare nişte fragmente mai mari ale acestui text.

(p. 31): „Templul în care se întrunesc Fraţii de gradul 33 va fi decorat cu tapiţerii *albe;* el va avea aspectul obişnuit al Templelor masonice. Preşedintele, sau *Arhatul,* va avea locul său la răsărit, pe un jilţ supravegheat, iar un *Mare inspector* va lua loc la apus. Tribunele Marelui Cancelar, Marelui Casier şi Marelui Ospitalier vor

fi ocupate ca de obicei.

Pe faţa vizibilă a Altarului unde este aşezat *Arhatul* va fi pictat un semn simbolic: un compas şi un echer încrucişate, care formează împreună o roată”… Roata fiind simbolul tradiţional al Propovăduirii lui Buddha…

În spatele locului *Arhatului* va fi pictat pe perete sau pe un panou, un *Salcâm* cu simbol dublu, pe de o parte Salcâmul Masonic al Maestrului Hiram, binecunoscut; iar pe de alta Arborele sub care Buddha a primit Iluminarea sau inspiraţia misiunii sale.

După ce fraţii şi-au ocupat locurile lor pe cele două laturi de Nord şi de Sud ale Templului Demnitarii fiind la locurile respective, în special Arhatul la Răsărit şi Marele Inspector la Apusse va trece la deschiderea lucrărilor.

Deschiderea lucrărilor

Arhatul, făcând Semnul de ordine al Argumentării – Fraţilor, sunteţi voi Bodhisattva-şii? Toţi Fraţii se vor ridica şi vor face în linişte semnul de ordine al Mărturisirii Terrei. Arhatul:

Fraţi Bodhisattva-şi, luaţi loc.

Toţi Fraţii se vor aşeza, adoptând Semnul de ordine al Contemplării.

Arhatul: Fraţi Bodhisattva-şi, vom purcede la Iniţierea în gradul 33 al Cavalerilor Kadosch N… şi N… investiţi cu gradul 33 de către Supremul Consiliu în şedinţa sa din…

Cavalerii Kadosch vor executa, sub îndrumarea Marelui Maestru de Ceremonii, Marşul Bodhisattvaşilor 33: Trei paşi spre Nord, Sud, Vest, Est, plecând dintr-un punct şi revenind apoi acolo”.

În continuare ei vor lua loc pe scaune în mijlocul Templului, cu faţa la altar, păstrând semnul de ordine al *Contemplării.*

Arhatul, începând atunci cu ordinul Argumentării, va trece la Instruirea ce va urma.

(Această intruire, intitulată predica Arhatului, este un amestec ciudat de secret masonic, de Măiestrie integrală, de Mare Operă, de Nirvana şi de învăţătură budistă, iar *Arhatul* dă un rezumat rapid al învăţăturii lui Buddha, după

romancierul englez Wells. El comentează diferitele semne arătate mai sus).

„Predica Arhatului" fiind suspendată, noii veniţi sunt invitaţi de Marele Maestru de Ceremonii să se ridice în picioare la primul semn de ordine.

Arhatul: Fraţilor, sunteţi voi Bodhisattva-şii?

Noi veniţi, instruiţi de Marele Maestru de Ceremonii, dau răspunsul şi în cea mai mare linişte, fac cel de-al „patrulea semn de ordine" (iconografia budistă: *Mărturisirea Terrei)* semnificând: realităţile obiective, rezultatele palpabile pe care Iniţiatul este în stare să le arate în domeniul faptelor, dovedindu-şi calitatea de iniţiat complet, ajuns la culmea cunoaşterii şi a puterii în serviciul Binelui.

Arhatul: – Fraţilor, răspunsul este doveditor; noi îi recunoaştem după acest semn pe noii Bodhisattva-şi. De acum înainte vor fi şi ei, ca fiecare dintre noi, imaginile singurului şi aceluiaşi Buddha... Fraţilor Bodhisattva-şi, luaţi loc.

Noii Bodhisattva-şi iau aşadar loc lângă

ceilalţi fraţi şi adoptă cel de-al doilea Semn de Ordine (al Contemplării). Ceremonia de iniţiere s-a încheiat.

Închiderea lucrărilor

Arhatul: – Fraţilor Bodhisattva-şi, acum vom închide lucrările. Frate Mare Inspector, odată cu încheierea acestor lucrări, ne-am îndeplinit toate îndatoririle?

Marele Inspector: – Abia acum vor începe marile noastre îndatoriri, O Arhat!

Arhatul: – Care sunt îndatoririle care ni se impun, imediat după ce ne-am încheiat activităţile?

Marele Inspector: Să ne exercităm puterea de Iniţiaţi Bodhisattva-şi 33 pentru a-i lumina pe Fraţii Noştri…

Arhatul: Suntem competenţi pentru a deţine acest rol măreţ, Frate Mare Inspector?

Marele Inspector, ridicându-se în picioare şi rămânând tăcut, va face cel de-al patrulea Semn de ordine (Mărturisirea Terrei). Toţi Fraţii se vor ridica în picioare şi vor face în tăcere acelaşi

semn.

Arhatul, după un minut de tăcere, în care i-a contemplat pe Fraţii nemişcaţi: Fraţilor, haideţi să ne împrăştiem în lume, să ne îndeplinim misiunea de Iniţiaţi.

Nu voi sublinia ridicolul acestui ritual pseudo-oriental. Dacă prietenii mei de la Maha-Bodhi, centrul budist din Sarnath, de lângă Benares ar citi acest text „budist”, cred că faţa lor ar fi luminată de un surâs fin şi ei n-ar face gestul „Mărturisirii Terrei”… Însă am dat acest exemplu, fiindcă mi s-a părut semnificativ. Se poate vedea clar felul cum masoneria „digerase” Budismul aşa cum făcuse deja şi cu alte forme de gândire antică şi medievală. Ceea ce ar fi putut fi considerat drept Budism, în 1935, a trebuit să aibă loc în 1717, sub numele de esoterism medieval. Atunci când F. Anderson, a luat aceiaşi iniţiativă ca şi F. Triacă, el a mistificat tezele străvechi. Aceasta este aceeaşi deformare, săracă şi fără nicio noimă, a unei gândiri profunde pusă în serviciul unei ideologii secătuite şi care caută o haină nouă cu

orice preţ.

Este de asemenea aceiaşi vanitate nemăsurată, denumită Arhat şi Bodhisattva, şi mai există pretenţia ca gândirea orientală să fie integrată în ea împopoţonând-o cu titluri respectate şi rezervate înţelepţilor şi Zeilor, titluri aureolate de sfinţenie în tot Orientul Budist.

Acum înţeleg mai bine cum au putut Fraţii să devină Cavaleri ai Templului, Împărat al Orientului sau Roza Cruce. Ei n-au făcut decât să consulte vechile tradiţii şi să extragă din ele mari titluri răsunătoare şi să-şi confecţioneze nişte cordoane cu care i-au înşelat amarnic pe cei care râvneau la o Iniţiere, oricare ar fi ea.

Cuprins

— De ce această carte

— Notă

— Prima parte: Istorii trecute

I. Cum a luat naştere francmasoneria

II. Micii maeştrii francmasoni ai secolului XVIII

III. Schimbări în francmasoneria secolului

XIX

— Partea a doua: Istorii prezente

I. Situaţia materială a francmasoneriei

II. Francmasoneria şi Spiritul revoluţionar

III. Francmasoneria şi Republica

IV. Francmasoneria şi Politicienii

V. Francmasoneria şi instituţiile sociale a) Armata b) Şcoala Laică

VI. Francmasoneria şi Biserica

VII. Semnele decăderii francmasoneriei

— Partea a treia: Doctrina

I. Liniile directoare ale doctrinei masonice

II. Gradele masonice

III. Francmasoneria şi ocultismul

IV. Secretul Francmasonilor

— Anexa 1: Scrisoarea Enciclică „HUMANUM GENUS” a papei LEON al XIII-lea împotriva francmasoneriei

— Anexa 2: Ritualul Lojii Theba

— Anexa 3: Proiect de ritual pentru gradul 33

— Anexa 3: Proiect de ritual pentru gradul 33